

Bükki Tamás

TÜKÖREMBEREK

*Zord bűnös vagyok, azt hiszem
és jól érzem magam.
Csak egy zavar e semmiben:
Mi bűnöm van, ha van?...*

/József Attila: A bűn (változat)/

© *Bükki Tamás* 2003.

(Gála Nóra angol fordítása alapján, a szerző által javított kézirat. Az angol fordítás 2003.-ban jelent meg a GMA Inspiration and Press és a RockHouse Press kiadásában *Mirror People* címen, ISBN: 1592680356)

Olyan munka került a kezembe, amiben nem csupán az írás szenvedélye az erős. Ami nem csak beszél, hanem szól is valamiről. Főként az tetszett benne, hogy a "bűnöző" szebben gondolkodik, mint azok, akik elítélik őt. A főszereplő jelleme mellett a téma is megragadott. Sajátos utópia.

Ez a mű Camus írásaira emlékeztet – az emberség és embertelenség határait feszegeti – mégis egyéni. Megállja a helyét a Camus-i regények mellett.

Iványi Bernadett
költő

ELŐSZÓ

A *Tüköremberek* fő motívuma a napjainkban eredményesen végrehajtott klónozás. A mikrobiológusoknak ma már lehetőségük van, hogy egyetlen sejtből egy egész lényt, akár egy embert reprodukáljanak. Vajon milyen lenne egy így legyártott ember? Hasonló vagy akár megegyező módon viselkedne, gondolkodna és reagálna a dolgokra a különböző élethelyzetekben, mint az, akiről másolták, akitől származik? És vajon több lehet-e? Lelkileg fejlődhet-e "ősatyjához" képest? Mi a lelki fejlődés kulcsa és eredete? Talán ez is a génjeinktől függ?

Bármennyire furcsa is, a Földön még soha nem volt béke. Amint az erőszak alábbhagyott egy rövid időre a Föld egyik szegletén, fellángolt a gyűlölet valahol máshol. Megteremtettük a Poklot itt a Földön, mi magunk. Nem Isten ítél valakit Pokolra. A magunk gyújtotta tűzben szenvedünk.

Ez a könyv egy emberről szól, és itt játszódik a Pokolban. Egy emberről szól, aki lassan-lassan, sok-sok szenvedés után végül felismeri, hogy választhat ő is, ahogy mindenki más; választhat a Pokol és a Menny között.

Bükki Tamás

ELSŐ FÁZIS

Halálra ítélni, új életre ítélni

*A bűn az soha nem vitás.
Vért, tüzet gondolok.
De bűnöm tán valami más,
kís, együgyű dolog.*

Az ivó levegőjében sűrűn, fojtogatóan terpeszkedett a cigarettafüst. Kövér felhőként ült a kerek faasztalok között és az asztalunkat olyan vastagon vette körül, hogy a bárpult alig-alig látszott. Bár még korai volt az idő, a kocsmá sarkai már sötétbe vesztek. A hangulat épp a tetőfokára hágott. A láthatatlan emberek hangja és borízú röhögése percről percre hangosabb lett körülöttünk.

A srácokkal ebben a csehóban szoktuk elverni az időt, na meg a pénzt. Ez utóbbiból mindannyiunknak általában kevesebb volt. Hétfőnként szinte mindig beugrunk ide, mer' hát elkezdődött egy újabb rohadt munkahét. Azt' muszáj a nap végén egy kicsit feloldódni, mer' különben az ember bedilizik. Rendszerint már a harmadik kör után akad közülünk pár srác, akik hajba kapnak valami semmiségen. A többiek persze rögtön elkezdi felcukkolni őket; korsóikkal majd' szétverik ilyenkor az asztalt. Jó móka ez, na. Az egészsből aztán mindig az lesz, hogy a két csávó összeverekszik a legvégén, de ez csak amolyan levegőmarkolászás, mer' a kocsmában mi nem verekszünk – azt csak a falusi bunkók csinálják – azt' amire kitántorgunk, addigra mindenki olyannyira részeg már, hogy az egész viadal megakad egy-két rosszul bevitt ökölcsapás után. És nem azért, mer' mi majrésok lennénk és nem mernénk bököt rántani, hanem mer' ez nem a mi stílusunk, mer' mi haverok vagyunk, és ha már böködni kell, akkor inkább nyiffanjon ki más. Hát nincs igazam?

Aztán ott van a kedd. Az mindig egy melós nap és a nap végére mindenki fáradt, meg a tegnapi összetűzések miatt még utáljuk is egymást, tehát nem szoktunk úgy mindannyian összeverődni. Szóval inkább mindenki otthon ragad, mármint akinek ugye van ilyen. Mer' hát vannak olyanok is, akik a poloskás munkáspriccseken fagyódnak telente, mer' telente ezeken a szállásokon istenverte hideg van ám. Aztán szerdánként általában megint összejön a csapat, de csak felhajtunk valamit, nem üjtük ki magunkat teljesen, mer' nem akarjuk

elcseszni a dolgot a lányokkal. Lányokat mindig lehet olcsón találni, pár lepedőért már mindent megtesznek, de azt ők is utálják, ha az ember véletlenül lehányja őket. Ahogy ők mondják, ők dugni jöttek el ezért a pénzért és nem vécécsészének, és hát ezt mindannyian toleráljuk, mer' persze teljesen igazuk van.

A csütörtök, na az bűnbánó nap. Akinek van családja – márpedig a banda jó részének van neje meg kölyke, ha nem is biztos benne teljesen, hogy az övé –, szóval, az most röstell eljönni, mer' a lelke mélyén szégyelli a tegnapi dorbézolást, persze nem bánja, mer' hát végül is hazaad egy csomó pénzt a fenébe is, és neki is kijár ami kijár, ha már gürizik nap mint nap. Így aztán a csütörtöki bűnbánati napon megint nem lehet a fiúkat összeverbuválni, és egyedül iszogatni meg dögunalom és pénzkidobás, tehát inkább mindenki becipzározza a zsebét, vagy legfeljebb felkeresi még egyszer a tegnapi csajt, remélve, hogy szabad, mer' várni azt mindenki utál, és akkor már inkább hazamegy, persze savanyú ízzel a szájában. Ekkor a delikvenst könnyű megismerni, mer' hazafelé menet állandóan köpködni kell.

De aztán végre megjön a várva várt Péntek délután. Pénteken megint összejövünk itt az ivóban, és ilyenkor úgy istenigazából kitomboljuk magunkat. Ilyenkor mindenki felszabadult, és még véletlenül sem esünk egymásnak. Ilyenkor érezzük, hogy haverok vagyunk, és minél többet nyomtunk magunkba, annál inkább így van ez, mer' tényleg jól kijövünk egymással, meg nagyvonalúak is vagyunk, szóval valódi jó cimborák. Meg egyetértünk, hogy minden szar emiatt a rohadt rendszer miatt van. Mer' kérdelem én, hogyan lehetséges hogy Péntekenként ilyen jól ki tudunk jönni egymással? Há' megmondom: mer' stresszel minket a sok szar, amit ránk erőltetnek, meg minden. Az a sok rohadt zsíros politikus meg gyárigazgató. Csak azt tudnám, hogy mér' gondolják ezek a népek, hogy fölöttünk állnak mindenben. Ők is pont úgy finganak, ahogy mi, há' nem igaz?

Azt' mikor már eléggé elkeseredettek vagyunk, meg minden, mindig előkerül valahonnan egy kis por, amin persze mindannyian megosztozunk, mer' ugyebár haverok lennénk. Mindenki tudja, hogy mikor kell neki jönnie a porral és akkor ki is szorítja rá a lét. Akkor aztán mindenki örül, mer' mindenkinek jut annyi, hogy jól feldobódjon, és hát az egésznek pont az a célja, hogy ha már egyszer robotolunk egész héten a nagy szar semmiért, meg kikaparjuk egy csomó szarjancsinak a gesztenyét, akkor legalább időnként érezzük, hogy élünk, há' nem igaz?

Ezen a Pénteken én hoztam a drogot. Jó por volt, már párszor kipróbáltam. A díler is jó srác, mer' ha egyszer nincs nálam annyi, megengedi, hogy később tejelek, mer' tudja, hogy mindig tejelek a cuccért. Szóval jó haver, akárhogy is

vesszük. A srácok körbeadták a tenyérnyi alufóliát és mindenki sorban felszippanthatta róla a maga adagját. A cuccot előzőleg én tíz egyenlő adagra osztottam fel. Mindig az osztja fel az árút, aki hozta, és az is szippanthat persze először. Ez amolyan megtiszteltetés. Az agyam azonnal felmelegedett. Aztán minden könnyed lett: a cipőm, ami nyomott, a füst, ami fojtogatott – hogy én hogy utálom a cigi füstöt! –, a seggem, ami elgémberedett a sok üléstől meg minden. Teljesen feloldódtam. A kocsmá hangos kiabálása eltompult, mintha az asztalunk köré egy vastag függönyt húztak volna. Néztem a srácokat, ahogy vigyázva körbeadják a fóliát, ahogy mindegyik óvatosan az orrához emeli a szívószál darabkát és mélyen beszippantja a szikrázóan hófehér varázsport. Aztán félig behunyja a szemét és mosoly terül szét az arcán, ráncai pedig nyomban felszívódnak.

Ezen a Pénteken én adtam a port, úgyhogy most én lehettem a Góré is. Ami jár az jár. Ezek a fiúk tudják, hogy mi az a *tisztesség*. Most én voltam a Góré, így hát megmondtam nekik, hogy én ebben a füstbázárban nem maradok, mer' nem akarok tüdőrákban kifingani, amivel persze egyet is értettek, mer' annál még a kés is jobb a gyomorba. Úgyhogy végül kijöttek, persze morogtak még egy ideig, mer' még letöltöttek volna néhányat. Szóval mindenki kifizette a maga cehhét azt' otthagytuk a kocsmát. A friss tavaszi levegőben hamar kitisztult a fejem, és olyan lett, mint egy meleg levegővel töltött luftballon: minden pillanatban arra számítottam, hogy felemelkedem. Egy lépéssel öt-hat métert ugorhattam, a holdon lehet ilyen a járás, gondoltam. A csapat rikoltozva követett, gondolom, gőzük nem volt, hogy hová is megyünk tulajdonképpen. Végül az egyikük megállt, bambán rám nézett és megkérdezte. Bevallom mindaddig magam sem tudtam. Ott, abban a pillanatban döntöttem el:

– Kutyára fogunk vadászni. Szaros kóbor kutyákra! – jelentettem be. Büszkén néztem a többiekre, láthatóan tetszett nekik az ötlet, mi több, ketten máris elindultak kutyát keresni.

– Kurva kutyák, hol vagytok, kurva kutyák! – üvöltözték, és miközben ide-oda tántorogtak a kihalt utcán, időnként egymásnak ütköztek. Ilyenkor egymással szembe fordultak, majd szertartásosan meghajoltak, hogy a fejük összekoccanjon és hülyén felröhögtek. Szóltam a két legjózanabb srácnak, hogy terelje vissza őket a csapathoz, mer' ez itt nem vursli, és viselkedjenek, hogy a franc essen beléjük. Amikor visszatértek, körém gyűltek és kitért szájával bámultak rám. A fejükkel lassan köröztek, mintha valami széket kéne egyensúlyozniuk a homlokukon, ami nem volt semmi mutatvány, mivel az ember lába alatt a talaj ugye kiszámíthatatlanul mozgott ide-oda.

– Azt' van-e puskátok, apafejek?

– Hogyhogy?

– Csesszétek meg! Há' mi mással akartok kutyára lődözni?

A megértés leghalványabb nyoma sem tűnt fel az arcukon, még kevésbé fátyolos szemükben, de én tudtam, hogy nagyon is megértették, mer' leálltak a fejkörzéssel. Megismételtem a kérdést.

– Van stukkeretek? A szarba, csak van valamelyikőtöknek egy kurva pisztolya?

– De – mondta az egyikük a hátam mögül. Megpördültem, de túl nagy volt a lendületem és így a bokám kibicsaklott; a lámpaoszlopot sem sikerült elkapnom és így végül a földre zuhantam. A földön kuporogva dörzsölgettem a bokámat egy-két percig, míg végül a sajgás alábbhagyott, majd lassan talpra vergődtem. Eközben a többiek – ahelyett, hogy segítettek volna vagy legalább röhögtek volna rajtam – egyszerűen elkezdtek szétszéledni. Mintha azzal, hogy eltűnt a fejem a horizontjukból, már többé nem is én lennék a vezérük, mintha többé nem is léteznék. Hörögve üvöltöttem utánuk:

– Állj! Most meg mi a tetves franc van, most meg hova a szarba mentek? Mi lesz azzal a nyavalyás kutyavadászattal, a francba is veletek, takonyagyú idióták!

– Á, tényleg! – kiáltott fel az egyik pár másodpercnyi néma bambulás után. Azt' egyik a másik után sarkon fordult és tántorogva megindultak felém. Mindeközben elkezdtek egymással olyan hangosan sugdolódzni rólam meg a tervezett vadászatról, hogy még egy nagyothalló is tökéletesen értette volna őket. Reméltem, hogy nem jár a közelben most egyetlen járőr sem.

– Kutyavadászat! – kiabáltak egymás szavába vágva. – Milyen tuti! – Az ő ötlete volt! Legalább nem fogunk ma éjszaka fázni. – A kutyahúst remélem nem fogja mind megtartani magának, haha... – Én inkább csajokra mennék! – Mért ez a hülye kutyavadászat, ilyen egy baromság! – Mér' hát az jó szórakozás, ja, azt' lehetne majd madarakra is, mit gondolsz? Imádom, amikor lepotyognak a villanypóznáról. – Mielőtt kivégeznénk a dögöket, megdughatnánk őket. – Én inkább lányokkal csinálom, baszd meg, mer'... mért is? Hahaha – Az a jó, amikor fröccsen a vére, a kis szaros, minek csavargott el. Most majd ő is megtanulja – kurjantgatták vidáman, miközben lassanként ismét körém gyűltek.

– A kérdésem ugyebár az volt, hogy van-e stukkeretek apafejek – mondtam lassan és tagolva, hogy eljusson végre az agyukig.

– De – mondta ugyanaz a hang, mint az előbb. Most azonban a srác pont az orrom előtt lihegett.

– Mi az hogy *de*, mi? Milyen hülye válasz ez? Ha van pisztolyod, akkor a válasz *igen*, ha nincs, akkor meg *nem*. Felfogtad?

– De.

– Baszd meg! – csattantam fel, de azt’ csak megvontam a vállam. – Reménytelen. Ha van, akkor add ide, de ne dedede-deeez itt nekem!

Mire is a gyerek benyúlt a dzsekijébe és előhúzott egy katonai pisztolyt, olyan kaliberrel, ami felkeltette a gyanúmat, hogy ez nem is egy pisztoly, hanem valami régi kézi ágyú, amilyeneket ma már csak a hadi múzeumban lehet látni. A gyerek egyenesen rám szegezte a mordályt, előre tartva, mintha éppen egy hülye rablótámadás két szereplője lennénk, azzal a szerény különbséggel, hogy a rabló szemei eközben lecsukódtak, és a srác szabályosan elaludt. Én istenemre mondom pofon vágtam volna a tagot, ha nincs ott az a ágyúszerű pisztoly, mer’ nem félek én, hogy a csávó kilyukaszt, mer’ hát akárhogy is vesszük, haverok vagyunk, de hát amilyen barom, megijed itt nekem, azt’ tök véletlenül meghúzza a ravaszt. Óvatosan félre álltam előbb tehát, és utána csaptam csak fültövön a tagot. Persze azon nyomban felébredt és hadonászni kezdett a pisztolyával. Többen azonnal ráugrottak és pillanatok alatt lefegyverezték.

Végre az én kezemben volt a súlyos revolver. Két kézzel kellett tartanom, hogy a súlya alatt ne remegjen nagyon a kezem. Borzasztó jó érzés volt, a fenébe is, hatalmassá tett, igazi Vezérré. A többiekre néztem és a pisztolyt, mint egy győzelmi trófeát, a fejem felé emeltem. A többiek lassan, alig láthatóan bólintottak. Ők is megéreztek, hogy most már valóban Góré vagyok, mer’ erő van a kezeimben, a francba is.

– No akkor, most már mehetünk kutyát löni – mondtam, hangom élesen és sipítóan szólalt meg, oktávokkal normális hangom felett. Ezzel, mintegy valódi sípszóra, elindult a menet.

Én haladtam elől, jobb kezemben a pisztolyt behajlított könyökkel tartottam, hogy a csöve az ég felé meredt, pont úgy, ahogy a mozikban mostanában nyomatott akció filmekben csinálják. Igen, pont ilyen lehet egy igazi Vezér: sugárzó erő meg minden. Szinte láttam, ahogy a kietlen, sötét, esti utca bérházainak ablakai kinyílnak és puha ölű szűz lányok néznek le rám lopva a függönyök mögül, és összesúgnak: nézd, ott megy... micsoda férfi! Izmaim megfeszültek a combjaimban, ahogy lépkedtem előre, kis csapatom élén. Nyilvánvaló, hogy kitűntem a mögöttem lopakodó csőcselékből, igazi Vezér voltam, a legkiválóbb. Minden sarkon megálltam, kezeimet hátra kinyújtottam és nyitott tenyeremmel megállítottam a csapatot – pont ahogy a tévében láttam vagy ezerszer – azt’ hirtelen előugrottam a sarokház fedezékéből, a pisztollyal hadonásztam egy darabig az ellenséget, a kutyát keresve, majd amikor láttam, hogy tiszta a terep, intettem a többieknek, hogy előjöhetnek. A vadászat izgalmasában kifényesedett arcok egymás után bukkantak fel a fal mögül. És ezek az arcok mérhetetlen csalódást okoztak nekem, ugyanis mindegyiken a lehető

legidiótább vigyor ült. Ezek a barompofájúak nem bírnak semmit sem komolyan venni, az istenit neki!

– Most meg mi olyan mulatságos, mi? – mordultam rájuk. – A diliházba inkább valók lennétek. Há' tényleg nincs bennetek semmi ... a férfiból, aki küzd meg... meg harcol meg minden? – mondtam megvetően. Nem bírom elviselni, ha valaki nem veszi komolyan az élet dolgait. Mer' akárhogy is vesszük, az élet dolgai fontos dolgok, és aki egy szar kutyavadászatot sem képes komolyan venni, hogyan tudna az bármi mást komolyan venni, hogy csessze meg, mer' hát erről van itten szó! Az ilyen selejtektől férges az egész rohadt emberiség.

– Ne vigyorogjatok, hülyék! Egy tetves kutyát sem voltatok képesek felhajtani nekem, pedig már vagy egy órája bolyongunk itten.

– De.

– Ha még egyszer azt mered mondani, te szemét, hogy *de*, én esküszöm, hogy keresztül lölek. Na nyomás, hajtsátok már fel azt a nyamvadt kutyát, az istenfáját neki!

Az embereim, pont mint a holdkórosok, kezükkel a levegőt maguk előtt tapogatva elkezdtek szétszéledni. Ahogy elnéztem őket, komoly kételyeim támadtak, hogy ezek egyáltalán képesek lesznek egyetlen kutyát is előteremteni, mer' egyáltalán nem biztos, hogy felismernének ebben az állapotukban egy nyavalyás kutyát, legfeljebb ha történetesen átesnek rajta.

Ott álltam egy sarokház tövében, hátamat a hideg, durva vakolatnak vetettem, és csak néztem ezeket a srácokat, ahogy támoltyognak a kihalt utcán. S egyre inkább úgy éreztem, hogy kár volt ezekbe a drága port pumpolni.

Amint eltűntek a szemem elől, ott ahol voltam, a földre rogytam. Hátamat végigcsúsztattam a durva vakolaton, amitől a vastag, kötött pulóverem a nyakamig gyűrődött. Letettem magam mellé a kezemben szorongatott pisztolyt, majd lerángattam magamról az amúgy is túl meleg pulóvert. Törökülésbe húztam a lábaimat, majd ismét kezembe vettem a pisztolyt. Ahogy ott ültem a sarkon a ház falának támasztott háttal, kezem az ölemben és benne a súlyos revolver, újra óriásnak és erősnek éreztem magam. De nem olyan formán, mint amikor kijövök a baditeremből és az izmaim feszülnek a gyúrástól. Sokkal inkább mint... igen, a tiszta hatalom érzése volt ez, hogy ott ültömben, akár csak valami király a trónjáról, oszthatok kegyelmet és halált is, mer' meg van hozzá az erőm, a francba is, és a hatalmam, mer' itt most én vagyok az Úr. És aki most velem szembe mer szállni, azt úgy kicsinálom, mint a pinty.

Felemeltem a pisztolyt a szemem magasságába, fejemet hátra hajtottam és a falnak támasztottam. Gyönyörködve nézegettem a szerkezetét. Fölé helyezett mindazoknak, akik eddig leköptek. A sok szarjancsi most mind semmivé

töporódott előttem. Most én nézhettem le rájuk. Igen, felette voltam most a nagypofájú főnökömnek is a gépgyárban, aki múlt hónapban megfenyegetett, hogy egyszerűen kirúgat, meg felette voltam annak a hájfej közértesnek is, aki nem adott kenyeret a múlt hónap végén hitelbe, pedig hát kellett volna a kenyér, azt' még jól a pofámba is rőfögött, hogy koldulni menjek az aluljáróba, meg minden. Felette voltam most még a szarjancsi maffia főnököknek is, akiknek a kibaszott járgányát még a srácok se merik megdobbantani, mer' ezzel elvágnák a saját nyakukat. Most, ezzel a pisztollyal a kezemben egyszerre csak mindannyiuk felett álltam, és végre úgy éreztem, hogy én vagyok a Góré, de úgy istenigazából, és ha akarom, bárkit kinyíffanthatok ezen a szargolyón, egyszerűen bárkit, mer' a főnökök azért főnökök, há' nem igaz?

Megszívtam majd' elcsöppenő orromat, majd talpra vergődtem. – A tetves francba maradnak a srácok – dühöngtem magamban és a nyakamat nyújtogatva kémlelni kezdtem a hideg, kietlen utcákat, melyekre kezdett alaposan ránehezedni a sötétség. Tántorgó léptekkel indultam el azon az utcán, amelyiken emlékeim szerint a legtöbben elhúztak. Az utca kihalt volt. A zsiráfnyakú lámpák sárga fényt köpködtek a lábaim elé. Lassan, a fal mellett araszolva haladtam előre. Nem tudom mennyit mehettem már, amikor eszembe jutott, hogy mi van akkor, ha a srácok mégis előteremtették azt a kutyát, csak hogy nem találják, mer' eljöttem onnan a sarokról. Ahogy ezen tűnődtem magamban, hirtelen megütötte a fülemet valami, amitől teljesen megmerevedtem.

Kutyaugatás volt az, igen, jól hallottam! Megperdültem, a hátamat pedig a falnak vetettem. Ott volt a kis szemét, ott volt nem is messze a túloldalon. Az egyik utcai lámpa fénykörében ugatott, pont, mintha csak valami színpadi produkció lenne az egész, bent volt a reflektorfényben. A kis kibaszott, szaros kutya. Imbolygó felső testtel, a pisztolyt mindkét kezemmel magam előtt tartva tettem pár lépést a kutya felé. Hamar rájöttem, hogy arra nem vagyok képes, hogy egyszerre célra tartsam a nehéz pisztolyt és közelítsek is a kutya felé; abban a pillanatban ugyanis, ahogy ezt megkíséreltem, a világ szétmállott körülöttem, minden a feje tetejére állt én pedig a földre zuhantam. Felálltam, majd a pisztolyt a jobb kezemben csüngetve, kissé bicegve áttántorogtam az úttesten. Néhány hosszúnak tűnő lépés után végre elértem egy lámpaoszlopot, vastagon tele ocsmány hirdetésekkel. A hátamat az oszlopnak támasztottam. Most már jóval közelebből tudtam teljes nyugalommal becélozni a kis retkes szőrzsákot. A pisztolyt egyetlen mozdulattal kibiztosítottam, majd két kézzel, hogy el ne vétsem, becéloztam a dögöt. Úgy tíz lépésnyire lehetett tőlem. Habár a kutya nem nagyon mocorgott, mégis komoly erőfeszítesembe került a pisztolyt remegés nélkül a célon tartani. A kezem hamar kifáradt, mi több, még a látásom is el-elhomályosult.

Szédültem.

Bevallom, nem is igen csodálkoztam azon, hogy az első lövésem balul sikerült, mer' hát amúgy sem voltam valami fényes céllovó és hát az anyag még bennem volt rendesen. A lövés éles hangja ide-oda pattogott a kihalt utcán, a fülem pedig egyszerre csak zúgni kezdett. A tenyerem rettentően megizzadt. Leengedtem a kezem, a súlyos revolver majdnem kicsúszott az ujjaim szorításából. Bal kezemmel hátrasimítottam a homlokomba hulló nedves hajamat, majd pislogtam párat – a látásommal határozottan valami baj volt. A kis büdös kutya, ahelyett, hogy elinalt volna, még mindig ott morgott a lámpa fénykörében és egyenest szembe fordult velem. Ez rettentően feldühített. Há' nem működnek a szaros kis ösztönei, há' nem érzi, hogy percekben belül kinyiffan? Közelebb léptem néhány métert, de a kutya nem mozdult. Kihagy a kibaszott életösztöne ennek, vagy mi? – morogtam.

Felemeltem újra a pisztolyt, két kezemmel erősen fogtam, hogy az ujjaim is belefehéredtek. Megcéloztam a vicsorgó kis dögöt azt' újra lőttem. És eltaláltam, a francba is, eltaláltam! A lövés most sokkal tompábban visszhangzott mint az előbb, szinte megnyugtatóan, mintha ez az éjszaka már megszokta volna a hangját, vagy tán mer' most közelebb voltam a fénysátorhoz, aminek a szélén ott volt a dög is, a fene se tudja az ilyesmit.

Újra leengedtem a pisztolyt és mélyet lélegeztem az éjszakai levegőből, amihez alig érezhetően a lőpor fanyarkás szaga keveredett. Hirtelen nagy-nagy nyugalmat éreztem. Az előbbi görcsös feszültség, amit az első sikertelen lövésem okozott, most feloldódott. Csak a tarkóm szaggatott még emlékebe egy picit. Amint közelebb léptem a tetemhez, amit már félméteres sötét vértócsa vett körül, egyszerre megláttam azt is, hogy miért nem menekült el a kutya.

Mer' pórázon volt a kis szaros! Mer' nem tudott elmenekülni!

Szegényke – vigyorogtam. Lehajoltam, hogy közelebből is megvizsgáljam a dögöt. Úgy határoztam, hogy megmutatom a srácoknak, megmutatom, hogy én akkor is tudok lőni egy szaros kis kutyát, ha ők össze-vissza bénáznak itten, és nem képesek egy dögöt sem felhajtani. Megragadjam a pórázt, hogy azon keresztül elvonszolhassam. Arra gondoltam aztán, hogy oda fogom nekik ajándékozni a dögöt, hogy lássák, hogy én olyan Főnök vagyok, aki nem sajnálja tőlük a trófeát, mer' hát végül is haverok vagyunk, vagy mi.

Húzni kezdtem tehát a bőrszíjat, de minden várakozással ellentétben az sehogyan sem mozdult. Gondoltam, biztos valaki odacsomózta valahová a végét vagy ilyesmi. Végigcsúsztottam a kezemet a szíjon. A póráz vége valahol a sötétben volt. Azt' a póráz végéhez értem, a póráz pedig egy emberi kézen volt, egy nagy, puffedt kézre volt hurkolva, hogy csessze meg. A kéz pedig ott feküdt

az aszfalton élettelenül, mereven. A pisztolyt gondosan lefektettem a földre a kutya tetemétől távolabb, nehogy bevéreződjön. Azt' megragadtam a póráz végire kötött kezét és minden erőmet összeszedve a testet lassan a fénykörbe vonszoltam. Élénk piros csíkot húzott maga után, mint valami vérző, undorító csiga. Egy meglehetősen kövér öregasszony volt az, hogy csessze meg. Az öregasszony mellkasán, inkább közelebb a nyakához, mint a gyomrához, egy hatalmas véres lyuk tátongott, szürke vászonkabátját deréktól felfelé vörössé áztatta már a saját mocskos vére. Az öregasszony szemei fehéren kifordultak.

– Mint egy rohadt kibelezett ponty – köptem az aszfaltra. – A kurva anyját, hogy az ilyenek miért kell éjszaka az utcán ténferegnie, ráadásul kivilágítatlanul. De megérdemli a sorsát, a vén dagadék, megérdemli, annyi szent. Baszd meg! – üvöltöttem. Éreztem, hogy a pánik lassanként kezd eluralkodni rajtam. Éreztem, hogy az agyam képtelen többé uralkodni a végtagjaim felett, hogy képtelen többé parancsokat osztogatni.

Hirtelen talpra ugrottam és teljes erőmből rugdalni kezdtem az öregasszony hulláját. Csak rúgtam, rúgtam a vén dagadék testét, rúgtam ahol értem, a hátát, az oldalát, hallottam, ahogy szétreccsennek a rohadt zsíros bordái a vasalt bakancsom alatt. Rúgtam a fejét, amíg le nem vált ritkás ősz haja a koponyájáról, amíg el nem tűntek a felém meredő, vádló, kifordult szemek. Egész testemben remegtem, a fejemet képtelen voltam a nyakamon egyenesen tartani. Minél inkább tartani akartam magam, annál rosszabb volt.

Futni, menekülni, istenem! A francba is, menekülnöm kell. A lövéseket bizonyára meghallották, meg, egészen biztosan. Muszáj eltűnnöm innen, ha nem akarom, hogy lekapcsoljanak. El ettől az átkozott véres hullapártól, akik úgy fekszenek ebben a fénysátorban, mintha cirkuszi látványosságok lennének, hogy csesszék meg, mintha most csak arra várnának, hogy a fejük felett ülő, láthatatlan közönség vadul megtapsolja véres produkciójukat. Rohanni kezdtem. Remegő térdeim alig bírták az agyam által diktál szédítő iramot. Csak rohantam, rohantam bele a vaksötét éjszakába, rohantam, nem néztem hátra, nem néztem előre sem.

Talán egy jó félórája szaladhattam már, amikor úgy éreztem, egyszerűen nincs tovább. Nem rohanhatok tovább, ennyi volt. Lerogytam a földre, lábaimat magam alá húztam. Hirtelen rettentően fázni kezdtem. Jéghideg volt a levegő és jéghideg volt a beton is, amin ültem. Átkoztam magam, amiért levettem a jó meleg pulóveremet. Összekuporodtam a földön. Két karommal átfogtam vállaimat és ziháló mellkasomat. Dörzsölgetni kezdtem magam, hogy kicsit felmelegedjek, de nem használt semmit sem.

Jeges szél vett körül. A fejem fölött szikrázniuk illett volna a csillagoknak, de nem lehetett egyet sem látni belőlük. Mer' itt ebben a rohadt városban soha sem

látni őket. Azt mondják a város fényei okozzák. Ezek az átkozott jeges fények, amiben mindenhol véres, kidülledt szemű tetemek fekszenek.

A tárgyalóterem zsúfolásig megtelt és rendkívül zajos volt. Milliók várták izgatottan az ítélethozatalt a TV-k képernyőin előtt szerte az országban; a látványosságot a legtöbb csatorna élőben közvetítette. A TV társaságok úgy vélték, hogy ez lesz az év Pere, vagy még ennél is pontosabban, ez lesz az év Ítélete. Amióta a Népszavazás megtörtént a *börtönlimit* ügyben, ez lesz az első olyan per, ahol a bíróság valószínűleg kimondja majd a *börtönlimit-túllépést* és ezzel együtt az *első halálos ítéletet*. Ez persze előbb vagy utóbb mindenképpen bekövetkezett volna, de az első áldozat felétlenül címlapot érdemel.

A Népszavazást pont egy évvel ezelőtt tartották. Nem sokkal e nagy esemény előtt a Párt megnyerte a választásokat. A Párt kampánya során a *börtönlimit* ügyet végig úgy emlegette, mint programjának egyik tartóoszlopát. *Söpörjük ki végre közösen a bűnözést, amely előtti utcáinkat és szétzülleszti otthonaink nyugalmát! Szigorú büntető törvényeket a jelenlegi gyenge rendelkezések helyett, melyeknek nincs visszatartó erejük! Tényleg etetni akarjuk börtöneinkben társadalmunk bűnözőit, azokat, akik otthonaink biztonságát is fenyegetik? Kapjanak ingyen kosztot és kvártélyt, míg Önöknek, tisztességes állampolgároknak mindezért keményen meg kell dolgozniuk? A Párt úgy gondolja, hogy a börtönbüntetés intézményét át kell formálni! Mi nem tűrjük, hogy Önöket ezek a gazemberek kiegyék mindenükből! Radikális reformok kellenek! Szavazzon ránk, szavazzon a börtönlimit rendszerre, szavazzon a biztonságra!*

A Párt megígérte a népnek, ha megnyeri a választásokat, bevezeti új, radikális koncepcióját: a *börtönlimit* rendszerét. A *börtönlimit* törvényi erővel lerögzíti, hogy társadalmunk hány éven át hajlandó finanszírozni, hogy bűnözői börtönben éljenek. A Párt népszavazást ígért, amely során az állampolgárok határozzák meg közösen a maximálisan letölthető börtönévek számát. Ha egy ítéletben kiszabott büntetés az ily módon kialakított limit alatt marad (a büntetések súlyosságának megítélésében és a megfelelő büntetés kiszabásában a mindenkorin büntető törvénykönyv a mérvadó), akkor az elítélt a kijelölt intézményben jogosult büntetésének a letöltésére. Amennyiben azonban a kiszabandó börtönbüntetés mértéke a nép által megállapított börtönlimitet meghaladja, úgy a börtönbüntetést halálbüntetéssé kell módosítani és a fellebbezési idő leteltével az ítéletet végre kell hajtani. Visszaeső elítéltek esetében az újonnan kiszabott börtönbüntetés mértékét a már letöltött évekhez

hozzá kell adni, és attól függően, hogy az eredmény meghaladja-e a börtönlimitet vagy sem, a fentiek szerint kell eljárni.

A Párt megnyerte a választásokat és mindent meg is tett, hogy keresztülvigye a büntetés-végrehajtásban tervezett módosításokat. Megtartották tehát a Népszavazást és a börtönlimitet a szavazatok alapján 8 év 6 hónapban állapították meg. Vagyis minden elítélt, akire a bírák a büntető törvénykönyv passzusai alapján ennél hosszabb börtönbüntetést mérnek, persze halmozottan értve, börtön helyett kivégzésre számíthat.

Ilyen radikális intézkedések bevezetése jelentősen felkavarta az egész országot. Sokan támadták e rendszert, mivel antihumánusnak tartották. A kemény hangú kritikusok szerint az ember nem egy konzerv, amire rápecsételheti a hatalom a lejárat dátumot. Többen azzal érveltek, hogy a börtönlimit nem lesz visszatartó hatással a bűnözőkre. Számos történelmi példa mutatja ugyanis, hogy az olyan országokban, ahol igen kemény, elrettentő büntetéseket foganatosítottak, a bűnözés ugyanúgy tombolt, mint azokban, ahol enyhébb büntetésre számíthatott a bűnöző. Vagyis a börtönlimit és a limiten felüli halálbüntetés pusztán értelmetlen és embertelen kegyetlenkedés, továbbá egy ilyen totalitárius idea egy fejlett demokrácia intézményrendszerébe nem illik és nem is illeszthető bele.

A kormány szószólói a TV kerek asztal műsoraiban ezzel szemben kijelentették, hogy a börtönlimit rendszer a lehető legnagyobb visszatartó erővel rendelkezik. Ha ugyanis valaki már sáros, akkor jóval kevesebbet is a nyakát törheti, tehát kétszer is meg fogja gondolni a dolgot. A régi rendszer ezzel szemben alapvetően ésszerűtlen volt, hiszen míg a társadalom romboló elemeit börtöneink lakosztályaiban elszállásoltuk, sőt bőkezűen etettük, addig a tisztességes embereknek ugyanezekért az alapvető emberi szükségletekért keményen meg kellett dolgozniuk. – Olyan ez, mintha valaki molylepkéket találna a szekrényében és ahelyett, hogy kipusztítaná őket, inkább úgy döntene, hogy megeteti őket a szekrényben függő ruháival; és amikor azokkal mind végeztek a molyok, sorba bedobálná közéjük a többi ruháját is, mindaddig, míg végül semmije sem marad. Nem valami ésszerű magatartás, igaz? De szerencsére – mondták – minket választott meg a nép, hogy megóvjuk polgárainkat. Ne hagyják magukat megtéveszteni! A naftalin talán nem a legjobb szagú dolog a világon, de megóv minket a molyoktól!

A vihar, amit a börtönlimit rendszer bevezetése kavart, hamar lecsendesedett. Az emberek beleuntak ebbe is, mint minden rájuk erőltetett témába; fárasztotta már őket a humanitás és jogszerűség kérdésének állandó, terméketlen boncolgatása. Így aztán hamarosan eltűnt a média műsoráról is a téma; voltak új,

vonzóbb botrányok, és ha nem, hát könnyedén kitaláltak maguknak egy párat. Amint azonban a média hiénái szimatot kaptak ennek a fiatalembernek a peréről, a börtönlimit rendszer talán első áldozatáról – akit lehet, hogy a végén még ki is végeznek a limit túllépése miatt – az ügy rögtön újra címlapsztorivá nőtt és persze főhelyre került a TV kerek asztal műsoraiban is. A feszültség ott vibrált a levegőben. A sajtó vadállatként ugrott a témára és a levegőben kavargó vérszagra folyni kezdett a nyál óriási szájából. Milliók fizettek neki boldogan ezért, örömmel fizettek a legfrissebb előre gyártott féligazságokért: egy ember a halál kapujában áll. Most kivégzés lesz a büntetés! A felhizlalt hiénák ebben a jólétben szaporodni kezdtek, a szaporulat éhes hiénakölykei pedig elkapták egy lehetséges tetem szagát. Villanó szemeikkel, tompa mikrofon zápfogaikkal majd szétszedték a rendőrök gyűrűjében az ítélethozatalra előállított fiatalembert, aki lehorgasztott fejjel, tehetetlenül csüngő, megbilincselte kezekkel állt az emberekkel telezsúfolt tárgyalóteremben.

A fiatalember lélekben rendkívül távol volt most a tolongó és üvöltöző riporterek armadájától. Némán tette amit parancsoltak. A világ távolivá zsugorodott számára, úgy érezte, hogy minden részletétől egyformán távolra került, és furcsa mód, egyre inkább csak távolodik és távolodik mindentől és mindenkitől. A tolongó riporterek elektromos sistergése, a fel-felzúgó közönség tompa hullámmoraja, a bírák, az esküdtek és az ügyész hangjának rekedt zörgése mind-mind olyan volt most, mintha alábukott volna a fürdőkárban és hirtelen köré kocsonyásodott volna valami fura, zselészerű anyag. A feje felett remegő zselé megszűrte és eltorzította a fényt és a hangokat.

Villámként csattantak a vakuk a feje felett, majd nemsokára távoli mennydörgésként egy hangos kalapácscsapás rezgette meg a levegőt: a terem elcsendesült. A fiatalember felállt és tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét; a zselészerű anyagtól csak nagy nehezen tudta szétnyitni ragadó ujjait. Esőcseppeket várt, hiszen tudta, hogy a vihar közel van, nagyon közel. A keze azonban száraz maradt. A zselé rászáradt a testére és megmerevítette végtagjait. Nincs eső – suttogta maga elé. Már az időjárásban sem bízhat az ember. Szája kinyílt, majd újra összecukódott, mintha csak valami hal szája lenne, némán kinyílt és újra összecukódott.

– Akar valamit végezetül mondani? – kérdezte a bíró gyanakvón.

A fiatalember lassan megrázta a fejét.

– Rendben. Akkor a tárgyalást ezzel befejezettnek nyilvánítom. Kérem az öröket, vezessék el az elítéltet!

Hát mér' nem értik meg, a szentségit neki, hogy én nem nyírtam ki az öreglányt! Én nem nyírtam ki senkit. Mer' ha kinyírtam volna, akkor ugyebár azért csak valami derengene. De semmi!

A sok szarjancsi is ellenem vallott, amikor berugdosták őket az őrsre. Mer' szerintük én nyírtam ki, hogy csessznék meg. Még azt is sóderolták, hogy látták, ahogy kicsinálom, meg ahogy szétrugdalom a fejét. Meg hallották, amikor belelövök. És még ezek merik magukat haveroknak nevezni! Arra jó voltam persze, hogy port lejmoljanak le rólam, meg hogy fizessem néhanapján nekik a csajokat. Mer' a zsebük azt' üres volt, mint az az istenverte fejük, amibe puha szart töltött az Isten valamikor. Haverok, na hiszen! Hányynom kell az ilyen haveroktól! Most meg otthon ülnek és melegednek, meg inni járnak, mintha az égvilágon semmi sem történt volna, mintha a világon minden a lehető legnagyobb rendben lenne. Persze nagy ívben leszárják, hogy közben én itt megrohadok, meg hogy ezek a szarrágók ki fognak csinálni majd valamiért, amit egyáltalán nem is követtem el – és ezt ők is tudják nagyon jól, tudják a szemetek.

Az az igazság, hogy az egész nagy mocskos élet ellenem fordult. Most már ez teljesen egyértelmű. Persze szar volt mindig, de azért mindig volt benne egy picit öröm is. Még ha nem is olyan sok, mint az úri szférának, vagy hogy mondják; azoknak akik flancos éttermekben tömik magukba a flancos kajáikat, meg olyan pucovált cipőkben járnak, hogy abban még a pofád is megnézheted, meg jó széles nyakkendő lifeg folyton-folyvást a nyakukban, mint valami kibaszott harang. Én is kapok nemsokára egy rohadt nyakkendőt, ha-ha.

De nem. Nem, mer' manapság már nem akasztanak. Megkérdeztem a börtönszolgát, ő mondta. Azt mondta, hogy gázzal fognak kipurcantani, mer' az sterilebb, meg biztonságosabb, meg minden. Kinek biztonságosabb, meg kinek sterilebb? Mintha egy rohadt kóser hentesboltot akarnának nyitni az én kontómra, meg a sok szerencsétlen balfasz kontójára, akiket mind el fognak gázosítani, akárcsak a náci a zsidókat vagy mi. Ezen a rohadt elgázosításon legalább nem kellett nekik sokat agyalniuk, mer' a náci elődeik már rég kidolgozták a részleteket. Ezek a szemét távirányító-nyomkodó hentesek, hogy basznák meg mind! De legalább minden olyan precízen megy majd, meg gördülékenyen, mint minden ezen a rohadt földgolyón. Az a nagy mocskos igazság, hogy az olyan csávókat, mint én, akiknek a kisujja többet ér ennél az egész húgyagyú bagáznál, mindig jól kicsinálják. Aztán amikor az ember már nem bírja tovább és elmegy egy picit lazítani és bulizik egy kicsit meg minden, hogy jobban érezze magát, meg hogy érezze végre, hogy ő is valaki, akkor jönnek és kitalálnak mindenféle hazug vádakat, hogy gyilkos meg minden – mintha ők nem lennének

azok – és egyszerűen csak levágják, mint egy szarvasmarhát.

Hát ez itt a jutalom a sok melóért: egy bűdös cella, szürke, repedezett betonpadlójával, koszos téglafalakkal, amit már agyonfirkáltak mindenféleképpen az itteniek. Aztán meg jön a csupasteril, háj-tek, krómcallantós gázkamrájuk, amivel majd megfojtanak, mer' ők megadják ugyebár a módját, nem akármilyen fiúk ezek itten.

Hallottam, hogy a cellaajtó zárjával ügyeskedik kint valaki. Az egyik börtönőr feje hamarosan fel is bukkant az ajtónyílásban.

– Na mi az, kipucoltatok végre a rohadt gázkamrákat és már jöhetnek is, vagy mi? – morogtam.

– Nyugalom öreg vagy kapsz kettőt a szemeid közé, ha pattogsz itt nekem! – mondta, miközben megemelte a gumibotját. – A pap van itt, hogy megváltsa a nyomorult lelket, bár én kétlem, hogy van mit nálad megváltani. Egy ilyen rohadt gyilkos, mint te is, üres belül, mint a zeppelin.

– Ki mondta, hogy papot kérek? Menjen csak vissza, ahonnan jött, kell a francnak. Nekem ne játssza itt a megváltót! Torkig vagyok velük.

– Ez a te temetésed haver, nem az enyém. Amúgy meg befogod a pofád és meghallgatod a papot! – vigyorgott vadul és megemelte kissé a gumibotját. Miközben felálltam végig szorosan rajtam tartotta a szemeit. Az ilyen állat a legrosszabb, én mondom. Az ilyennel nem jó ujjat húzni. Az őr egy gyors mozdulattal rákattintotta a bilincset előre tartott csuklóimra, majd kiterelt a folyósóra. A cellámat direkt lassan, vontatottan hagytam el, miközben végig a szemeibe néztem, egyenesen bele a nagy, vízkék, idióta szemeibe, amelyek úgy meredtek rám, mint egy döglött tehén szemei. Csak ocsmány rosszindulat volt bennük, én mondom, semmi más. Na szóval vadállat ide, vadállat oda, ennyit azért muszáj volt, meg hát azért én sem vagyok olyan, aki bemajrézik egy szar gumibottól. Meg aztán nem fogok neki örömet okozni, hát nem igaz? Az ajtó előtt várakozó másik őr ment elöl, mögöttem pedig a gumibotlengető istenbarma lépkedett. A beszélőbe igyekeztünk.

Amióta ide bedugtak, még az égvilágon senkinek eszébe nem jutott, hogy meglátogasson. Na, nem mintha számítottam volna valakire. Manapság mindenki csakis saját magával van elfoglalva, a saját jólétével, azt' mindenki mást le van magasról szarva. Senki nem törődik többé veled, ha már nem számíthat a rohadt pénzre. Mer' így megy ez itten, akárhogy is vesszük.

Az egész rohadt börtön visszhangzott a lépteinktől, ahogy végimentünk a hosszú fémrámpán, meg a sok rácsos kapun, amiket mind külön-külön zártak a biztonság miatt. A sok idióta, akik ilyen baromságokra temérdek pénzt költenek! Akkor már tényleg jobb megoldás a kivégzés. De ha már itt tartunk, a

börtönőröket sem ártana kivégezni a végén, amikor már egyetlen fogoly sem maradt. Mer' akkor ugye ezek sem kellene, hogy idióta módon folyton-folyvást kapukat nyitogatgassanak meg csukogassanak. Akkor már mért nem ölünk meg két legyet egy csapásra, hát nem igaz?

A beszélő egy üres terem volt, amit egy homokszínű fallal kettéosztottak és a fal közepébe egy széles, vastag plexiablakot építettek. Egy-egy fehérre mázolt szék jelentette a beszélő minden berendezését az ablak mindkét oldalán. Egyszóval ez a terem is pont ugyanolyan silányul és fantáziátlan módon volt berendezve, mint a többi. Ez az egyhangúság képes volt az ember gondolatait igen rövid időn belül tökéletesen kiölni. Így aztán, ha történetesen valami eszébe is jut az embernek, amivel talán érdemes a csöndet megtörnie, egy pillanat alatt füstté is válik a dolog az ember fejében. Azt' csak bután válaszolgat, legfeljebb hülye kérdéseket tesz fel, amire a válaszok többnyire egyáltalán nem érdeklik. Aztán mikor vége van az egésznek, még üresebbnek és hülyébbnek érzi magát, mer' hirtelen eszébe villannak a dolgok, meg hogy voltak neki valódi kérdései is, amit talán mégis érdemes lett volna megkérdezni – de most már csak a nagy szar semmi van. De talán semmi sem fontos, tudja a franc, még az is meglehet.

Szóval utáltam ezeket a beszélőket, de most, hogy nemsokára még ki is purcantanak, egyenesen hányynom kellett a dologtól. Mer' ne jöjjön nekem ide egy csuhás, hogy megmondja, hogy mi a rossz, meg mi a jó, meg hogy én milyen kibaszottul elvetemült vagyok, meg hogy könnyítsek a lelkemen meg ilyesmi.

A pap már ott várt engem. Nagy fekete szemei voltak, nagy vaskos, húsos szája, meg apró orra. Az arca csontos volt, az állkapcsa pedig előreugró. És vigyorgott, egész elképesztő módon vigyorgott, épp mint egy rohadt show műsor műsorvezetője, akinek muszáj belevigyorognia a nézők képébe, mer' az a kényszerképzelete van, hogy az emberek azt szeretik, ha idétlen módon állandóan a fogukat mutogatják nekik, mintha az egész élet egy kibaszott nagy fogpaszta reklám lenne. Mer' persze nekem semmi bajom azzal, ha valaki jókedvű, meg vigyorg, meg miegymás, csak hogy ne az én kivégzésem alkalmából tegye.

Úgy határoztam, hogy szórakozni fogok a pappal egy kicsit. Először majd bevallok neki mindent, majd utána rögtön tagadni fogom, aztán megint mindent bevallok és így tovább. Legyen az ember inkább jókedvű, mielőtt likvidálják, hát nem igaz?

– Légy üdvözölve fiam. Ugye tudod, hogy miért vagyok itt? – kezdte, mihelyt letelepedtem vele szemben. Az arcáról eltűnt a vigyor, de a szemei még mindig nevettek, átvigyorogtak a vastag plexiablakon.

– Ő..., hogy bejelentse, hogy megtalálták a valódi gyilkost, és én most már hazamehetek?

– De fiam! Mindannyian tudjuk, hogy azt a rettenetes bűnt te követted el. Hazudhatsz az embereknek, hazudhatsz nekem, sőt, még magadnak is hazudhatsz, de Istent nem csaphatod be, hiszen a lelked mélyére lát és látja a bűneid. Gyónd meg, gyónd meg hát a mi Urunk és Istenünk előtt, ami a lelkedben van és bánd meg őszintén minden bűnödöt!

– Aha. Jó. Meggyőztél. Szóval, mit szeretne a Jóisten hallani?

– Az igazságot édes fiam, csakis az igazságot.

– Rendben. Bevallom, én voltam. Akkor ezzel végeztünk is, nem? – vigyorogtam bele megdöbbszent képébe. Úgy tettem, mint aki menni készül és lassan felemelkedtem a székről.

– De fiam! – kiáltotta. – Ha előttem beszélsz, az olyan, mintha Ő előtted tennéd – mondta fürgén és meglepően rémulten.

– Amit Ő tud, az te is mind tudod, igaz? Hiszen mindig ott vagy, amikor hozzá beszélek. – mondtam, miközben visszaültem a székre.

– Természetesen nem! Hogyan is tudhatnék én mindent, amit Ő tud!

– Ezek szerint vannak dolgok, amibe téged egyszerűen nem avat be?

– Hát persze, hogy vannak fiam! Kis porszem vagyok én csupán a végtelen teremelésben.

– Szóval nem bízik benned. Ez aztán a szuper! Idejön egy hapsi és azt sóderolja itt nekem, hogy ha vele beszélek, az olyan, mintha a főgórival tenném. Azt’ most kiderül, hogy a góré egyáltalán nem is bízik meg benne. Azt hiszem, hogy mégis csak személyesen fogom ezt a dolgot a Jóistennel rendbe tenni.

– Fiam! Nem erről van szó. Hozzá képest én csupán semmi vagyok, ahogy te is fiam, de mégis, miránk porszemekre nagyon is odafigyel. Én azért vagyok itt, hogy neked segítsek bevallani rettenetes bűnöd. Hiszen világos, hogy te, fiam, egyike vagy a mi Urunk eltévedt bárányainak.

– Ez azt jelenti, hogy nyugodtan beszélhetek előtted?

– Nyugodtam fiam. Beszélj hát! Valld be bűneidet! – Szemei éhesen megcsillantak az éles fehér lámpafényben.

– Az égvilágon semmit nem követtem el. Szóval ártatlan vagyok. És ha ezt most a te Urad hallotta – mer’ tényleg úgy van, ahogy az előbb mondtad és kagylózik minket –, akkor most egész egyszerűen felállhatok és elhagyhatom ezt a rohadt helyet, mer’ a lelkembe lát, és tudja, hogy igazat szoltam.

– De fiam! Hiszen az előbb vallottad be, hogy elkövetted azt a rettenetes gyilkosságot! Most mégis visszahátrálsz? Hiszen a bizonyítékok is ellened szólnak! De fiam, ideje lenne...

– Bevallottam volna? Istenem, akkor biztos hazudtam — vontam vállat. — Most mondtam igazat. Nem én vagyok a tettes.

- Nem te, azt mondod?
- Nem. De...
- De micsoda?
- De tudom, hogy ki volt – Ezt az utolsó mondatot egész halkan mondtam, számat szinte teljesen rátapasztottam a plexiüvegre.
- Ki volt? Mondd! – kérdezte, izgalmaiban szétnyíltak telt, hernyószerű ajkai. Fogai tökéletesen egyenesek és fehérek voltak, s pont olyan visszataszítóan csillogtak, mint a szemei.
- Hát, nem is tudom, hogy elárulhatom-e? – mondtam. Egész beleéltem magam, hogy kétségek gyötörnek. Még gyorsan jobbra és balra is fordultam párszor, mintha el akarnám kerülni, hogy másvalaki is meghallja most következő gyónásomat. – Hát szóval...
- Nos...?
- Hát nem is tudom – hezitáltam gyötrődő arccal.
- Tehát...?
- Szóval..., fekete szemei voltak, meg nagy vaskos, húsos szája, meg apró orra. Az arca... az arca meg, igen, csontos volt, az állkapcsa pedig előreugró... Úristen, azt hiszem..., azt hiszem, hogy *te voltál* – mondtam. Látván elkerekedett, ostoba szemeit, hirtelen kitört belőlem a nevetés.
- Meglásd, Isten megbüntet majd ezért, te sátánfajzat! Azt hiszed, hogy büntetlenül kigúnyolhatod Isten szolgáját?
- Dehogy gúnyollak ki. Csak éppen igazat mondok. Láttalak, amint megnyúzod az öreglányt ott a sötétben. Valld hát be, ha már egyszer az Úristen most úgyis idefigyel, hisz' ez itt a legjobb alkalom, vagy nem igaz? Na, gyerünk, könnyíts a lelken!
- Förtelmes és bűnös alak vagy. Megérdemled a halált, és a poklot nemkülönben. A legmélyebb poklot, ami a sorsod lesz, mert elkárhozol, abban biztos lehetsz.
- Nocsak, nocsak! Neked nem az lenne a tiszted, hogy imádkozz az én lelki üdvömrért, vagy mi? Nem mentél egy picit messzire? Vagy rád bízta Isten az ítélkezést, vagy mi van, he?
- Én csak azt mondtam, hogy mi lesz a sorsa az ilyen aljas, hidegvérű gyilkosoknak, mint te is. Akik még az utolsó percekben is tagadnak, mert olyan megátkozottak – a feje egészen belevörösödött, úgy ordított.
- Rendben. Akkor nézz haver a lábad alá, egyenest a pokolba, mer' majd ott találkozunk. Vagy hívjalak *műsorvezető* úrnak inkább, mi? Vagy képernyőcsászárnak, te örökvigyorú ganéj? Azt hitted, hogy nem ismertem fel azt a ronda pófádat már az elején? Hiába a vastag smink, azért rád ismertem. A te

undorító pofád vigyorgott rám a képernyőről majdnem mindig, amikor hazavánszorogtam a rohadt munkából és bekapcsoltam azt a rohadt TV-t. Most meg belőlem akarsz itt bizniszt csinálni, mi? Az egyetlen bűnöm haver, hogy nem csináltam ki egy párat még a te szar fajtádból – üvöltöttem a papruhába öltöztetett TV-sztár képébe.

A TV-sztár megfordult és hátraszólt valamit, hogy leállhatnak és ezt a részt majd kivágják, vagy valami hasonlót. Ott ültem továbbra is a széken és figyeltem, ahogy két csinosseggű lány beszaladt a TV-sztárhoz, és miközben az nehézkesen felkászálódott a székről, máris elkezdtek törölgetni meg púderezni az arcát, hogy rendbe hozzák kissé elmaszatolódott sminkjét.

Amikor visszafordult hozzám, arcáról eltűnt a mosoly és sminkje alól most valóban az az ember nézett velem farkasszemet, aki benne volt.

– Remélem fájni fog! Remélem, hogy piszkosul szenvedni fogsz, amikor megdöglesz! Csak hogy tudd, élvezni fogom minden pillanatát. Élni fogom, ahogy elkékül majd a fejed és kidagadnak a homlokodon az erek – mondta lassan, vontatottan. – Ott leszünk, ne félj, ott leszünk minden alkalommal, amikor az ilyen söpredékeket, mint amilyen te vagy, egyenként kisöprik majd ebből a világból – tette hozzá, majd végszó helyett egyszerűen szemén köpött. A köpetet persze felfogta a jó vaskos plexiüveg.

Elmosolyodtam. Hát igen, ennél az embernél még a kisujjam is többet ér. Azért mégis csak szórakoztató volt ezt így előhozni belőle. Na persze, a műsort kicsit megvágják majd, hogy szépen az süljön ki belőle, hogy én egy vérszomjas állat vagyok, aki nem ismer se embert, se istent. Mer' hát a nagynép biztonságban akarja magát érezni meg boldognak, hogy engem itt elgázostak. Szóval így megy ez.

Ahogy így mosolyogva ültem és néztem a túloldal fejleményeit – a túloldalról abszolút rám sem bagóztak már –, hirtelen meghallottam, hogy a hátam mögött kivágódik a terem ajtaja. A már jól ismert parasztos hang ütötte meg a fületem.

– Na, szedelődzködj haver, mer' a végén még nyugdíjba megy a hullamosónk!

Elfintorodtam. Hogy én hogy utálok ezt a szemétládát. Meg az undorító szövegét, amiről még meg is van győződve, hogy baromi szellemes.

– Akkor fogjatok be őket, hogy megsikáljak a börtönőrök pofáját időnként, mer' azon azt' vastagon ül a szar.

– Nem pofázol vissza, mer' kapsz a szemed közé egyet! – lengette meg a feje felett a már jól ismert gumibotot. Vállat vontam és feltápászkodtam a székről. Persze. Mer' pofázni itt csak annak szabad, akinek bot van a kezében. Egész életem másról sem szólt, minthogy ezt megtanuljam. Ott kint is pont ugyanez volt a helyzet: ragadj meg egy botot azt' máris vagy valaki. Akkor azt' pofázhatsz

bármikor és bármit. Most ezen az idióta börtönőrön már igazán nem kéne meglepődnöm, mer' hát ez is csak ugyanolyan kicsiben, mint a kinti fickók nagyban. Sőt, még sajnáltam is egy picit ezt a balfaszt, hisz' másból sem áll szerencsétlennek az élete, mint hogy foglyokkal üvöltözik és a gumibotjával fenyegetődzik nap mint nap, nem igaz?

– Kívánsága parancs, uram – mondtam és sajnálkozva néztem a vicsorgó börtönőrré.

– Majd mindjárt elmegy a kedved a viccelődéstől! Mer' ez lesz az utolsó utad, hapsikám. Mer' most aztán megjött a parancs az igazgató úrtól. Megyünk a gázkamrába egyenest. Majd meglátjuk, hogy kinek lesz akkor jobb a kedve. Na indulás kifelé!

– Hogyhogy! Hogy..., hiszen nem is mondták nekem, hogy most mindjárt!

– Baszd meg, ez nem egy fogorvosi rendelő! Nyalókát vártál előtte vagy bátorság pusztit, vagy mi? Persze, hogy nem jelentjük be az ilyesmit előre, haver! – mondta. Nagy hullaszemei üresen meredtek előre.

– De engem nem végezhetnek ki csak úgy! Amikor csak éppen az eszükbe jut... – A börtönőr előtt haladva eközben lassan elhagytam a beszélőt.

– Egyszerű ez haver, kibaszott egyszerű. Be voltál mára tervezve, nem emlékszel?

– De azt nem mondták, hogy most így... hirtelen. Most meg hová megyünk? A cellám arra van – mutattam kétségbeesetten a jobboldali rámpára. Követelem, hogy vigyenek vissza a cellámba... – hirtelen elcsuklott a hangom. Az nem lehet, hogy most csak így egyszerre elvisznek és levágnak, mint egy rohadt szarvasmarhát egy rohadt vágóhídon.

– Én ember vagyok, az istenit neki, nekem jogaim vannak! Velem ezt nem csinálhatjátok!

– Te nem vagy ember. Azt már eljátszottad, és ne merd még egyszer ezt mondani! Te csak egy rohadt kis vérszívó féreg vagy. Úgyhogy befoghatod a redves pofádat és teszed amit mondunk hapsikám!

– De én még vissza akarok menni előtte a cellámba. Elbúcsúzni a... a falaktól, meg a... reggeli bögrémtől. Hogy basznátok meg, én még nem készültem fel erre! Nem lehetne, hogy kapjak még egy pár órát?

– Egy percet sem haver. Na, itt akkor fordulj szépen jobbra! És már egyenesben is vagyunk – vigyorgott közről a képembe. Az arcán olyan undorítóan torz vigyor ült, hogy láttára végigszaladt a hátamon a hideg. Ez tényleg nem ad nekem semmi esélyt, ez aztán nem ad. Ez életének egyik legjobb pillanata, mer' soha semmit nem élvezett még annyira, mint ezt a rohadt pillanatot.

– Oké, akkor csak egy nyomorult félórácskát még,... jól van, akkor csak tíz percet, hogy verne meg benneteket az isten!

– Nézz magadra te ganéj, hogy megváltoztál! Összeszartad magad. Könyörögsz. Amikor az az öregasszony könyörgött neked, akkor persze te megadtad neki azt a kibaszott félórát vagy tíz percet, nem igaz? Csak azt kapod, amit megérdemelsz, haver.

– De én nem öltem meg senkit! Az isten verjen meg benneteket, hát nem értitek? És... és mi van a kegyelmi kérvényemmel, azzal mi van? Amit a múlt héten írtam? Igen! Lehet, hogy ha még adnak egy órácskát, akkor megjön a válasz, mer' az Elnök tudja, hogy nem én vagyok a bűnös.

– Erre gondolsz? – húzott elő egy gyűrött borítékot az ingéből és érdeklődve forgatta a kezében. – Azt hiszem, kiesett valahogy az ügyvéded táskájából a múltkor. Ilyen egy pehhet! – mondta, miközben tettetett szomorúsággal rázta meg a fejét. – De ne nyugtalankodj haver, ahogy ezzel a kivégzéssel megvagyunk, továbbítom majd, megígérem – mondta és egész arca egy merő vigyorba torzult. Nagy sárgás-fekete fogai előbukkantak vigyorba feszülő, elfehéredő ajkai alól. Nagyot nyeltem. Ez a szemét visszatartotta a levelem! Ezért kinyírom! Az aljas szemét, kinyírom, még ha ez lesz az utolsó dolog is az életemben... Megbilincseltem kezeimmel, ahogy csak tudtam, pofán vertem a tagot.

A szemétládának sem kellett több, megragadta a gumibotját és elkezdett vele tiszta erejéből ütlegelni; ahol csak ért, a fejemet, az arcomat, a vesémet, a hátamat, a bordáimat. Éreztem a saját vérem sós, sűrű ízét a számban. A földre kuporodtam. A fejem zúgni kezdett. A botütések őrijtően fájtak, de aztán... eltávolodtam tőlük és már nem fájtak annyira, csak láttam őket. Mintha kívül lennék a testemen. Láttam, ahogy a börtönőr vadul ütlegel, láttam, ahogy én előtte fekszem a földön, megbilincseltem kezeimet, amennyire csak tudtam, feltartottam, hogy védjem valamelyest a fejemet. Akár csak valami darab hús, amit éppen klopfolnak, nyeltem és nyeltem az ütéseket. Láttam, ahogy a sötét vér megindul összetört orromból, felhasadt számból, szétroncsolt fülemből; láttam, ahogy a nehéz vércseppek alámm potyognak, mintha csak valami színes golyócskák lennének, amikkel játszani kell, mer' anya rám üvölt, hogy játsszak velük. Mer' mindig rám üvöltött, hogy eriggyek innen játszani. És én játszottam a vörös, meg sárga, meg kék golyócskákkal, és utáltam őket; aztán meg lenyeltem néhányat és akkor meg megverték, iszonyatosan megverték, hiába üvöltöttem, hogy én nem... csináltam... semmit! Nem látod, anya, hogy ártatlan vagyok...?

Percekig tarthatott, mire az őrjöngő börtönőrt két másik társa végre lefogta. Jóval előbb is lefoghatták volna, csak hát ugye nem kapkodták el a dolgot. Amíg ketten a börtönőrt csitították, addig engem másik két feketeruhás talpra rángatott.

Szédültem és alig tudtam felegyenesedni. Az oldalam szúrt és minden levegővétel pokoli fájdalommal járt; azt hiszem, jó pár bordám eltörhetett. A szemeim feldagadtak és csak homályosan láttam. Hunyorogva néztem, ahogy az a gumibotos vadállat lerázta magáról társai kezeit, ahogy izzadt fekete haját hátraigazgatta, mintha az lenne a világon a legfontosabb, hogy milyen most a kibaszott frizurája. Aztán lassan odajött hozzám. Egész közel hajolt és a száját a fülemhez nyomta. A szája dögszagú volt, ahogy rám lehelt.

– Köszönöm, hogy kihúztad a gyufát. Istenemre mondom, még soha nem esett ilyen jól valakinek beverni a pofáját, mint neked, te ganéj – lihegte egészen halkan; a szavak apró nyálgyöngyökre ragadtak. Telefröcskölte velük az arcomat.

De már ez az egész nem érdekelt. Egyszerűen belefáradtam. Egy órával ezelőtt még szemem köptem volna a tagot, de most már ez sem érdekelt. Legyünk túl már az egészen, hogy soha többet ne köphessenek le az ilyen rohadt állatok, mint ez itt!

– Na lódulj előre! – taszított rajtam egyet az egyik őr, aki mindeközben erősen tartotta a karomat. Előre vánszorogtam a végtelenül hosszú folyósón. A folyósón hideg volt, kétségbeejtően hideg, akár csak valami kibaszott hűtőházban. Mindenhol csak fém és fém. Fém a padló, fémből vannak a falak, még az ajtók is fémből vannak; fém fordult és siklott fémen, minden, ami működni és élni tetszett messziről, közelre érve kiderült, hogy az is fémből van. Lépkedtem ebben a csupafém világban, felettem fémből öntött ég, köröttem fémből kovácsolt börtönőrök néma gyűrűje. Jobbra fordultunk, aztán balra, aztán felmentünk egy fémlépcsőn, aztán megint jobbra végig egy újabb fémfolyosón. Micsoda hosszú utat kell bejárni, hogy az embert kinyírják – gondoltam magamban, ahogy kábán lépkedtem tovább. Nem lenne sokkal egyszerűbb mindenkinek, ha nem szórakoznának itt ennyit, hanem egyszerűen a tárgyalás után főbe lőnék az embert, azt' már készen is lenne? De nem, ez így nem lenne jó. Mer' az embereknek ugyebár meg kell tanítani, hogy akik útban vannak, azokat végérvényesen elteszik majd láb alól. Meg aztán ezek a nyomorultak nagyobb látványosságot várnak a pénzükért, nagyobb cirkuszt, nem igaz?

– No seggfej, indul a függöny – súgta hátulról a fülembe az egyik börtönőr. – Most kezdődik a te jeleneted – és felröhögött.

A folyosó egy kis kör alakú teremben végződött. A terem közepén egy tompa ezüstoffénnel csillogó krómacél fülke volt. A fülkének, mintha csak valami fura telefonfülke lenne, nagy, szögletes ablakai voltak. Belül egy felállított hordágszerű valami látszott. A fülke körül már ott tolongtak a tévések a kameráikkal és a mikrofonjaikkal.

Hirtelen a lábaim cserbenhagytak. Egyszerűen egyetlen lépést sem voltam

képes tenni előre. A börtönőrök erre megragadtak a két karomnál fogva és vonszoltak, egyre csak vonszoltak tovább a fülke felé. Az egész olyan volt, mintha egy vízimentős jelenetet néznénk a TV-ben, csak éppen visszafelé pergetve a filmet: mintha a vízimentősök a magatehetetlen embert szépen betolnák a tengerbe, hogy a hullámokra bízzák a testét.

– Milyen érzés a halál kapuján kopogtatni? – kérdezte a showman, aki az előbb még papi ruhában szórakozott velem a beszélőben.

– Menj a pokolba és próbáld ki magad! – morogtam vissza erőtlenül. Elfordultam, hogy ne is lássam az undorító pofáját.

Éreztem, hogy bevonszolnak a fémcellába és a testemet a felállított hordágszerű valaminek döntik. Éreztem, hogy lábaim és kezeim körül matatnak, majd megéreztem a megfeszülő bőrszíjakat, ahogy sajgó húsemba vágnak. Megpróbáltam megmozdulni, de... képtelen voltam rá. Lekötözték, megbénítottak. Istenem, micsoda cirkusz!

– Akar még valamit mondani a tisztelt TV nézőknek búcsúzásképpen, valami megszívlelendő tanulságot? – nyomta a pofámba a mikrofonját a riporter.

– A kurva anyátokat, hogy a jó kurva anyátokat!

– Hölgyeim és uraim, amint látják, még az utolsó percben sem képes megbánást tanúsítani. Ez az utolsó alkalom, hogy bocsánatot kérjen végre a világtól, hogy megszületett. Nos?

Összeszedtem minden maradék erőmet, ami még bennem volt. Felemeltem a fejem és az arcába néztem ennek a kibaszott paprikajancsinak. Összeszedtem minden erőmet és végre úgy istenigazából szemem köptem a tagot. A véres nyál vastagon beterítette a képét, kitöltötte az undorító szemgödreit, végigcsorgott a csontos pofáján. Miközben ingujjával törölgette magáról a nyálat, kihátrált a fülkéből. Majd hosszan rám bámult. Szemeiben végtelen gyűlölet izzott.

– Semmi, de semmi nem okozhat nagyobb örömet, mint hogy mindjárt végignézhetek, ahogy megdöglesz ebben a fülkében – sziszegte felém. Megfordult, majd intett az ajtó előtt várakozó fekete ruhás öröknek, hogy ő végzett, tehetik a dolgukat.

Az egyik őr rám zárta a fülke ajtaját, majd a vezérlőpultnál várakozó társa felé biccentett. Az illető matatott valamit a kapcsolóival, mire a fülke sisteregni kezdett. A sistergés erősödött, csak erősödött. A tudóm nehéz lett, a számban a nyál megsavanyodott, majd keserű lett és hirtelen megsűrűsödött.

Ez nem lehet... – a gondolat kétségbeesetten verdesett az agyamban, mint valami foglyul ejtett, nyomorult lepke. Egyszerűen nem tehetik! Lehetetlen!

Most már olyan nehéz minden... ezt nem tehetik, nem igaz? Olyan nehéz... és fáradt minden. A falak is... olyan fáradtak... ahogy fáradtan csillognak...

A fény, mi történt a fénnel? Nem... nem kapok levegőt... Ne vegyétek el tőlem... azt ne... a levegőt... a Napot... a fényt... azt ne... azt ne vedd el!

A... levegőt... a napot a fényt... Isteneem!

...

De hát... miért?

MIÉRT?...

- Ezt nem lett volna szabad megtenniük, ehhez egyszerűen nem volt joguk!
- De tisztelt asszonyom, a népszavazás...
- Nekem ne jöjjön itt a népszavazással! Egy ilyen dolgot egész egyszerűen nem lehet népszavazásra kiírni. Hát nem látják, hogy milyen abnormális ez az egész! Hát nem látják, hogy mindez hová vezet?
- Nézze, tisztán látjuk a probléma a súlyosságát. Valószínűleg ez nem a legjobb megoldás, de pillanatnyilag...
- Nem a legjobb megoldás? Ez az alternatíva teljesen elfogadhatatlan, még rövid távon is. És ezt maguk is jól tudják. Csak hát meg kellett valamivel nyerniük a választásokat. Ezt is jól tudjuk. Beszélni valamiről persze egy dolog, de hogy utána még meg is csinálják...!
- Na de asszonyom! Nekünk kötelezettségeink vannak. Ha egyszer megígértük, akkor többé-kevésbé be is kell tartanunk, vagy legalábbis úgy kell csinálnunk, mintha betartanánk. Mert különben...
- Mert különben? Nézze, én nem ismerem a politikai stratégiáikat, de az biztos, hogy ezt így nem csinálhatják tovább. A Szövetségi ülésen teljes volt az egyetértés: ezt le kell állítani! És ha tényleg szükségük van arra a pénzre, akkor a mi döntésünkkel összhangban cselekszenek és amilyen gyorsan csak lehet eltörlik ezt a börtönlimit rendszert. A mi felfogásunk az, hogy nem öldösünk le embereket csak azért...
- Na persze. A Szövetség soha nem árt a légynek sem, hacsak nincs rá valami megfogható indoka. Ezt nevezik maguk humanizmusnak.
- Mi a magunk háborúit felvállaljuk, és csakis akkor megyünk bele ilyesmibe, ha már abszolút nem található más megoldás.
- És azt miért nem képesek elhinni, hogy a börtönlimit és a halálbüntetés jó megoldás? Miért szálla ez a szemükben?
- Nézze, tőlem azt tesznek, amit akarnak. Nekem személy szerint édes mindegy, hogy ki kit gyilkol le ebben az országban. De ha a mi pénzünkre pályáznak, akkor a mi játékszabályaink szerint kell működniük. Azt hiszem, elég

világosan megmondtam, hogy a Szövetség gyűlése elítéli a maguk börtönlimit rendszerét. Vagy elfogadják a Szövetség ajánlásait – ebben az esetben számíthatnak a finansziális támogatásunkra is – vagy pedig mennek a maguk feje után és elszórakozgatnak a kivégzéseikkel; tőlem aztán még a középkori inkvizíciós törvényeket is újra ratifikálhatják. De ebben az esetben mind monetárisan, mind pedig politikai szempontból csakis a totális elszigetelődésre számíthatnak.

– Árulja már el nekem, tisztelt elnökasszony, hogy miért nem képes a Szövetség elfogadni a börtönlimit rendszert?

– Mert nem humánus.

– De asszonyom! Most egymás közt vagyunk. Tegyük félre az ilyen semmitmondó szavakat, hogy nem humánus, meg hogy a demokrácia lelke. Engem a valódi indokok érdekelnének.

– Most azt próbálja belém sulykolni, hogy én a humanizmust a maga vélt okainak elleplezésére hozom fel? Hagy hívjam fel a figyelmét arra, hogy itt az egész emberi fajról van szó. Egész egyszerűen arról beszélek uram, minden rejtett ok nélkül, hogy emberek vagyunk, akik nem ölik le egymás úgy, mint a vadállatok.

– No de kedves asszonyom! Ne nézzon engem ilyen naivnak! Ki van emögött? Kinek tettünk véletlenül keresztbe? Ki bukik ezen olyan sokat? Tudja, én azt gyanítom, hogy véletlenül elkaptunk valakit, akit nem lett volna szabad elkapnunk? Egy kulcsfigurát talán, egy magas rangú valakit, akinek bukása a Szövetséget is kissé megviseli?

– A maga dolga, hogy miket fantáziál. Engem csak az érdekel, hogy mi a válasza a javaslatomra?

– A döntéseket a Kormány hozza, asszonyom.

– Ugyan, ez az egész magán múlik. Most magunk között vagyunk. Nyugodtan megmondhatja, hogy igen vagy nem. Nos?

– Azt hiszem, hogy rendben lesz a dolog. Természetesen szükségünk van arra a pénzre. Főleg, ha még meg is toldják egy picivel.

– Ez zsarolás?

– Az. De ahogy ön is mondta, tisztelt asszonyom, most magunk között vagyunk. Nos, mi a válasza?

– Meg fogunk egyezni.

– És mi legyen azzal az emberrel, akit már kivégeztünk? Esetleg kell a Szövetségnek a hullája?

– Szükségtelen a szarkazmusa, persze hogy nem kell. Dobják a tengerbe!

– Sajnos nincs tengerünk. Így persze sokkal nehezebb a hulláinkat eltüntetni,

mint egyes más országoknak.

– Most provokál?

– Dehogy. Csak leragadtam egy picit a hullánál. Apropos, mi lenne, ha feltámasztanánk az ürgét?

– Hogyhogy feltámasztanánk? Mire gondol?

– Klónoznánk az illetőt. Tudja, az az új eljárás.

– Nem értem. Mire lenne az jó?

– Elterelhetnénk a figyelmet az illetőről vagy illetőkről, akik miatt ezt az egész csiki-csukit csináljuk. Azt hiszem simábban menne a dolog. Elvégre vissza kell vonnunk egy csomó törvényt, amit nemrég hoztunk. A kormány hamut szór a fejére és a legújabb technika segítségével föléleszti a holtat, mint Krisztus Lázárt.

– Ez tényleg jól hangzik. De mindez a maguk ügye.

– Persze! A mi ügyünk. Úgy vélem azonban, hogy a Szövetség támogatni fogja majd az új génkutatási programunkat.

– Határozottan támogatni fogja.

– Úgy számítom, hogy erkölcsi támogatás mellett jelentős pénzügyi támogatásban is részesülni fogunk, vagy tévednék?

– Maga egy nyomorult zsebtolvaj!

– Köszönöm a bókot asszonyom. Én csak teszem a dolgomat. Nos, mi lesz a Szövetség válasza?

– Maga is tudja, hogy a Szövetség a döntéseit demokratikus úton, szavazással hozza meg. Én nem tudhatom...

– Ugyan asszonyom, mindketten tudjuk, hogy ez milyen mértékben igaz. A válaszára lennék kíváncsi és nem a mellébeszélésére. Támogatni fogják annak a fiatalembernek az újjáélesztését vagy sem?

– Támogatni fogjuk. De maga a legpofátlanabb... Nos, azt hiszem, hogy végeztünk.

– Igen. Én is azt hiszem. Akkor várom ma este a fogadáson. És ha megengedi, a sajtót majd én elintézem.

Amint kiléptek a teremből, mindenfelől vakuk villantak rajuk. A mikrofonok egyetlen áthatolhatatlannak tetsző burát képeztek körülöttük, mintha egy óriási pöfeteggomba belsejében állnának, mely minden percben kész, hogy felhasadjon és a világba fröcskölje a spórák ezreit.

– Miniszterelnök úr! Megkapja a Kormány az anyagi támogatást? Hogy viszonyul a Szövetség a Kormány politikai stratégiájához? Miniszterelnök úr, megkapjuk az ígért nemzetközi támogatást? Mikor és ki kaphat belőle? Miniszterelnök úr, a Szövetség mikor fogja ratifikálni a felvételünket?

– Én csak azt mondhatom, hogy a Szövetség hajlandónak mutatkozik segíteni

nekünk. A konkrét anyagi támogatásokról és az ország későbbi felvételéről azonban nem esett most szó. Ezek olyan ügyek, amiben a szövetség demokratikusan úton dönt. Számos olyan terület van azonban, ahol tovább kell lépnünk, ahol elmaradásokat kell pótolnunk. Az elnöksásonnyal pont azt vitattuk meg, hogy a Szövetség hol fedezett fel ilyen hiányosságokat. Ezeket feltétlenül át kell gondolnunk.

– Mondjon néhány ilyen, Miniszterelnök úr!

– Most csak az egyik legfontosabbat említeném. Ez a börtönlimit rendszerének már igen sokat vitatott kérdése. A Szövetség álláspontja az, hogy a börtönlimit rendszer alapján véve antihumánus és semmiképp sem illeszkedik a Szövetség emberjogi felfogásába.

– El fogják törölni a börtönlimitet? — kérdezte az egyik riporter a tömegből.

– Megfontolás tárgyává fogja tenni a kormány ezt az alternatívát is. Természetesen az ügyben a parlament hozza majd meg a végső döntést. De egy jó hírt máris bejelenthetek: a múlt héten kivégzett fiatalembert klónoztatni fogjuk az állam költségén. Ugyanis a Kormány teljességgel egyetért azzal az alapelvvel, ami Pártunk jelszava is egyben: *csakis Isten dönthet az emberek sorsa felett*. Azt hiszem, pontosan tudják, hogy miről beszélek. Pártunk hármasszlopáról, a demokratikus társadalmak alapvető értékrendjéről: Isten, Haza és Család!

A Miniszterelnök és az elnökságonny testőreik segítségével átvergődtek az újságírók blokádján, kilyukasztva ezzel egyben az óriás újságíró-pöfeteggombát is. A gomba pedig azon nyomban szétszórta spóráit az egész országban. A szerterajzó spórákat emberek százazrei lélegezték be, belélegezve egyben a spórákra tapadt jelszavakat is: Isten, Haza, Család.

Bármilyen furcsa is, ezek a spórák a legtöbb esetben nem okoztak súlyos allergiás rohamot.

És miközben azért néhány ember erősen prűszkölt, valahol egy genetikai laboratóriumban szenzációs dolog történt: újraélesztették azt a fiatalembert, aki a börtönlimit-köznapi-ostobaság első és egyben utolsó áldozatának számított; klónozták testének egyetlen apró sejtjéből, majd a már osztódni képes sejtet egy anya méhébe ültették. (Ez a nő természetesen rengeteg pénzt kapott azért, hogy kihordta az általa csöppet sem kívánt gyermeket.) A média szertekürtölte a szenzációt: sikerült, íme a humanizmus fényes bizonyítéka! Egy új csatát nyert az Ember. És hát a túl hangos média hogyhogy nem, ismét elnyomta a prűszkölők zavaró zaját.

MÁSODIK FÁZIS

Akit a saját tükörképe kínozt

*Csupán e bűnből tudhatom,
ki gyűlöl, ki szeret,
kit üthetek, ha kell, nyakon
s kit illet tisztelet.*

Ebben az egész intézetben csupa-csupa óvodás van. Csupa-csupa beszari alak, akik soha semmire nem fogják vinni az életben. Állandóan majréznak: mi lesz, ha észreveszik, hogy kiszöktünk, meg hogy mi lesz, ha elkapnak a zsaruk, azt' bekaszniznak. Én mondom, anyámasszony katonája mind! Nem is fogják semmire sem vinni az életben, annyi szent. Az persze fölöttébb nyilvánvaló, hogy mindegyikükből egy nagy nulla lesz, ha ez a nevelőkön múlik, mert hát ezek a fickók csak pofázni tudnak, de az életet persze csöppet sem ismerik.

Mert hát mindegyikük tökszegény, ez fölöttébb nyilvánvaló, és hát valójában szolga mindegyikük. És még meg is vannak győződve róla, hogy ha szolgálják ezt a szar rendszert, meg ha minket adjusztálnak folyton-folyvást, akkor ők jót tesznek nekünk. Ezek az ipsék betegesen szolgálni akarnak. És hát nem értik meg, egyszerűen képtelenek a szolgálatban bezugorodott agyukkal felfogni, hogy *ezt mi nem akarjuk*. Mert hát az nyilvánvaló, hogy mi nem akarunk egy egész életet végigszenvedni. Mi senkit sem fogunk szolgálni.

Ami engem illet, én tuti biztos, hogy valami nagyágyú leszek, azt' majd visszajövök ide és megmutatom mindegyiküknek, hogy mire vittem. Talán majd odavetnek mindegyiknek egy-egy ezrest is, csak hogy lássák, hogy ez a gyerek aztán igen, ez aztán tényleg lett valaki. És akkor majd csodálni fognak és sajnálni fogják, hogy olyan sok hülyeséget és használhatatlan dolgot próbáltak velem megetetni, velem és a többiekkel, ahelyett, hogy megtanítottak volna minket élni, meg boldogulni, mert az fölöttébb nyilvánvaló, hogy ebben az intézetben semmi értelmeset nem tanítanak. Talán még meg is kérnek, hogy tanítsam a srácokat itt benn, amit persze nem fogok elvállalni vagy legalábbis nem teljes állásban, mert ugyan mit is tudnának ők nekem itt adni; de aztán talán mégis belemegyek, mert hát ezeknek a srácoknak példakép kell, és hát az fölöttébb nyilvánvaló, hogy ezek az ipsék a példaképtől olyan messze vannak, mint Makó Jeruzsálemről.

Csak egyetlen srác van itt, aki ér valamit, a Kocka. Azért nevezzük Kockának

a tagot, mert egy robusztus gyerek meg sokoldalú. Kemény srác ez a Kocka, meg szigorú is, ha a srácokat rendbe kell rakni, mert az agyuk már megint nincs ott, ahol lennie kéne. Persze tud nagylelkű is lenni, igazi jó haver. A csajoknál is ő a favorit. Szóval a Kocka a vezér és ezt mindannyian elismerjük, és örülünk, ha a Kocka megdicsér, mert ha a Kocka megdicséri az embert, az már tényleg valami. De ha feldühítik, tud brutális is lenni és elég kegyetlen. Szóval rendesen meg tudja taposni az embert. De ha a Kocka dühös, akkor dühös, mert hát ő a főnök meg minden. Meg aztán sokszor valóban oka is van dühösnek lenni, mert a srácok időnként tényleg rendesen az ember agyára tudnak menni. Persze a Kocka ilyenkor sokszor csak rájuk néz és ennyi elég is. Én legtöbbször rögtön szétcsapnék közöttük, mert ami sok az sok, de a Kocka mindig leint és hát persze igaza van. De hát olyan nehéz ezzel a bandával boldogulni, mert szétszórtak, meg fegyelmezetlenek, és én kiordíthatom a tüdőmet, meg üthetem-verhetem őket, míg arra mennek, amerre én akarom. Csodálom a Kockát, mert hát az fölöttébb nyilvánvaló, hogy neki mindez gyerekjáték. Kocka sose mond semmit sem kétszer el.

Örülök, ha a Kocka mellett lehetek, mert ha van valaki, akitől meg lehet tanulni az élet dolgait, akkor ettől a sráctól meg lehet, ez fölöttébb nyilvánvaló. És a Kocka szereti, ha mellette vagyok, mert tudja, hogy jó srác vagyok, akire lehet számítani, és hát azt hiszem, hogy pontosan tudja, hogy rajta kívül én vagyok itten az egyetlen, aki valamit is ér, és aki még viheti valamire az életben. És hát ha már a Kocka is így gondolja, akkor nyilvánvaló, hogy fogom is valamire vinni az életben, főleg, ha egy ilyen srác mutatja meg, hogy mitől döglik a légy.

Az intézet falai között is sokat lehet tőle tanulni, mert még a nevelőket is maga alá képes söpörni; Kockát még a nevelők is tisztelik. De az igazi Kockát mégis csak az utcán lehet megismerni, amikor kiszökünk és portyázunk egy kicsit, mert ilyenkor látszik, hogy mennyi mindent tud, mert ilyenkor tanulhatja meg tőle a legfontosabbat az ember: hogyan kell *pénzt szerezni*. Ha pénzszerzésről van szó, akkor ez a Kocka egyszerűen utolérhetetlen, és ez fölöttébb nyilvánvaló mindenkinek, mert a Kockának mindig tele van a zsebe pénzzel. A Kocka persze nem egy kisstílű tolvaj vagy ilyesmi. A Kocka igazi nagy bulikat csinál, azt' csak úgy dől hozzá a lé.

És hát ha már a pénznél tartunk, az fölöttébb nyilvánvaló mindenkinek, hogy a Kocka ennek ellenére nem zsugori, és ha valaki nagyon megszorul, a Kocka mindig szívesen kisegíti, mert a Kocka egy igazi haver, és hát egy csomó pénzt költ ránk, mert utálja, ha szarul élünk. Mert szerinte a pénz azért van, hogy elverjük, mert jön azt' megy, és hát ezzel tökéletesen egyet is értek. Ami őt illeti, neki valóban könnyen jön, mert ő igazán tudja, hogyan kell csinálni a dolgokat. És

hát pont azért szeretjük, mert ez a Kocka nem önző, és szívesen tanít minket, mármint azt, aki megérdemli.

Szóval, ha nem vagy tökhülye – mert hát a saját akcióit csak nem veszélyezteti azzal, hogy mindenféle fegyelmezetlen tuskókat magával cipel – akkor a Kocka szól, hogy ha akarsz, akkor holnap vele jöhetsz, mert lesz valami nagy buli, ami után mindig van mit a tejbe aprítani. Szóval ilyenkor mi egész nap majd' megveszünk az örömtől. Kocka mindig maga dolgozza ki a részleteket és aztán elmondja, ami ránk tartozik. Mindig pontos és korrekt, amolyan Kocka. Mert szerintem ez a legfontosabb, és hát persze igaza is van. És akkor mi fel is sorakozunk és kilógunk szépen a Kocka nyomában, mint az árnyék. Aztán amikor már messze járunk az intézettől, a Kocka mindig nagyon türelmesen elmagyarázza, hogy mit fogunk tulajdonképpen csinálni, mert a Kocka tényleg türelmes és szeret magyarázni. És persze mindenki kap valami kis feladatot, mert a Kocka mindig megszervezi alaposan az egészet, és hát az is egyértelmű, hogy számít ránk. Az pedig pizsok jó érzés, ha egy olyan srác, mint a Kocka, számít rád.

Aztán mindig megcsináljuk a dolgot és szinte mindig úgy is zajlik le minden, ahogy azt a Kocka eltervezte, mert ez a Kocka nem egy hülye gyerek, én mondom. És ha megvan a szajré, akkor azt a Kocka mindig magával viszi, egyedül, minket meg hazaküld, hogy ne legyen a dolog feltűnő, meg azért, mert nem akarja a jó kis vevőit egy egész csordával elriasztani. De mi soha nem aggódunk, mert a Kocka érti a dolgát, és ha a Kocka azt mondja, hogy menjünk haza, akkor hazamegyünk, és nagy ártatlan szemeket meresztgetünk, ha kérdezősködnék. Persze nem nagyon szoktak kérdezősködni, még akkor sem, ha észre is vették a szökést, mert tudják, hogy mindig visszamegyünk, és hát az nekik is nyilvánvaló, hogy belőlünk aztán egy betűt sem húznak ki. Másnap pedig a Kocka szétosztja, ami jár, és hát nem gondolkozunk azon, hogy a Kocka mennyit is kaphatott a szajréért, mert még így is örülünk, hogy magával vitt, ami a legfontosabb, és hát végül is tele van a zsebünk pénzzel. Az pedig fölöttébb nyilvánvaló mindenkinek, hogy ez a Kocka egy jó és becsületes srác, akárhogy is vesszük.

Ez a hét dögunalom volt. A zsebünk meg töküres, így aztán még szórakozni sem tudtunk ellógni. Ha nem szól tegnap néhányunknak a Kocka, hogy lesz ma ez a műsor, akkor azt hiszem, hogy behaltunk volna az unalomba. De ez a Kocka egy rendes srác, ez nem hagyja, hogy a legjobbak belepusztuljanak az unalomba, mert ennél még a golyó is jobb az ember fejébe, ahogy ezt a Kocka szokta mondani. Felettébb nyilvánvaló, hogy azok a srácok, akik nem jöhetnek ma velünk, bele fognak pusztulni az unalomba. De amennyire én ezt a Kockát

ismerem, ez aztán nem fogja a dolgot annyiban hagyni, mert a hétvégén nyilván rendezni fog egy óriási bulit, ahogy szokta, és ott aztán mindenki kirázhatja az ellustult hetet a végtagjaiból, meg ihat, amennyi belé fér, és még nők is lesznek, meg minden, s mindez a Kocka számlájára, mert ez a srác szívéen viseli mindannyiunk sorsát. De most még a hétvégi bulinál is jobban érdekel ez a mai akció.

A srácokat már összetereltem. A szokásos helyen jöttünk össze, miután egyesével – hogy ne legyen a népvándorlás feltűnő – kilógtunk az intézetből. A kis parkban már vaksötét volt. A srácok a padokon üldögéltek és halkán dumáltak meg cigarettáztak. Ez már az én nevelésem! Ezek a srácok, amikor fontos dologról van szó, képesek halkán megülni egy padon és várni, meg cigarettázni. Persze a Kocka sem hívna meg olyan tagot, aki még a pofáját sem képes befogni, ez fölöttébb nyilvánvaló.

Én beleprésem magam a hintába kissé távolabb a srácoktól és finoman hintáztam, na nem azért, mert nem tudok én nyugodtan megülni, mert nyilvánvaló, hogy nagyon is tudok, csak hát ha hintázom, akkor valahogy könnyebb összeszednem a gondolataimat. Ilyenkor mindig elgondolkozom azon, hogy mit is akarok majd magammal kezdeni meg minden. És hát ilyenkor mindenféle dolog az eszembe jut, magamról, meg a srácokról, meg az intézetről. Meg a Kockáról persze. Ha végre majd elhagyom az intézetet, akkor olyan akarok majd lenni, mint ez a Kocka, ez nyilvánvaló.

Szóval ülök ott a vaksötétben és hintáztatom a seggemet. A fiúk pusztán egy-egy narancsvörös parázslásként látszanak, ahogy meg-megszívják a hosszúszálú cigit, és akkor egyszer csak a hátam mögül meghallom a Kocka hangját.

– Na, mi a helyzet, haver? Mind itt vagytok? – kérdezi és megbunkózza ököllel hátulról a fejemet, mert a Kockának az a mániája, hogy az embernek hátulról megbunkózza a fejét. Ezt senki mástól nem tűrném el, de a Kockára nem haragszom ezért, mert tudom, hogy a Kocka már csak ilyen, és az felettébb nyilvánvaló, hogy ezen már nem lehet változtatni.

– Ja. Ott várnak ránk a padon. Minden simán ment. Jó srácok ezek, én mondom neked – mondtam halkán.

– Persze. De ma sajna mégsem jöhetnek. Ez a mai akció csak két személyes lesz.

– Hogyhogy két személyes? Nem küldheted csak úgy haza őket! Nézd meg, már teljesen be vannak indulva!

– Változtak a körülmények. Amit terveztünk, nem csinálhatjuk meg ma éjjel.

– Értem. De nem tudnának a mai buliban a fiúk is részt venni, ha már egyszer eljöttek?

– Nem akarok kockáztatni. Ha egyszer azt mondtam, hogy két személyes, akkor két személyes. Úgyhogy ne vitatkozz itt velem Gyilkos, mert mindjárt mehetsz te is vissza velük, a bulit meg majd én egyedül megcsinálom. Ide nem kell most egy egész csorda, világos!

– Jól van, ha azt mondd, én elhiszem, csak ne kapd fel a vizet! És ne hívj engem *úgy*! – tettem hozzá halkán.

– Annak hívlak, aminek akarlak.

– Jó, de Gyilkosnak ne hívj, a francba is! Hányszor magyarázzam még el, hogy én nem öltem meg senkit.

– De megöltél. Aztán kivégeztek. Aztán meg újracsináltak. Szóval *priuszod volt már akkor, apafej, amikor megszülettél*. Igazán kedvellek.

– Az nem én voltam! Másvalaki volt; egy másik *én* volt. Úgyhogy szállj le rólam, oké? Na... Gondolom nekem kell majd a fiúknak bejelentenem, hogy hazamehetnek?

– Majd én bejelentem nekik! Elvégre én rendeltem őket ide, nem igaz! – mondta, és megindult a padon várakozó srácok felé. Ezt becsültem ebben a Kockában leginkább, hogy vállalta a dolgokat. Ő aztán tudta, hogy mi az a felelősség, ez nyilvánvaló.

Amíg a Kocka a fiúkkal tárgyalt, én végig a hintában maradtam. A fakó telihold hirtelen előbukkant a sötét esőfelhők mögül, a kis park árnyai pedig életre keltek. Most tisztán láttam a Kockát meg a fiúkat, tisztán láttam, ahogy a Kocka mindenkinek egy-egy papírpénzt nyom a markába. Láttam, ahogy a fiúk némán, de csillogó szemekkel a Kockára néznek, majd gyors léptekkel nekiindulnak a füstös éjszakának. Hát igen, fölöttébb nyilvánvaló, hogy ez a Kocka egy rendes tag. Ha már nincs meló mára, így legalább kirúghatnak a hámból ma este egy kicsit. És az is fölöttébb nyilvánvaló, hogy Kocka engem tart mind közül a legjobbnak, hiszen engem visz el erre a két személyes akcióra is. És ha a Kocka azt mondja, hogy én vagyok a legjobb, akkor arra mérget lehet venni.

– Hé, Gyilkos!

Csak ezt a Gyilkosozást hagyná már abba – gondoltam dühösen. Ezt tuti, hogy direkt csinálja. Minden alkalommal elmondom neki, hogy szálljon már le rólam, de mintha a falnak beszélnek.

– Ne hívj így, már ezerszer megmondtam! – feleltem egészen halkán és kikászálódtam a hintából. – Minden simán ment a srácokkal?

– Persze, simán. Jó tagok ezek.

– Persze, hogy jó tagok, ha egyszer pénzt pumpolsz beléjük.

– Á, csak kaptak pár rongyot, hogy szórakozhassanak egy kicsit, ha már kibolondítottam őket ide. A pénz azért van, hogy elverjük, nem igaz?

- Ja. Irigyellek, hogy így gondolkozhatasz.
- Mindenki gondolkozhat így – mondta, és megrándította a vállát.
- Nem mindenki, csak aki olyan jól tud pénzt csinálni, mint te, Kocka.

– Ha kinyitnátok a csipás szemeteket végre, akkor láthatnátok, hogy minden tele van pénzzel, csak érte kell nyúlni és elvenni. Nincs ebben semmi különös. Na gyerünk, ne vesztegessük el itt az időt! Különben is, utálom ezt a parkot. Legközelebb emlékeztess rá, hogy valahol máshol találkozunk.

Némán jártuk egy jó darabig az éjszakai utcákat. Kockának a gyaloglási sebességével nehéz volt lépését tartani; ment mint egy tank előre. Komolyan mondom, tíz perc múlva már lihegtem az oldalán. Végül muszáj volt megszólalnom.

– Te, Kocka, nem... nem lassíthatnánk már? – lihegtem. – Mi ez, maratoni futás, vagy mi? Most lesz... valami balhé vagy reggelig menetelünk itten?

– Nyugi haver, már majdnem ott vagyunk! És dönts el legközelebb, hogy mit akarsz! Velem eljönni és valami jó kis balhét csinálni, vagy egy könnyed kis éjszakai andalgást a nőddel. Tudhatnád már, hogy mire számíthatsz, apafej – mondta, de azért visszafogott valamit az ütemből.

Némán gyalogoltam mellette tovább. Habár alig bírtam megállni, hogy meg ne kérdezzem, hogy hová is megyünk tulajdonképpen, meg hogy mi is lesz valójában ez a balhé, mégsem tettem, mert tudtam, hogy a tag azt utálja a legjobban ha a részletekről faggatják. Azt szokta ilyenkor mondani, hogy a részletek csak rá tartoznak és majd idejében mindenki megtud mindent, és hogy itt ő a főnök, és ha ez valakinek itt nem tetszik, akkor mehet a fenébe, és mindig nagyon felkapja a vizet. Ami persze fölöttébb indokolatlan, de hát ezt mindannyian tiszteletben tartjuk és hát nem provokáljuk fölöslegesen. Úgyis hamarosan elmondja, amit tudni kell.

Úgy egy fél órát gyalogolhattunk még – ennyit a mindjárt odaérünkről. A lábam már kezdett rendesen sajogni. Egyszer csak a Kocka lelassított és megállt.

– Itt is vagyunk. Na mit szólsz?

– Mihez?

– Ahhoz a házikóhoz, ottan! – csavarta a fejemet jobbra, majd könnyedén megbunkózta hátulról az öklével a fejemet, ahogy szokta. Egy meglehetősen csinos, újforma családi ház volt az, alacsony fakerítéssel, makulátlan gyepvel. A ház ablakai vaksötétek voltak. A dolog teljesen sima ügynek nézett ki.

– Bemegyünk? – kérdeztem izgatottan. – Fogadjunk, hogy tök üres! – Ez a Kocka aztán tudja, hogy mitől döglik a légy.

– Persze, hogy bemegyünk apafej! Mért, mit gondoltál, városnéző túrára hoztalak vagy mi?

– És tuti, hogy nincsenek itthon?

– Tuti. Ha családlátogatást akartál, akkor akár fordulj is vissza.

Mindeközben könnyedén átugrottuk a derékmagas kerítést, majd átvágtunk a gyepen. Reméltem, van hátsó bejárat is. Általában kevésbé feltűnő, ha az ember azt feszíti fel.

– Honnan szeded te ezeket a tippeket – kérdeztem őszinte csodálattal.

– Közöd? Azt csinálod, amit mondok, és nem kérdezősködsz, mert akkor mehetsz innen a jó francba! – mondta fölöttébb indulatosan, de a hangját azért lefojtotta.

– Jól van! Felejtsd el, vedd úgy, hogy nem is mondtam semmit! Megnézem a hátsó ajtót, oké?

– Maradj! Az elsők megyünk be.

– De lehet, hogy van hátsó ajtó is, és az akkor az kevésbé...

– Na, akkor most dönts el Gyilkos, hogy ki itt a főnök, te vagy én!

– Persze hogy te vagy – mondtam halkan, a Gyilkost pedig szó nélkül lenyeltem. – Gondolom hoztál magaddal szerszá... mokát – mondtam, hangom azonban hirtelen elcsuklott, amikor észrevettem, hogy mit csinál. A tag ugyanis kotorászott egy picit a zsebében, majd előhúzott egy kulcsot, bedugta a zárba és egyszerűen, mintha csak hazajött volna, simán kinyitotta az ajtót.

– Mi az isten! – mondtam döbbenet.

– Nyugalom, apafej! Majd mindent megtudsz időben. Fáradj akkor talán beljebb! – Határozottan élvezte a helyzetet, meg hogy sikerült teljesen összezavarnia.

Beléptem a sötét előszobába. Kocka is belépett, majd gyengéden becsukta maga mögött az ajtót, mi több, be is zárta maga után, mintha errefelé ez fölöttébb természetes lenne, mintha errefelé így kellene eljárni, ha az ember egy lakást akar kipakolni. Annyira megzavarodtam, hogy fel akartam kapcsolni a villanyt az előszobában, de a Kocka elkapta a csuklóm a levegőben.

– Mi a szentszart csinálsz?

– Felkapcsolom a vill... villanyt. Baj?

– Te teljesen hülye vagy? Nem azt akarjuk, hogy meglássanak – sziszegte mérgesen.

– Nem. Hát persze, hogy nem! Csak hát azt gondoltam...

– Te itt csak ne gondolkozz! Arra itt vagyok én, a francba is! Inkább nyisd ki azt a csipás szemedet és ha lehet, ne pofázz állandóan!

Egy nagyot nyeltem, de nem szóltam semmit. Követtem befelé a lakásba. A lakás piszok gazdag stílusban volt berendezve. Kész kincsestár. Szinte biztos, hogy meg tudjuk majd tömni a zsebünket, mert az fölöttébb nyilvánvaló, hogy

bútorokat, képeket, meg más értékes holmit nem vihetünk magunkkal, mert ahhoz kocsikellene. Bár azok után, ahogy ide bejöttünk, azon sem lepődtem volna meg, ha a Kocka egyszerűen letelepedett volna egy karosszékbe, felemelte volna a telefont és iderendelt volna valami fuvarozót, hogy szépen kirámoljuk az egész kéglit. Istenem, micsoda egy éjszaka!

Nem akartam az időt vesztegetni és máris megindultam egy nagy szekrény felé, de a Kocka a szemével rám parancsolt. Így aztán csak vállat vontam és némán követtem őt. Lehet, hogy először terepszemlét akar tartani – gondoltam –, hogy valóban üres-e a házikó. Mert ha esetleg mégis van itthon valaki... A Kockának mint mindig, most is teljesen igaza van.

Szóval végigmentünk a lakáson, felmentünk az emeletre, majd végül benyitottunk a hálósobába. Kocka nem igen óvatoskodott, egyszerűen csak benyitott, olyan könnyedén, mintha éppenséggel a saját hálósobája lenne. A hálósobát majdnem teljesen kitöltötte egy hatalmas franciaágy. A franciaágy két oldalán faragott fa éjjeliszekrények álltak, mindkét szekrény tetején apró olvasólámpa. A szobában ezen kívül két hatalmas, párnázott fotel terpeszkedett. Kocka intett nekem, hogy üljek bele az egyikbe. Közben ő a közelebbi ablakhoz lépett és az ablak elé húzta a földig érő függönyt, majd odament a másik fotelhez és leült velem szemben. Kinyújtotta hosszú lábait, és egy mélyet és elégedettet sóhajtott, mintha azt mondaná ezzel, hogy ennyi, köszöni a szolgálataimat, és hogy ő most már lefekszik aludni, jócskát.

– Most meg mi van? – szólaltam meg néhány másodperc ideges hallgatás után. – Ugye most nem fogunk itt ücsörögni, ahelyett, hogy teletömnénk a zsebünket ékszerekkel meg pénzzel? Mer' tuti, hogy ez a hely tele van dohánnyal – mondtam elnyúlt arccal. Lehet, hogy ez a Kocka becsavarodott.

– Nem azért jöttünk ide, apafej, hogy kipakoljuk a házat – mondta halkan, miközben kényelmesen még mélyebbre fészkelte magát a fotelban.

– Hát akkor meg mi a fenének?

– Mert valaki megkért, hogy tegyünk neki egy apró szívességet. Persze jó pénzért.

– Szívességet? Azért fizet valaki, hogy bejövünk ide és elücsörögjünk egy félórácskát a hálójában? Ez agyrém!

– Azért fizet, hogy bejövünk ide, megvárjuk, amíg egy bizonyos hölgy megérkezik, azt' utána eljátszogassunk egy picit a hölgyikével.

– Hogy mit csináljunk?

– Mit gondolsz, mit?

– Ez valami szolgáltatás özvegy, elárvult nőknek, vagy mi a fene? De miért nem akkor jöttünk, amikor itthon van?

- Mert a hölgy nem kíván velünk etyepetyézni, azér’.
- Meg... meg kell erőszakolnunk?
- Na igen. Bár én utálok ezt a szót.
- Úgy érted, hogy valaki fizet nekünk ezért, hogy ezt csináljuk? Gondolom, aki odaadta neked a kulcsokat...
- Okos fiú! Az, aki szépen odaadta a kulcsokat, hát persze. A hölgy férje, apafej, a férje az!
- Ez elképesztő! Miért akarja a férje, hogy megerőszakoljuk a csajt?
- Az nem a mi dolgunk, apafej. Az a lényeg, hogy tíz lepedőt fizetett érte. Szerintem meg akarja büntetni valamiért. Ugyan, mit érdekel az téged! Megkaptuk a melót, elvégezzük és megkapjuk érte a pénzt, ennyi. És még jót is szórakozunk majd közben, meglátod.
- Tíz kibaszott lepedőt fizetett, hogy a saját feleségét megerőszakoljuk!? Ez hihetetlen!
- Most tele lett a gatyád vagy mi van?
- Dehogy! Csak hát ez az egész...
- Ne foglalkozz vele! Ez van és kész.
- De ez az egész olyan... olyan hihetetlen – ráztam ide-oda a fejemet.
- Az istenit neki! – kiabálta. – Ki a szart érdekel, hogy elhiszed-e vagy sem! Megbasszuk az asszonykát azt’ lelépünk. Megkapod utána a pénzed. Nem azért tejel a csávó, hogy elhidd, a franc esne beléd...!

Hirtelen elharapta a mondatot. Valaki benyitott a lakásba. Tisztán hallatszott, ahogy az ajtó kinyílik – egy picit nyikorgott a zsanér, ezt már a bejövetelkor megfigyeltem. Majd halk kulcsörgés hallatszott és a bejárat ajtó lassan becsukódott.

– Megjött – súgta nekem Kocka. Felállt a fotelból, majd a hálósoba ajtaja mellé a falhoz lapult. Intett nekem, hogy én meg álljak oda az ajtó másik oldalára. Ez az egész annyira hihetetlen volt. Követtem a Kocka néma parancsát.

Falhoz vetett háttal várakoztunk, amíg a hölgy tett-vett az előszobában. Majd öt percig tarthatott, amíg a földszinti nappaliba ért, de legalább nem ült le tévézni vagy olvasni, vagy valami hasonló. Aztán megindult fel a lépcsőn és pár másodperc múlva benyitott a hálóba. A feljáróban már égett a villany, a kitárt ajtón keresztül pedig elég fény jutott a hálóba, úgyhogy itt nem gyújtotta fel. Az nő a franciaágyhoz sétált, lerúgta magáról zöld körömcipőit, majd a lefüggönyözött ablakhoz ment, kezével félretolta a függönyt és mint aki éppen vár valakit, kilesett az utcára. Ezzel egy időben a Kocka egy hirtelen mozdulattal becsapta a hálósoba ajtaját. És sötétség borult mindhármunkra.

– Na induljunk már! – sürgetett a Kocka. Vigyorogva figyelte, ahogy szerencsétlenkedem.

– Jól van, megyek – mondtam elhaló hangon.

Hátat fordítottam az ágyon kuporgó asszonynak. Micsoda kár, ez a szegény csaj! – gondoltam révetegen. Elhagytam a szobát. Némán, szinte öntudatlanul követtem az előttem lépdelő Kockát. Micsoda éjszaka! Istenem, micsoda egy éjszaka volt!

Amint kiléptünk a házból, az éjszakai levegő hűvös szele az arcomba csapott, metszőn és élesen. De jól esett, nagyon is jól esett! Legalább lehűtötte lángoló arcomat. Némán lépkedtem egy ideig a Kocka mellett. A Kocka pont úgy rohant, mint idefelé, mintha az égvilágon semmi sem történt volna az előbb, mintha ebbe a házba csak egy fél percre, melegedni ugrottunk volna be, és most csak egyszerűen folytatnánk a túránkat tovább, ismeretlen célunk felé. Hirtelen megszólaltam.

– Te kocka?

– Na?

– Te kocka, milyen színű...?

– Mi van?

– Milyen színű volt a szeme ennek a nőnek?

– Honnan a fenéből tudhatnám? Mondjuk barna, miért?

Némán ballagtunk tovább az őszi éjszakában. Az égen nem látszódott sem a kerekkepű telihold, sem a sziporkázó, apró csillagok; mindent sötét és vastag esőfelhő takart. Néhány perc néma menetelés után újból megszólaltam.

– Te Kocka...

– Mi van már megint? – kérdezte mérgesen.

– Ez a csávó... ennek a szegény nőnek a férje...

– Mi van vele?

– Egy genny. A *legrohadtabb genny* az egész világon. Ez... ez azt hiszem, hogy fölöttébb nyilvánvaló.

A rendőrpalota nyolcadik emeleti főigazgatói szobájának berendezése a város legtöbb szállodájának királyi lakosztályán is túltett. De ha a bűnözés visszaszorításáról van szó, egyszerűen nem szabad spórolni; mindenből csakis a legjobbakat!

A régi Rómában a szenátusi tagságot vagyoni cenzushoz kötötték. Az ősi társadalmi axióma szerint ugyanis akinek már van mit a tejbe aprítania, azt sokkal nehezebb megvesztegetni. Ha csakis a nagyon gazdagok kerülnek elég közel a húsos fazékhoz, akkor nem üti fel a fejét a közigazgatás halálos vírusa, a korrupció. A rendszer megfelelt Róma minden patríciusának egyaránt, hiszen mindvégig jó hasznot húztak belőle. Mi pedig tudjuk jól, hogy Rómában a szenátust csupa talpig becsületes ember alkotta; Róma a tiszta becsület virágzó városa volt. És hát mi másért építették volna a kilométerekről szemünkbe csillanó, kacsalábónforgó, üvegborítású rendőrpalotát, és benne azt a tömérdek dúsgazdagon, valódi királyi pompával berendezett irodát, ha nem hasonló célzattal, a történelem mély kútjából merítve az ezredéves példát.

Meg kell hagyni, a palota és a benne pompázó tömérdek iroda be is váltotta a hozzá fűzött reményeket: az országból majdnem tökéletesen eltűnt a korrupció; egy véraláfutásos emlékké lett csupán a társadalom igen érzékeny bőre alatt. Itt kell megjegyeznünk, hogy a zúzdásokat természetesen az ország az előző kormányzat idején szenvedte el. A parádés irodákban trónoló tisztviselők megkörnyékeezhetetlenek voltak, a nemrég még igencsak jól funkcionáló maffiák pedig láthatóan eltűntek a városból. A hatásos kormányrendeletek és nagyszerű stratégiai lépések áldásos eredményeképpen a bűnözés kérdése egyszerűen lekerült a parlament napirendjéről. Természetesen nem szűnt meg az országban a bűnözés, hanem elhanyagolható, könnyen kézben tarthatóvá problémává vált, ami egy fejlődő világváros esetében igencsak nagy szó, nem igaz?

A bűnözési hullám rövid időn belül olyannyira lecsillapodott, hogy jelentős szellemi, emberi és anyagi erőforrásokat volt képes a rendőrség átcsoportosítani. A cél egy olyan szervezet létrehozása volt, amely sokkal hatásosabban tudja megvédeni az ország becsületes, törvénytisztelő lakosságát a bűnöző elemektől. Egy ilyen átcsoportosítás alkalmával hozták létre a palota nyolcadik emeletén a *Visszaesésrendészeti Főosztályt*. Az osztály munkatársai olyan módszerek kifejlesztésén iparkodtak, amely valamilyen módon megakadályozhatja, hogy a büntetett előéletű személyek szabadulásuk után visszaessenek. A visszaesésrendészet körébe három alosztály tartozott: a visszaesépszichológiai osztály, akik elméletileg kutatták a visszaesések lélektani okait; a nyomkövetési és felügyeleti osztály, akiknek az volt a feladata, hogy a büntetés-végrehajtó intézetekből szabadult ex-elíteltet szemmel tartsák; és végül ide tartozott még a büntetéstechnológiai szakcsoport, akiknek a dolga az volt, hogy a különböző kísérleti jellegű büntetési technikák eredményességét felmérje és javaslatot tegyen a minisztérium felé új büntetési stratégiák bevezetésére.

Ezen a gyönyörű, késő őszi délutánon hárman ültek a főigazgató irodájában:

maga a visszaesési főosztály igazgatója, aki a nyomkövetési osztály vezetője is volt egyben, a büntetéstechnológiai szakcsoport egyik szakértője, és egy jeles pszichológus, aki történetesen nem a visszaesépszichológiai osztályon dolgozott, de ettől függetlenül, külső szaktanácsadóként sokszor igénybe vették a szolgálatait, és hát illik még annyit megjegyeznünk róla, hogy az illető történetesen a főigazgató úr veje volt.

A Nap bágyatagon átsütött a füstszínű üvegfalon, a méla sárga fénypocsolyákat pedig már majdnem beitták a robosztus mahagóni bútorok. A főigazgató az óriási igazgatói bőrborítású karosszékében terpeszkedett – egy egész hetes munkát jelentett az osztálynak, amíg végre sikerült egy pont ugyanolyan karosszékot beszerezniük, mint amilyen az Amerikai Egyesült Államok elnökének is van Fehérházi irodájában, mert ehhez a főigazgató úr kerek-perec ragaszkodott – a lábát pedig keresztbe tette és a három méter hosszú és két méter mély íróasztalával dúcolta alá; ennek oka pusztán a rossz vérkeringése volt és semmiképpen sem a neveletlensége. A másik két férfi óriási bőrfotelekben ült a főigazgatói íróasztal túloldalán. Jobban mondva ülni csak az egyik ült – ez volt a büntetéstechnológus a büntetéstechnológiai osztályról – a másik sokkal inkább a fotelban keresztben feküdt, ruházata pedig mindösszesen egy hófehér törölköző volt. Lenge öltözéke annak volt betudható, hogy éppen most zuhanyozott le apósa körbespriccelős komputer-vezérelt zuhanyozó-fülkéjében, ami szintén a főigazgatói iroda berendezéséhez tartozott. A pszichológus egyszerűen megőrült az ilyen hipermodern dolgokért, így amikor csak tehetett, apósa irodájába járt be zuhanyozni. A részletekhez annyi még hozzá tartozik, hogy a főigazgató úr kezében egy nagypohár cherry volt – mert a whiskyt utálta, bár az irodai bárszekrényben mindig tartott néhány palackkal a legjobb márkákból a különösen fontos vendégek számára. A fehér törölközőbe csavart veje egy vastag, fullasztó szagú szivart szívogatott elmélyülten. A szivart éppúgy, mint a fürdőköpeny, az iroda alap berendezéseihez tartozott.

A harmadik ember ezzel szemben se nem italozott, se nem füstölt, még csak alsógatyára sem volt vetkőzve. Egy apró ember volt, jelentéktelen kinézetű, finom, szinte nőies kezekkel, keskeny arccal. Igen elegáns, galambszürke, kétsoros öltönyt viselt, a zakót pedig állig begombolta annak ellenére, hogy az irodában meglehetősen meleg volt; úgy gondolta, illetlenség volna azt levenni. A mély bőrfotelnek csupán a szélén ült, egyenes háttal, ünnepélyesen, egyszerűen a lehető legkényelmetlenebb pózban, ahogy egy ilyen bőrfotelben egyáltalán ülni lehet. Bal kezével időnként elhessegette a feje köré gyűlt vastag bagófüstöt, amit a pszichológus fűjt következetesen feléje.

– Megtenné, hogy másfelé fújja a füstöt! – köhögött csendesen a

büntetéstechnológus, és enyhén kidülledt szemeit a törölközős pszichológusra meresztette.

– Hát persze, bocs! Azt hittem, hogy élvezi.

– Nem élvezem.

– Ezen nem múlik, még egyszer bocs. Esetleg ha maga is rágyújtana, akkor élvezné!

– Köszönöm, de nem dohányzom.

– Kár, mert akkor élvezné. Sokat mulaszt vele. Az élet tele van élvezetekkel, amit nem szabad kihagyni.

– Ha befejezték az eszmecsérét a bagófüstről, akkor talán neki is kezdhethéne megbeszélni ennek a klónozott szarrágónak az ügyét – mondta a főigazgató a vejéhez fordulva.

– Megmondtam, hogy megcsinálja és meg is nyertem a fogadást. Mit kell ezen megbeszélni? – mondta lazán a pszichológus, majd elégedetten egy óriásit szippantott a szivarjából, bent tartotta a füstöt egy darabig, majd az egészet egyenest a büntetéstechnológus feje felé fújta. – Jaj, ezer bocs! – mentegetődzött. – Teljesen kiment a fejemből, hogy nem szereti a füstöt.

– Allergiás vagyok rá! – köhögte a szürkeruhás emberke, majd előkotort a nadrágja zsebéből egy fehér vászonzsebkendőt és megtörölte vele könnyező szemeit.

– Lennétek szívesek az ügyre koncentrálni! Jól van. Tudjuk, hogy megnyerted a fogadást, de itt nem ez a lényeg.

– Persze. A lényeg a fizetségem, amivel ugyebár még az adósom vagy, nem igaz? – vigyorgott az ágyékkötős pszichológus az apósára.

– Mi az, hogy az adósod! – csapta le a poharat mérgesen a főigazgató, majd letornázta a lábait az asztalról, kiegyenesedett hatalmas karosszékeben, és hatalmi pozícióját mintegy megerősítendő kissé előredőlt és viczorogni kezdett.

– A főigazgató úrnak tökéletesen igaza van, tényleg nem ez a lényeg – vetette halkan közbe a baloldali fotelben feszengő szürkeöltönyös, majd egy rövid undorodom-tőled pillantást vetett a főigazgató vejére.

– Szeretnék, tisztelt apósom, emlékeztetni rá, hogy a fogadásunk úgy szólt, hogy ha nekem lesz igazam, és ez a kis ganéj börtöntöltelék gondolkozás nélkül megerőszakolja a csajt, akkor egy teljes héten keresztül, minden álló nap élvezhetem az irodának minden luxusszolgáltatását.

– Amúgy is élvezed minden nap, hogy törnéd ki a nyakad! – mondta mérgesen az igazgató.

– A szavadat adtad.

– Jól van, jól van! Soha többet nem megyek bele ilyesmibe – morogta maga

elé. – Az a Gyilkos egy vadállat. Be kell valljam, nem hittem volna... ellopni ezt-azt, rendben van, de hogy ilyen állati módon elintézzé azt a nőt...! Elképesztő!

– Én megmondtam, hogy így lesz. *Az ilyenek nem változnak, ezeknek a génjeikben van a vadállat* – mondta meggyőződéssel a pszichológus, majd feljebb ült a fotelban és a szivarfüstöt egyenest a büntetéstechnológus feje felé fújta.

– Az embert nem pusztán néhány aminosav határozza meg, ezt magának, mint pszichológusnak, tudnia kellene – tette hozzá ingerülten a szürkeöltönyös. – Nem a génjeivel van a baj, hanem azzal, hogy bedugták abba az intézetbe.

– Ugyan-ugyan! – rázta a fejét a pszichológus. – Abban az intézetben mindent megkap, amit megkaphat. Jó útra tudott volna térni, ha akarta volna. Volt választása. A nevelők kiválóak, a képzés szintűgy kiváló, de mindez képtelen volt ellensúlyozni bűnöző hajlamát. Egyszerűen a vérében van a bűnözés, a sejtjeiben. Az ilyeneket egyszerűen nem volna szabad engednünk megszületni!

– Ezt hogy érted? – kérdezte az igazgató, miközben kényelmesen hátradőlt a karosszékeben.

– *Szűrünk kellene genetikailag az embereket.* Csak azokat szabadna hagyni megszületni, akik nem lesznek fogékonyak a bűnözésre. Vegyük például ennek a Gyilkosnak az esetét. A büntetéstechnikus úr ugyebár az előbb a nevelési körülményeket emlegette. De vegyünk most egy olyan egyént, aki genetikailag nem fogékony a bűnözésre! Egy ilyen valakit ez a Kocka nem tudott volna belerángatni abba, hogy megerősokolják a nőt. Világos?

– Vagyis? – hajolt előre a főigazgató.

– Vagyis, ha már az elején kihajítjuk a potenciálisan veszélyes elemeket...

– Hogy képzeled? Áttérni globálisan mesterséges megtermékenyítésre? – kérdezte a büntetéstechnológus.

– Nem feltétlenül. Lehetne irányított abortusz is vagy a kettő kombinálása. Azok a nők, akik nem vállalnák semmi esetre sem az abortuszt, azoknál persze csak a mesterséges megtermékenyítés jöhetne szóba...

– Ez egész egyszerűen kivitelezhetetlen – mondta határozottan a büntetéstechnológus.

– Miért? Pedig elég jól hangzik! – kérdezte a főigazgató.

– Mert a kormány nem teheti meg. A tisztelt veje koncepciójában minden megfogant embriót genetikai szűrővizsgálatnak kellene alávetni. Ha pedig kiderülne, hogy a gyerek az átlagosnál fogékonyabb a bűnözésre, a terhességet azonnal meg kellene szakítani. Ettől az egész ország felbolydulna. Mellékesen kétlem, hogy az emberi genom feltérképezése már olyan szintre jutott volna, hogy a bűnözésre való fogékonyság egyértelműen eldönthető lenne tesztek alapján. De rendben, tegyük fel, hogy így van. Tudják mivel járna ez az egész? Terhességek

tízezreit kellene megszakítanunk évente – tekintve a bűnözési statisztikákat –, amelyeket az anya csöppet sem kívánna egyébként megszakítani. Egyszerűen lehetetlen.

– Ha belegondol, akkor ezt már ma is csináljuk. Ha egy babáról kiderül, hogy valamilyen súlyos rendellenességgel jönne a világra...

– Akkor felhívják erre a szülők figyelmét és szabadon választhatnak. De semmi szín alatt nem kényszerítik őket az abortuszra.

– Lárifári. Az abortusz törvény úgyis napirenden van, mennyiben állna egy kicsit módosítani?

– A lehető legostobább lépés lenne, amit egyetlen egy kormányzat sem engedhet meg magának. Hát nem értik – fordult könyörgő szemekkel most a főigazgató felé –, hogy ha bevezetnék, valószínűleg már pusztán emiatt elveszítenék a következő választásokat?

– Elképzelhető – bólintott lassan a főigazgató.

– Javasolhatnánk a minisztériumnak egy olyan verziót, hogy ne legyen kötelező, hanem valahogy úgy, mint a súlyos rendellenességek esetén... – mondta a pszichológus és törökülésbe tornázta magát a fotelban.

– Ha ezt javasoljuk a kormányzatnak, megcsinálják, és el is vesztik a választásokat. A következő kormányzat első dolga pedig az lesz, hogy szétcincálja ezt a főosztályt, beleértve ezt az irodát is – mondta a szürkeöltönyös, a szavait külön-külön hangsúlyozta, mintha csak azt magyarázná egy gyereknek, hogy nem nyúlunk a konnektorba. A főigazgató szemében izzó apró lángocskák szavainak a hatására lassan kialudtak és visszatért beléjük a szokásos álmatagság.

– De ennek a Gyilkosnak a példája épp az ellenkezőjét bizonyítja... — morogta a pszichológus.

– Mit bizonyít? – vágott a szavába a büntetőtechnológus hevesen. – Azt bizonyítja, hogy egy srác belevihető egy balhéba, ha mellé adunk valakit, akire felnéz és az rossz útra tereli.

– Azt bizonyítja, hogy ha valaki szemétláda volt, akkor akármilyen gondosan nevelik, az szemétláda is marad. Nem hiszek a félmegoldásokban. Csak akkor tisztíthatjuk ki a gennyes sebet, ha mélyen kivágjuk.

– Egyetlen példa tudományos értelemben az égvilágon semmit sem bizonyít – mondta a szürkeöltönyös. – És ha megtenné, hogy nem fújja következetesen az arcomba a füstöt, annak nagyon örülnék! Azt hiszem, hogy már említettem magának, hogy utálok a bagófüstöt!

– Ez nem egy akármilyen példa. Ez a gyerek a lehető legférgesebb alma, ami valaha is megszületett. Elültettük egy férges alma magját és kinőtt belőle egy fa.

És milyenek ennek a fának a gyümölcsei, annak ellenére, hogy agyonpermeteztük a fát? Férgesek, férgesek és férgesek! Az ilyen fákat gyökerestül ki kell tépni, aztán elégetni az egészet és kész. Itt semmi más nem használ – mondta a pszichológus. Közben jobb kezével, amiben a szivaracsonkot is tartotta, ütemesen és erősen csapkodta a fotel karfáját.

– Ha kiégeted nekem a drága bőrfotelemet azzal a rohadt bagóval – mondta vörös fejjel az igazgató –, akkor én esküszöm, hogy örökre kitiltatlak téged az irodából, azt’ lesheted a megnyert fogadásodat!

– Bocs! Csak elkapott az indulat – mondta a törölközőbe csavart pszichológus zavartan, majd felállt, odament az íróasztalhoz és egy nagy krómacél hamutartóban elnyomta a csikket. Majd némán odasétált a sarokban felállított bárpulthoz és töltött magának egy dupla whiskyt. Apósával ellentétben ő kifejezetten szerette a whiskyt. A whiskyvel felszerelkezve visszaballagott a fotelba és ismét beletelepedett. A főigazgató csóválta még egy picit a fejét, majd sóhajtott egy nagyot és a büntetéstechnológushoz fordult.

– Akkor mit javasol?

– Azt semmiképpen sem, hogy elhamarkodott következtetéseket vonjunk le ebből a kísérletből, ahogy azt előbb a kedves veje tette.

– Megerőszakolja a nőt és még ezt nevezi elhamarkodott következtetésnek? Az egy rohadt, brutális állat.

– Befognád a szád egy percre! – villantott szigorú szemeket a főigazgató a vejére, majd megenyhült, bátorító arccal a szürkeöltönyös férfi felé fordult.

– Mit javasol?

– Még egy kísérletet. Hozzunk létre egy *tüköremberkét*.

– Hogy micsodát?

– Egy *tüköremberkét*. Klózzunk még egy embert ennek a srácnak a genomjából.

– Most hülyéskedik? Csináljunk még egy Gyilkost? Ez a legnagyobb ostobaság, amit ...

– Hagyd már végre beszélni, a fenébe is! Folytasd fiam!

– Szóval, még egy másolatot. Tegyük más körülmények közé, és ne egy ilyen intézetbe. Adjuk örökbe egy családnak, ahol izolálva van az olyan szemétládáktól, mint ez a Kocka. Nézzük meg, hogy mi lesz belőle! Ha tényleg egy szemétláda lesz, akkor még mindig ráérünk fontolóra venni a pszichológus úr radikális módszerét.

– Időpazarlás az egész. Úgyis egy szemétláda lesz belőle, ezt garantálhatom.

– Ezt maga nem garantálhatja. Nem tudhatja! Csak az előítéletei... – fordult mérgesen a pszichológushoz.

- De tényleg, nem időpazarlás ez így? Mit nyerünk ezen az egészen?
- Egyrésztől kipróbálhatunk egy elméletet. Úgy alakult, hogy az egész országban pillanatnyilag ő az egyetlen olyan személy, aki *megfelelő múlttal* rendelkezik, és úgy vélem, hogy érdemes rajta kísérleteznünk még egy picit. Nem szabad csak úgy egyszerűen elpazarolnunk egy ilyen óriási lehetőséget!
- Jó, de ez mind csak elmélet. És mi van, ha kiderül, hogy mégis a vejemnek volt igaza?
- És mi van akkor, ha kiderül, hogy nem volt igaza? Akkor megmentettük az egész országot egy hatalmas és talán végzetes ostobaságtól. Másfelől pedig...
- Másfelől pedig addigra szépen előnt minket a bűnözés. Az ilyen söpredékek, mint ez a Gyilkos is, szétzilálnak majd mindent. Fuldokolhatunk majd az erőszakban, de akkor már késő lesz, ezt én mondom – morogta maga elé a pszichológus.
- Másfelől pedig – mondta tagoltan a büntetéstechnológus, mintha a pszichológus ott sem lenne –, egy egészen újszerű technikát vezethetnénk be, ami gyökeresen átformálhatná egész büntetés-kultúránkat.
- Milyen értelemben? – ráncolta a homlokát a főigazgató.
- Tökéletes lehetőség kínálkozik arra, hogy szembesítsünk valakit azzal, hogy mivé válhat, ha nem fogad szót a társadalmi játékszabályoknak, és megfigyelhetnénk rajta ennek a szembesítésnek a morális és szociális hatásait. Az idősebből persze bűnöző lesz, ez nem is vitás. De a fiatalabbat úgy nevelhetnénk, hogy időről-időre megmutatnánk neki öregebb énjét. Képzeljék el, hogy hogyan hatott volna a négy vagy öt éves énjére, ha végignézi, ahogy az idősebb énje brutálisan megerőszakol egy nőt. Képzeljék el, hogy azt a Gyilkost börtönbe vágjuk ezután, és bemutatjuk a fiatalabbnak, ahogy szenved a rácsok mögött! Még tovább megyek! Képzeljék el, hogy a Gyilkos kiszabadul a börtönből, visszaesik és újabb bűnöket követ el! Persze mi nyomon követjük a tagot, és gondoskodunk róla – megszervezzük, ahogy ezzel a spion Kockával is megszerveztük ezt a megerőszakolást –, hogy végignézhesse a többi bűncselekményt is. És aztán gondoskodunk róla, hogy lássa magát újra a börtönben és így tovább. Nem csak beszélünk róla, hogy aki egyszer a lejtőre került, annak nincs megállás, hanem demonstráljuk is számára az egészet. *Még hozzá saját magával demonstráljuk!*
- Lenyűgöző! – csillogott a főigazgató szeme. – Zseniális! És ha ez sem válik be, akkor semmi sem. Akkor aztán tényleg a vérében, a génjeiben van a bűnözés! Ez egyszerűen zseniális! Ezt jól kigondolta!
- Hmm. Jól hangzik, de fölösleges – mondta a pszichológus és durcásan megrándította a vállát.

– Ami a lényeg, hogy mi csak nyerhetünk az egésszel, mind anyagi, mind pedig erkölcsi értelemben, bármi történjék is. Ha a fiatalabb is bűnöző lesz, akkor egyszerűen csak levonjuk a megfelelő tudományos következtetéseket, és ugyanúgy besöpörjük az elismerést, mintha sikerült volna a gyereket jó útra terelnünk.

– Beírhatnánk a dolgot a jövő évi költségvetésbe – csapott a homlokára a főigazgató és láthatóan izgalomba jött. Elkezdett le-föl szaladgálni az íróasztala mögött.

A szürkeöltönyös arcán egy halovány mosoly suhant át.

– Pontosan – helyeselt. – Ha jól számítom, igen nagy pénzekért el tudjuk majd adni a dolgot a kormánynak. Ha jól sejtem, a tavalyihoz képest akár még egymilliárddal többet is besöpörhetünk.

– Egymilliárddal! A francba is! – állt meg hirtelen a főigazgató. Szája félig nyitva maradt az összeg hallatára. – Ebben egészen biztos?

– Egészen, uram – mondta határozottan a szürkeöltönyös.

– Baromság! – csapott a fotelra a pszichológus. – Ugyan ki fizetne ennyit ennek a kis szarzsáknak a lelki üdvéért?

A büntetéstechnikus kérdő szemeket meresztett a főigazgatóra.

– Hogy lehetsz ennyire gyengeelméjű! – mondta fölényesen az igazgató a vejéhez fordulva. – Hát tényleg ennyire nem érted a dolgot? Ez nem csak erről a fiúról szól, istenem, hanem mindazokról, akik nap mint nap megcsinálják a maguk mocskos dolgait. Ez végre végleges megoldást jelenthet. Hát tényleg nem érted? Ezzel végre esélyt kapunk, hogy eltöröljük a bűnözést a Föld színéről. Ez az ötlet nem hogy milliárdot ér, de... de százmilliárdokat. Azt hiszem, hogy – és itt ravaszul a szürkeöltönyösre nézett – az *igazgatóhelyettes úr* még alá is becsülte ennek az ötletnek az értékét.

A szürkeöltönyös alig láthatóan meghajolt a főigazgató felé, csillogó szemük összetalálkozott.

– Köszönöm, főigazgató úr! Mindig is úgy gondoltam, hogy Ön felismeri a nagy dolgok jelentőségét. Biztos vagyok benne hogy ez a projekt komoly segítséget jelent majd abban, hogy Ön végre elfoglalhassa azt a helyet, ami képességei alapján megilleti, mert ha a szímatom nem csal, hamarosan rendőrkapitánnyá fogják előléptetni.

– Ugyan-ugyan, a hízelgésre semmi szükség, kedves barátom – mondta a főigazgató; szemei egy rövid pillanatra a távolba révedtek.

A pszichológus arca ugyanakkor hirtelen tűzvörösre váltott.

– Hát nem veszed észre, hogy úgy mozgat téged ez az alakoskodó senkiházi, ahogy csak akar, mintha csak valami nyomorult marionett bábú lennél! – üvöltötte

a fürdőtörölközőbe csavart pszichológus.

– Az egyetlen ennél a Cégnél, aki még tud gondolkodni. És ami még ennél is fontosabb, komoly áldozatokat is hoz a Céért.

– Mert odadobta azt a kis laposmellű nőjét, hogy az a Kocka, meg ez a kis szar szemét klónozott állat felcsinálja? Most azt várod, hogy elsírjam magam, vagy mi?

– Igen, azért is! Mert még a feleségét is odaadta egy igen nemes cél érdekében, bármennyire is sajgott a szíve, bármennyire is meggyalázták azt az asszonyt, mert ő még erre az áldozatra is képes volt, csak hogy... – hirtelen elcsuklott a hangja, a szemét pedig elfutották a könnyek.

– Ugyan főigazgató úr, ugyan! Megteszem, amit lehet, pusztán ennyi – mondta a szürkeöltönyös. Sűrűn pislogni kezdett és nagy nehezen kipréselt magából ő is egy könnycseppecskét.

– Ne szerénykedjen! Maga komoly áldozatot hozott ennek a kísérletnek a sikere érdekében, akárhogy is vesszük, csak ne szerénykedjen! A kinevezés, amit ígértem magának, csupán egy szerény kompenzációja lehet az áldozatainak. Boldog lennék, ha mellettem dolgozna a helyettesemként.

– Hát nem látod, hogy azt a rongy feleségét is, azt a prostituáltat, még azt is azért áldozta föl, hogy megkapja ezt a zsíros állást! Hát nem látod, hogy az egészet alaposan kitervelte! – üvöltötte a pszichológus. A nyakán kidagadtak az erek.

– Nem bírod elviselni, mi, ha más is érvényesül, nem csak te, igaz? – nézett utálkozva a főigazgató a vejére. A pszichológus hirtelen elsápadt, majd visszazsuppant a fotelba. Szemei összeszűkültek. Lassan egy gonosz vigyor telepedett az arcára.

– A fenébe is! Talán igazad van! – mondta. Ez az ötlet ezzel a tüköremberkével... na, ez akárhogy is vesszük tényleg zseniális.

– Legalább ezt belátod – szusszant egyet az igazgató. Megcsóválta a fejét, megfordult és visszatelepedett elnöki székébe.

– Végül is úgy tűnik, hogy mindenki csak nyer vele: Te, a főosztály, az egész ország...

– Hova akarsz kilyukadni? – kérdezte gyanakodva az igazgató.

– Csak vennék még egy szivart, ha már megnyertem a fogadást, ugye vehetek? – kérdezte nagy, ártatlan szemekkel az apósát.

– Tudod, hogy hol találod.

A pszichológus felállt, az íróasztalhoz ballagott, megkerülte, kihúzta az egyik fiókot és kivett magának egy újabb szivart. Méregette egy darabig a tenyerében, megszaglásztta, majd leharapta a végét. A tüzet hosszan tartotta alatta, mélyeket

szippantott, hogy a vége tökéletesen át tudjon izzani. Majd újból megkerülte az íróasztalt, az íróasztal előtt álldogáló büntetéstechnikus elé lépett és az összes szivarfüstöt, ami a tüdejében volt, közlő az arcába fűta.

– És minden szolgáltatást igénybe vehetek, amit ez az iroda nekem nyújtani tud, igaz? – kérdezte, s közben végig a köhögő kis ember könnyező szemeibe nézett.

– Egy álló hétig, ahogy megegyeztünk.

– Akkor legelőször szeretném ezt a nőt én is elkapni egy-két körre. Gondolom, ennek nincs akadálya?

– Na de ő ... nem tartozik a ...! — mondta elképedve a főigazgató.

– Ugyan! Azok után, hogy milyen remekül fel tudtuk használni őt a kísérletben, elég nyilvánvaló, hogy az iroda berendezéséhez tartozik, nem? Most meg, amikor én akarom használni egy picit, akkor meg egyszerűen azt akarod bemesélni nekem, hogy nem tartozik a berendezéshez?

– De ő... nem tehetem, értsd meg, bármennyire is... Fogadás ide, fogadás oda, ezt én nem tehetem.

– De ha az igazgatóhelyettes úr beleegyezik... – mondta a pszichológus, megigazította magán a törülközőt, majd egy újabb füstfelhőt fűjt a prűszkölő szűrkeöltönyösre. A főigazgató kérdőn nézett a köhögő emberre. Hosszan bámult könnyező szemeibe, részvétteljesen és leplezetlen kíváncsisággal.

– Ter... természetesen a... a feleségem a... a rendelkezésére áll – nyögte ki a kicsi ember. Arca lilászvörös volt, homlokán kövér izzadságcseppek jelentek meg. — Csak... csak arra kérném, hogy ne... ne fűjja az arcomba azt a... fűstöt!

– Nos, akkor megegyeztünk – sóhajtott egy nagyot a főigazgató és szélesen elmosolyodott. – Főlkéressem a hölgyet vagy lemez érte magad?

– Inkább kérsd föl, ha nem esik nehezedre!

Az igazgató vállat vont, lenyomta a kihangosító gombját az íróasztalán, majd megkérte a titkárnőjét, hogy szóljon le a büntetéstechnológus úr feleségének, hogy a férje és a főigazgató kéreti a főigazgatói irodába, és hogy amilyen gyorsan csak tud, legyen szíves feljönni.

– Nos, mindjárt itt lesz – jelentette ki az igazgató, majd elindult, hogy töltsön magának egy cherryt, mert az előző deci már kiszáradt a poharából. Útközben a bárpult felé menet megveregette frissen kinevezett helyettesének a vállát.

– Na, ne szomorkodjon! Ígérem, hogy kitaposom a vejem belét, ha bántani meri a feleségét.

– Bántani, én! – méltatlankodott a pszichológus. Csak játszadozunk majd, csak játszadozunk! Csak tiszta szex, semmi brutalitás. Minek nézel te engem, én nem vagyok olyan vadállat, mint az a két sőpredék!

– Ne is figyeljen rá! – fordult hatra a bárpulttól, miközben kitöltötte magának az italt –, ha ez a mocskos disznó kiélvezte magát, én esküszöm magának, hogy többé soha senki egy ujjal sem érintheti a feleségét! Magam fogom megvédeni őt. Számíthat rám – mondta, és közben nevetésképpen a büntetéstechnológusra vicsorgott. – Tényleg, még nem is mesélte, hogy hol találkoztak először?

Hirtelen kinyílt az ajtó és a titkárnője dugta be rajta a fejét.

– Főigazgató úr! Megjött a hölgy. Beengedhetem?

– Máris? Ez gyors volt – mondta meglepetten az igazgató.

– Éppen itt volt az épületben, amikor hívatni tetszett.

A titkárnő utat nyitott a hölgynek, aki beviharzott az irodába. Látszott rajta, hogy nagyon sietett; az arca kissé zsírosan fénylett, a haja összekuszálódott volt, ruhája gyűrött, egyszóval nem festett valami ünnepélyesen. Miután a titkárnő becsukta maga mögött az ajtót, a főigazgató megköszönte a torkát és a hölgyhöz fordult.

– Kedvesem, öhmm..., szóval, azt hiszem, hogy... hogy köszönettel tartozunk magának. A... az a kísérlet rendkívül jól sikerült, és... szóval beváltotta a hozzá fűzött reményeinket. A férje tett egy kitűnő javaslatot, amiben... de a lényeg az, hogy a férje bizonyította, hogy alkalmas a jelenleginél sokkalta magasabb pozíció betöltésére is, és... és nagy valószínűséggel, hamarosan... igazgatóhelyettes lesz belőle.

– Igazán! – kiáltott fel a hölgy. – Gratulálok drágám! Feltételezem, hogy ez sokkal magasabb fizetéssel is jár, ugye?

– Hát persze, így van! – helyeselt az igazgató. – De lenne még itt valami... – mondta, majd hirtelen a szürkeöltönyös emberhez fordult. – Nem kérné..., szóval, elvégre a maga felesége.

A szürkeöltönyös lassan bólintott és a feleségéhez fordult.

– Drágám, arról lenne szó, hogy meg fogom kapni ezt az állást, de előbb még le kell feküdnöd ezzel az úrral itt.... néhányszor. Remélem megérted ennek a fontosságát.

– Persze. Mint mindig, drágám – mondta a hölgy hidegen, és egy fagyos mosolyt küldött a férje felé.

– Akkor? Mehetünk? – kérdezte a pszichológus.

– Persze. – nézett végig rajta a nő.

– Használhatjuk a franciaágyadat, ugye? – kérdezte az apósát.

– Egy hétig mindent – mondta a főigazgató és nagyot sóhajtott.

A pszichológus és a nő eltűntek az irodából nyíló pihenő ajtajában. A pihenő és benne a széles franciaágy szintén az iroda berendezéséhez tartozott.

– Láttá! Láttá ezt a visszataszító közönyt? – kérdezte undorodva a

szürkeöltönyös, amint a felesége a pszichológussal eltűnt a szomszédos hálósoba ajtajában. – Láta, ahogy hozzábújt, csak azért, hogy engem megalázzon? Szinte már itt belemászott az ölibe, csak hogy agyongyötörjön? A kis kurva! – mondta és elvékonyodott a hangja a haragtól.

– Na de kedves barátom, hisz a felesége csak azt tette, amire maga kérte őt.

– És a maga veje, na az meg a másik. Az a söpredék! Illik a feleségemhez. Már megbocsásson, tisztelt főigazgató úr, de egyszerűen nem tudom felfogni, hogy egy... egy ilyen szemét paprikajancsihoz hogyan adhatta a lányát.

– Na persze, ez egy rohadt bohóc, tudom én! Mit gondol, hogy nem tudom!? – mondta az igazgató, miközben elgondolkozva visszasétált az íróasztalához. Kotorászott egy picit az egyik fiókban, majd előhúzott egy hosszú szivart. – Tudom én, hogy ez egy szarrágó. Kis szemét kurafi, hát persze, tudom! – mondta, és közben gondosan előkészítette a szivart, majd rágyújtott. – Hogy miért adtam hozzá mégis a lányomat ehhez a rohadékhoz? – kérdezte inkább magától, mintsem a szobában álldogáló férfitől. – Hát mert az a nyomorult... na de hagyjuk ezt.

– Tudom igazgató úr – mondta sajnálkozva a szürkeruhás büntetéstechnológus. – A lánya azt hazudta annak idején, hogy... – tört elő a kis emberből. Túl késő volt már visszaszívni. – Az igazgató úr ártatlan volt a dologban, és hát a lánya hazudozott össze-vissza...

– Hogy mit... ezt meg honnan a fenéből tudja? – kérdezte az igazgató elképedve és néhány vészjósló lépést tett az asztal sarkánál álldogáló ember felé.

– Hát beszélnek itt meg ott, szóval hall az ember mindenfélét, tudja hogy van ez.

– És mit hallott? – kérdezte az igazgató és egészen közel lépett a férfihoz. – Ki vele!

– Szóval mindenki tudja, hogy a gyerekek képzelőereje... Szóval, mindenféle ocsmányságot hazudozott. Mondanak ezt-azt az emberek...

– Miféle ezt-azt?

– Hogy az igazgató úr rendszeresen megkefélte, amikor még kicsi volt. Csupa nevetséges vád. Kitalálta az a bestia, ez később bebizonyosodott feketén-fehéren, és hát az igazgató urat természetesen felmentették.

– Hát igen, így történt – mondta az igazgató és egy nagyot sóhajtott. – Akkor legalább most már érti, hogy miért kényszerítettem a lányomat, hogy menjen hozzá ehhez a pszichológushoz, ugye most már megérti? – mondta, és hatalmas mennyiségű szivarfüstöt fújt a szürkeöltönyös ember arcába.

– Hát persze... öhm... ühm... persze... megér...értem – köhögte, mire a főigazgató elkezdte ütüözni a hátát.

– Most meg mi lelte magát? Meg ne fulladjon itt nekem! Csak nincs rosszul? – kérdezte rémulten.

– Ne... nem, csak az a cig... szivarfüst. Meg... megtenné, hogy nem fújja az arcomba, kérem!

– Nem szereti a szivarfüstöt? Különös! Meg mertem volna rá esküdni, hogy azt mondta, hogy szereti! Na mindegy, ha nem, nem. Ne haragudjon! – és egy teljes tudőnyi füstöt lehelt a könnyező szürkeöltőnyös, kis ember arcába.

A férfi odalépett a polchoz és végigfuttatta a szemét a videokazetták címkéin. Töprengett egy picit, majd leemelt egyet közülük: *Bűnök sorozat 5. rész. – Nemi erőszak 2 (**)*. Nem, gondolta magában, mégsem ezt. Ezt tegnapelőtt látta. Nem szabad túl sűrűn ismételni, a pszichológus erre külön fel is hívta a figyelmet. Visszatette a kazettát, majd tovább böngészett. Talán ezt: *Bűnök sorozat 28. rész – Zsebesek között*. Nem, mégsem, ez most túl szelíd lenne, most sokkal fogékonyabb a srác. Nézzünk valami keményebbet! Aha, ez lesz az! – emelt le egy újabbat: *Bűnök sorozat 3. rész – Rablógyilkosság (**)*. Igen, ez jó lesz, ráadásul kétcsillagos kategóriájú!

– Nos, találtál megfelelő filmet a gyerekeknek ma estére? – kérdezte a felesége, miközben betoppan a nappaliba.

– Lehet, hogy mégiscsak igazad van azzal a táblázattal. Fogalmam sincs, hogy mikor melyiket látta, és így persze nehéz választani.

– Már milliószor mondtam neked! A legjobb az lenne, ha mindig megterveznéd előre, így aztán csak megnéznéd a naptárt, és nem töltenél minden álló nap kerek fél órát azzal, hogy kiválogasd a gyerekeknek az aznapi filmeket.

– A pszichológus azt mondta, hogy lényegtelen a sorrend, meg hogy milyen gyakran látja őket, csak arra figyeljünk, hogy ne ugyanazt nézze végig nap mint nap. Meg az ismétlés is fontos, hiszen te is tudod. Meg aztán úgy gondolom, fontos figyelembe vennünk az aznapi hangulatát is. Tiszta hülyeség levetíteni neki egy kétcsillagos gyilkosságot, amikor például fáradt. Nem, a táblázat nem igazán jó megoldás. Tudom, hogy úgyis állandóan felborítanám a napi programot, és akkor meg mi értelme van a táblázatnak? Jobb ez így ahogy van.

– Te tudod. De szerintem a kifogásaiddal csak a saját lustaságodat próbálsz takargatni. Mindenesetre elmúlt hét, úgyhogy nem ártana, ha végre beraknád neki azt a filmet.

A férfi szusszant egy nagyot, hátat fordított a feleségének, végigcsörtetett az

előszobán majd benyitott a gyerekszobába.

A fiú éppen az ágyán ült, hátát a falvédőnek támasztotta, lábait pedig egyenesen előre nyújtotta. A fiú úgy ötéves forma lehetett, dús hajának göndör fűrtjei leplezték fésületlenségét. Ruhája, apró méretéhez képest, meglehetősen bő volt; amolyan játszóruha, amit szülei előző gyerekei hordtak valamikor és amelyet most ő örökölt. A fiú nagy, barna szemeit előre meresztette, némán ült az ágyán, várakozott. Ebben az időben soha sem kezdett el játszani, mert ilyenkor mindig filmnézés volt a program, ami kötelező, mert ha nem nézi meg a filmeket – ezt minden este elmondják neki –, akkor olyanná fog válni nagy korára, mint az a *másik Énje* ott a képernyőn, az a *vadállat*, és ezt semmiképp nem szeretné. Nem, azt semmiképp sem. Csupa bűn, csupa rossz dolog. Ő ezt egyszerűen nem akarja, mert ő jó gyerek akar lenni, hogy a mama meg a papa nagyon büszke legyen rá, igen ő ezt akarja. És a papa nagyon nem szereti, hogyha ilyenkor nem koncentrálna a filmre, mert abból lehet igazán tanulni, meg nevelődni, és ha elkezd játszani, akkor utána nem tud majd a filmre koncentrálni, és akkor a papa dühös lesz. Épp ezért már a filmnézés előtt egy órával abbahagy minden játékot, és leül ide az ágyára, és nem gondol a játékra, nem gondol inkább semmire sem, mert egyszerűen máshogy nem megy.

– Ó, az én szófogadó fiam, látom már várod a filmet – mondta az apa és meglengette a kezében a kazettát. – Egy rablógyilkosságot hoztam neked. Hogy emlékeztessen arra, hogyha egyszer elkezded, *a kegyetlenségednek nincs határa*. Az a söpredék másik éned simán képes mindenre! Az még csak hagyján, hogy kirabol ártatlan és védtelen embereket, de mindennek tetejébe még az életüket is elrabolja, s tudod miért? Mert rohadt a sejtje mélyéig. Azért mondom mindezt neked, mert nem akarom, hogy belőled is egy ilyen rohadék váljon. Megértetted?

– Hát persze apa, azt hiszem.

– Mi az, hogy azt hiszed! – kapta fel a fejét a férfi és mozdulatlanul dermedt. – Istenit neki! Ezt egyszerűen tudnod kell! Itt nem lehet úgyszemolyozni, meg azthiszemezni! Jó ember leszek, jó ember leszek és nem úgy, mint ez a szemét másik énem, na hadd halljam, ismételd! – mondta szikrázó szemekkel.

– Jó ember leszek, jó ember... ígérem – csuklott el a hangja, majd szipogni kezdett.

– Nem hallom, nem hallom! Most meg mit szipogsz itt, mint valami anyámasszony katonája, mit bömbölsz itt nekem! Na mondd csak szépen, hadd halljam!

– Kérlek, apa... apa, ne... ne ki... kiabálj, én...

– Egy ugyanolyan szar senki leszel, mint a tükörképed ezen a kazettán, ha

nem fogadsz szót nekünk! Egy senki, megértetted? Na, fejezd be a bőgést és ismételd! Milyen ember leszel te?

– Jó ember leszek, én... én... nem úgy, mint az a másik énem, az a... a szemét másik énem.

– Na. Jól van – enyhült meg a férfi. Akkor gyere és beteszem neked ezt a filmet. De aztán figyelj oda rendesen, mert tudod milyen büntetést kapsz, ha nem figyelsz oda, ugye tudod?

– Igen apa – A fiú lemászott a heverőjéről, majd engedelmes módon elindult az apja után.

– Papa, miért van az, hogy izé...

– Nos, ki vele!

– Hát..., hogy a szomszéd fiúnak soha nem kell ilyen filmeket néznie, és ő játszhat helyette...

A férfi megállt és szembefordult a fiúval. Haragosan összevonta a szemöldökét, bal kezével megragadta a gyerek állát és felrántotta, hogy egyenest a szemeibe nézzen, majd enyhén előrehajolt.

– Tudni akarod, miért? – kérdezte szinte suttogva. – Azért, mert te genetikailag selejtes vagy, érted, selejtes! – mondta tagoltan. – A szomszéd fiúnak nem kell ilyen nevelő filmeket nézegetnie, mert ő nem selejtes. Ha ő felnőtt, orvos lesz belőle, vagy matek tanár, vagy ezredes a hadseregben. Egy megbecsült tagja lesz a társadalomnak. Ezzel szemben te, ha nincsenek ezek a filmek, ha nem látod azt, hogy mivé válhatsz, ha mi nem figyelünk rád oda, és ha magad sem figyelsz oda magadra, akkor te egy vadállattá fogsz válni, mert neked ez van a véredben! Egy nyomorult bűnöző leszel, aki könnyűszerrel erőszakol meg ártatlan nőket, aki gyerekekkel fajtalanodik, aki lelketlenül kifoszt más embereket, aki csal és lop, és persze gyilkol is, és nem válogat az eszközökben. Úgyhogy ne említsd magadat egy lapon a szomszéd kisfiúval, mert ő nem egy tüköremberke, mint te, ő normális kisfiú!

– És én is normális... lehetek majd egyszer? – kérdezte a fiú. A bánat mélyen ült a szemében.

– Ha nagyon erősen akarod és mindig szót fogadsz nekünk, ha sikerül belevérnünk abba a kis süket fejedbe, hogy te alapjában véve egy bűnöző vagy, és elég alázatot tudsz majd mutatni, akkor igen, akkor talán igen. De akkor nem szabad ilyeneket csinálnod, mint az előbb is, hogy egy napon említed magadat más normális, jólelkű gyerekekkel. Több alázat legyen benned, több alázat, ez a legfontosabb!

– Igen apa, máskor nem teszem, ne haragudj!

– Nem haragszom, fiam. Tudod, én is, anyád is, meg mindenki más csakis a

javadat akarjuk. Remélem, ezt tudod! Azért adtak nekünk miután létrehoztak, hogy segítsünk neked megváltozni. És mi vállaltuk ezt a nehéz, ámde nemes feladatot. Ugye nem fogsz nekünk csalódást okozni?

– Nem fogok apa.

– Na, akkor jól van. Nézd meg ezt a filmet, aztán ha vannak kérdéseid, majd megbeszéljük őket! Tudod, mi a szabály, ugye? Na hadd halljam!

– *Megnézni, figyelni, kérdezni, megérteni, újraneézni.*

– Így van. Szóval egyiket se mulaszd el és figyelj erősen! – mondta, miközben a fiút betelerelte a nevelőszobába.

A nevelőszoba egy kicsi helyiség volt és nem voltak ablakai. Egy pici, támla és karfa nélküli faszék állt benne, vele szemben pedig egy óriási falba süllyesztett képernyő és két hosszúkás hangfal. A fiú leült a kis székre és szemeit a vak képernyőre meresztette. Az apa ezután gondosan rázárta az ajtót a fiúra, kivette a papír tokjából a videokazettát és a filmet egy résbe csúsztatta a falon, melyet halkan zümmögve szívott magába a beépített videomagnó. Ezután megnyomta a vezérlőlapon a lejátszás gombját, majd a fülke ajtajára szerelt leselkedőn keresztül szokásához híven ellenőrizte, hogy minden rendben van-e benn. Megvárta, amíg elkezdődik a film. Bár a fiút így csak profilból láthatta, egyértelmű volt, hogy a fiú megfeszítetten figyel. Szinte tapadt a képernyőre. Mélyet sóhajtott, megrázta a fejét, megmasszírozta szaggató tarkóját, majd fáradt léptekkel elindult vissza a nappaliba.

A felesége éppen a TV előtt ült és lelkesen kapcsolgatta végig a csatornákat. Letelepedett ő is a TV elé a felesége mellé és egy darabig szó nélkül figyelte, amit a felesége művel a TV-vel. Úgy egy jó negyed óra múlva azonban elege lett az ide-oda kapcsolgatásból és ingerülten a nőre kiáltott.

– Drágám, befejeznéd!

– De hát mit, édesem?

– A rohadt kapcsolgatást, az istenit neki! – csattant fel. – Nem tudok tőled egyetlen egy filmet sem végignézni! – mondta. – Na add ide! – csavarta ki az irányítót a felesége kezéből. Gyorsan átfutotta a műsort, majd kiválasztott egy csatornát és rákapcsolt. – Itt éppen most kezdődött el egy jó film. Végre. Ezt megnézzük.

– És mi az? – érdeklődött a felesége halkan.

– Egy krimi. *Vérbosszú és vörösbor.*

– De nem láttuk azt már jó párszor?

– De. Hát persze, hogy láttuk.

– Akkor meg miért azt nézzük? Kapcsolj inkább valami másra!

– Dehogynem kapcsolok! Szeretem ezt a filmet. Jó a sztori, meg a... a karakterek.

Nem hagynál végre békét nekem? Egy szót sem hallok tőled – mondta bosszúsan. Kissé előre dőlt ültében és nagy, barna szemei szorosan a képernyőre tapadtak.

A belügyminisztérium büféjében már csak két ember ücsörgött. Az egyik maga volt a belügyminiszter. A belügyminiszter ma történetesen az utált barna öltönyét viselte. Minden alkalommal, amikor ezt kellett felvennie, elátkozta a napot, amikor a felesége rátukmálta – Drágám, ez olyan jól áll neked, hogy az nem is igaz! Időnként muszáj volt felvennie, csak hogy elkerülje a felesége maró megjegyzéseit és az utána következő sóhajokkal terhes litániát, hogy már nem is szereti őt úgy, mint régen. Minden alkalommal, amikor eljött egy ilyen nap és ezt az öltönyt kellett felvennie, úgy érezte, az egész napja eleve el van rontva. Egyszerűen utálta ezt a rossz szabású, világosbarna szövetet. A belügyminiszter többnyire ilyenkor a zakót a kezében hurcolta egész nap, a vállán átvetve, és csak közvetlenül azelőtt húzta magára ismét, mielőtt hazaért, pusztán a látszat kedvéért.

A belügyminiszter tehát ezen a napon történetesen utált barna öltönyében díszelgett, vagyis ingujjban volt. A belügyminiszternek ezen a napon különösen rossz volt a hangulata. Rossz hangulatának mindkét oka itt ült vele az asztalnál: utált zakója gombócban a mellette lévő széken, vele szemben pedig a rendőrkapitány, akit ő nevezett ki közel fél évvel ezelőtt. Bármennyire is különös, a rendőrkapitányt semmiféle rokoni szál nem fűzte a belügyminiszterhez. Az egész szinte a véletlen műve volt. Amikor a belügyminisztert annak idején kinevezték, az akkori rendőrkapitánynak hirtelen távoznia kellett, mivel a frissen kinevezett belügyminiszter szívből utálta őt. A belügyminiszter már a középiskolás évei óta utálta azt az embert, mivel az érettségi vizsga egyiküknek komoly nehézséget jelentett, a másik pedig finoman szólva nem segített. Azóta az egyiküknek sikerült belügyminiszterré felnőnie, mire a másikuk túléretté vált a politika gazdagon termő ágán és egyszerűen lepotyogott. Így történt tehát, hogy a rendőrkapitányi poszt megüresedett és kellett rá egy alkalmas embert találni. A belügyminiszter figyelmét hamar felkeltette egy apró, szürkeöltönyös emberke, aki már hosszú évek óta a rendőrségnél dolgozott, és mivel felettébb ambiciózus volt és mindemellett kitűnő ötleti is akadtak, hamarosan a Visszaesésrendészeti Főosztály főigazgatói székbe jutott. Múltját alaposan átvilágították és kiderült, hogy emberünk múltja valójában patyolat tiszta, azaz semmi olyat nem tett soha,

amit bárki is a legcsekélyebb mértékben kifogásolhatna. A belügyminiszter úr tehát joggal gondolta úgy, hogy megtalálta az emberét, s a kormány a minisztérium javaslatára ki is nevezte ezt az apró embert rendőrkapitánnyá.

Az asztalt betérítették az elmajszolt zsömlék morzsái és az üres műanyag kelyhek. A sajátjából a belügyminiszter már percekkel ezelőtt kitörölgette a zsemléjével az utolsó csepp majonézt is, s most sajnálkozva és vágyakozással nézte a rendőrfőnök salátájának maradékát.

– Komolyan ott hagyod az egészet? – kérdezte a szürkeöltönyös rendőrfőnököt. A rendőrfőnök kétsoros zakója végig be volt gombolva, mivel a rendőrfőnök így tartotta azt illendőnek.

– Tele vagyok. Amúgy te is vigyázhatnál ezekkel a vacak előre gyártott ételekkel. Tele vannak mesterséges anyagokkal meg tartósítóval.

– Nem fogok még ilyesmi miatt is aggódni. Elég bajom van enélkül is.

– És azt hiszed, hogy a fejfájásodnak én vagyok az oka, ugye?

– Eltaláltad. Te vagy az oka, mint mindig. Na jó, mint legtöbbször. Tényleg otthagyd azt a rengeteg salátát!

– Megeheted, ha még éhes vagy – és a műanyag tálat a belügyminiszter elé tolta. – De előbb elmesélhetnéd végre, hogy mért akartál velem találkozni, mert nemsokára mennem kell – mondta. Élvezettel figyelte a miniszter heroikus küzdelmét, ahogy a pillantását megpróbálta elszakítani a majdnem teli salátástálról.

– Szóval – dadogta a miniszter, még mindig az önmagán aratott győzelmének letaglózó hatása alatt –, arról a fiúról lenne szó, na..., mi is a neve? Az a... a Gyilkos, megvan. Ez az átnevelési program, ez a tüköremberkés dolog, ha jól tudom, annak idején a te ötleted volt?

– Igen. Miért, van valami gond vele?

– Dehogy, ragyogó! Csak hát már kezdik rágni miatta főntről a fületem.

– De hát mi bajuk vele? A tüköremberke most hat éves és elég jól alakul a kondicionálása. Ahogy jelenleg áll ez az ügy, még az is lehet, hogy a végén tényleg sikerül kiirtanunk belőle a vadállatot.

– Nem is azzal a gyerekekkel van baj, hanem azzal a másikkal. Akiről másolták, azzal a Gyilkossal. Az csinálja a szart.

– Milyen értelemben?

– Hogyhogy milyen értelemben!? Hagyjátok, hogy mindenféle disznóságot csináljon, olyan értelemben!

– Persze hogy hagyjuk. Hiszen ha rács mögött tartanánk, akkor nem tudnánk a tüköremberkének sem demonstrálni, hogy milyen szarrágó lesz belőle, ha nagy lesz. Mi itt a gond?

– Hát épp ez az! Hogy van egy ürge, aki megerőszakolhat nőket, kirabolhat az utcán kölyköket, betörhet üzletekbe, kábítószerrel árulhat, sőt, úgy informáltak, hogy a legutóbb még gyilkolt is.

– Az véletlen volt! Valójában csak egy rablásnak indult, csak hogy az a vénasszony otthon volt. A Gyilkos épp hogy csak egyszer megütötte a szerencsétlent, az öregasszony pedig rögtön belehalt. Ha történetesen nem beteg a szíve, kibírta volna. Ki láthatta előre...

– De belehalt.

– Tény. És most mit csináljak vele? Tulajdonképpen én örülök, hogy így történt, így legalább láthatta az a gyerek, hogy őbenne tényleg ott a gyilkos is. Mi itt a probléma?

– Hogy mi a probléma? Kérlek, ne idegesíts! A fenébe is, hát a probléma az, hogy ez az ürge megöl valakit, ti meg közben csak kandi kameráztok! Mi történik, ha legközelebb mondjuk belekeveredik a srác valamilyen terrorcsoportba és a Miniszterelnökünkre támad? Akkor is kandi kameráztok majd és jót malmoztok közben az ujjaitokkal?

– Természetesen nem. Akkor megállítjuk. De itt most csak ez az öregasszony...

– Ki a francot érdekel az öregasszony! Tudod te, hogy ha ezt az egész ügyet a sajtó megneszeli, az az én, pontosítok, az a mi pozíciónkba kerülhet? Az ellenzéknek egyszerűen nem adhatunk ilyen adut a kezébe.

– Hmm. Igazad lehet. És? mi az ötleted?

– Kapjátok el a srácot, aztán dugjuk börtönbe tíz évre.

– De a tüköremberke még nem kész...

– A fenébe is! Kit érdekel a hülye kis tüköremberkétek! Az csak egy kísérlet volt. Most vége és ennyi.

– De akkor füstbe ment egy csomó munkánk. És ne feledd, hogy rengeteg pénzt is beleöltünk.

– Ha mindenképpen ragaszkodtok hozzá, akkor mondjuk... igen, mondjuk vigyétek be a gyereket időnként a börtönbe és mutassátok meg neki, hogy mit kap az, aki gyilkol. Eddig mindig csak azt mutogattátok neki, hogy hogyan követ el bűnöket, most mutassátok meg neki a büntetést is!

– És abban mi az elrettentő szerinted?

– A börtönben? Leginkább a bezártság, gondolom.

– A bezártság legfeljebb annak elrettentő, akit éppen bezártak, de semmiképpen sem egy kívülállónak. És különben is, a börtöneinket modernizáltuk, hogy a bentlakók boldogok legyenek és elégedettek. Kész üdülőközpontok, magad mondtad a múltkor. Szerinted mit kellene neki mutatnunk,

hogyan ül egy cellában és könyvet olvas? Vagy hogy kint kosarazik a haverjaival? Mi ebben olyan elrettentő szerinted?

– Akkor hagyjuk a fenébe az egész programot! Én elismerem, hogy volt benne valami. De azt neked is be kellene látnod, hogy ez így nem folytatható tovább! Vége, érted?

A szürkeöltönyös nagyot sóhajtott és lassan megrázta a fejét. Majd némán a kávéspohara után nyúlt és felhajtotta a közben már teljesen kihűlt feketekávéjának a maradékát. A hideg, zaccos lötytől elfintorodott. – Meg kéne azt a szemétládát kínozni, aki ezt az ócska mosogatólevet kávénak meri nevezni – mondta undorodva.

– Kéred az enyémet esetleg? – vigyorgott rá a belügyminiszter. Az olcsó bosszú csak úgy ragyogott az arcán. Aztán sóhajtott és vállat vont. – Tegnap. Pofátlanság teteje, hogy itt a minisztériumban, ráadásul a Miniszternek tegnapi feketekávéval szolgálnak fel. Tudod, időnként úgy gondolom, hogy a reformainkat itt kellene kezdeni a büfében. Az ilyen szemeteket, akik ilyen kávéval ide mernek adni, mind meg kellene kínoztatni, méghozzá nyilvánosan.

– Ez az, a fenébe is! Megvan! – csillant fel a szürkeöltönyös emberke szeme, és örömeiben akkorát csapott öklével az asztalra, hogy a belügyminiszter ijedtében felugrott a székéről.

– Most meg mi van? Meg fogod kínoztatni a büfét? – kérdezte, majd lassan visszaereszkedett a helyére.

– Megkínozni! Ez a megoldás! Nem, nem a büfét. *Meg fogjuk kínoztatni ezt a Gyilkos nevű szemétládát.* Ez az, hát persze! Végig az orrom előtt volt a megoldás, hát persze!

– Ne komolytalankodj! Kínoztatni alkotmányellenes.

– Majd nem lesz az, ha megváltoztatjuk a megfelelő törvényeket, ha kell, megváltoztatjuk az alkotmányt.

– Lassíts le egy picikét, légy szíves! Ez nem ilyen egyszerű.

– Figyelj ide, a következőt kell csinálni: a börtönök helyett nyilvános kínzóhelyeket létesítünk országszerte, ahol az emberek saját maguk kínozzák az elítélteket – jelentette be ünnepélyesen a rendőrfőnök. – Na mit szólsz?

– Rémes. És természetesen keresztülvihetetlen. Ne is folytasd!

– A rabok nem cellákban lennének, hanem egy nagy parkban, valamiféle ketrecekben. Interaktív nyilvános büntetés, ez az! A fejükhöz mondjuk elektródák kapcsolódnának, amelyek fájdalomérzetet tudnak gerjeszteni. A látogatók pedig...

– Fejezd be! Nem vagyok rá kíváncsi.

– A látogatók pedig a kalicka előtt nézhetnék vagy ha úgy tartja kedvük megkínozhatnák a rabot. És... ez az! Lenne ott egy szerkezet, amibe pénzt

dobhatnak, és ezután saját maguk kínozhatnák meg az illetőt. Ne szakíts félbe! Ha valakit normálisan, mondjuk tíz év börtönre ítélnének, az itt összesen mondjuk csak tíz hónapot töltene el. Na de milyen tíz hónapot! Minden nap látogatók százai kínoznák! Biztos siker lenne a bűnmegelőzésben, elhiheted.

– Jó, de akkor is etetni kellene az ürgét, nem is beszélve egy ilyen kóceráj megépítési és fenntartási költségeiről.

– Ami a dolog gazdasági részét illeti: a börtönöket is ugyanúgy fenn kell tartani, nem? És közel sem mindegy, hogy tíz évig vagy csak tíz hónapig kell valakit etetni. Nem is beszélve arról, hogy ide biztos nem vágná vissza az illető, ha egyszer szabadult. De tovább megyek. Meg lehetne azt is csinálni, hogy az illető annyi ennivalót kap csak, amennyi a bedobált pénzből kitelik. Így aztán, ha nem akar éhen halni, úgy kell viselkednie ott a ketrecben, hogy lehetőleg minél többen érezzenek kedvet ahhoz, hogy megkínózzák. Tehát semmit sem ér el azzal a taktikával, ha például megjátssza, hogy elájult, mert a végén az éhségtől fog elájulni. Na milyen?

– És így nem kellene rá különösebb pénzt költeni... De ennek a parknak a fenntartása akkor is egy csomó pénzt vinne el nap mint nap.

– Azt a látogatók bőven megfizetnék. Belépődíjat szednénk természetesen. Gondold meg! Először is az emberek hamar rákapnának, mert a dolog felettébb szórakoztató! Másokat kínozni mindig is örömet jelentett az emberek nagy részének. És ha még megfejeljük a dolgot egy kis propagandával... TV reklámok stb., amelyek könnyűszerrel elhitetik az emberekkel, hogy ez egy kitűnő hétvégi családi program, legalább olyan jó és szórakoztató, mint bevásárlóközpontokba járni. Nos?

– A fenébe, ez tényleg működhet! A népnek csak két dolog kell: kenyér és cirkusz. És mi lesz a kísérletekkel?

– Triviális, nem?

– Kivinnétek a tüköremberkét ebbe a parkba, hogy lássa, ahogy saját magát megkínózzák?

– Hát persze! Gondold meg, mi lehet annál elrettentőbb, minthogy látja azt, hogyan vonaglik önmaga a fájdalomtól a saját szeme előtt egy ketrecben. Emberek tucatjai kínozzák meg önmagát a szeme előtt, és látja a fájdalmat saját jövőbeli arcán. Mi több, természetesen kényszerítjük majd rá, hogy saját maga is megkínózza önmagát. Gondold csak el, micsoda hatás! Gondold el! Ha nem fogad szót és nem válik erkölcsös emberré, könnyen előfordulhat, hogy egy napon saját magát fogja a ketrecben találni, és a ma még gyerek tüköremberke tüköremberkéje fogja őt kínozni a túloldaltól.

– Hát igen. Nem semmi. Ez a létező legvadabb elképzelés, amit valaha is

hallottam. Ha ezzel nem sikerül a padlóra nyomnunk a bűnözést, akkor semmivel sem. Akkor aztán már tényleg *csak a halálbüntetés marad*, azt' punctum.

– Na ja. Azt' punctum. És mi van, az alkotmánnyal? Szerinted meg lehet a dolgot csinálni?

– Ugyan! Kik hozták a mostani törvényeket? Az előző kormány többnyire. És mi, mint az új kormány szabadon megváltoztathatjuk ezeket, ahogy minden kormányzat ezt teszi. Tehát a válasz a kérdésedre: igen. Elintézhető a dolog, mint minden barátom, ha a megfelelő embereknek megfelelő mennyiségű pénzt fial. Szóval ne nyugtalankodj, az egész sima ügy lesz. Igazi zseni vagy! Komolyan, büszke vagyok magamra, hogy rád akadtam azon a szemétdombon, amit akkor rendőrségnek mertek egyesek titulálni.

– Remélem, hogy most már más a véleményed, hogy én vagyok az élén? – mondta elkomolyodott arccal a rendőrfőnök az önelégülten mosolygó miniszternek.

– Természetesen. Most már semmi szín alatt nem nevezném szemétdombnak, különben esélyed sem lenne, hogy itt csevegj velem, nem igaz? De félre a tréfát, arra kérnélek, hogy az itt elhangzottakat egyenlőre ne említsd senkinek!

– Természetesen – mondta nyugodt hangon a rendőrfőnök, de belül fortyogott a méregtől. Persze, hogy majd te arathasd le a babérokat. Mindig mások vérért szívtad, mert neked soha a bűdös életben egyetlen egy önálló gondolatod nem volt! – dühöngött magában; arcán dühének félelmetes álarca, egy hatalmas, barátságos mosoly.

A rendőrfőnök egy pillantást vetett az órájára, elfintorodott, majd gyors ütemben szedelődzködni kezdett. – Ne haragudj, máris el vagyok késve! – mondta mentegetődzve. – Felhívlak a jövő héten, hogy megbeszélhessük a részleteket, rendben?

– Jó, akkor a jövő héten.

A kis ember szeme hirtelen megakadt a belügyminiszter tele kávéscsészéjén és ettől szeme gyerekes fénnel telt meg. – Bocs, de muszáj rohannom! Kiviszem a kávédat a pulthoz, látom ezt már úgysem fogod meginni – mondta, és a csésze után nyúlt. Jól számított: a miniszter azon nyomban hevesen tiltakozott és a kávé védelmében ő is a csésze után kapott.

– Dehogy, hagyd csak itt... a franc esne beléd, most nézd meg, hogy mit csináltál! — kiabálta a miniszter, és a szalvétával megpróbálta felitatni az ingére fröccsent hatalmas kávéfoltot.

– Ne haragudj!

– Ma még két tárgyalásom van, és az egész étlap itt van a hasamon, hogy

törnéd ki a nyakad! – mondta mérgesen, miközben a szalvétával tovább suvickolta a kávéfoltot.

– Ha felveszed a zakódat és rendesen begombolod, senki nem fogja észrevenni szerintem. –Szemei gonosan csillogtak a büfét megvilágító hideg neonfényben.

– Az istenit neki! – mondta a belügyminiszter, és magára rángatta az agyongyűrt zakóját. Most először életében begombolta magán a kabátot. – Nos milyen? – kérdezte a rendőrfőnöktől, miközben finoman ide-oda fordult és kezével megpróbálta kisimíttatni a zakón támadt gyűrődéseket.

– Kicsit régies a szabása. Persze azért még ne dobd ki azonnal, ha hazaérsz. Még szükséged lehet rá valamikor – mondta, majd a miniszter haragtól eltorzult arcába nevetett. Sarkon fordult és elhagyta a minisztérium épületét.

A hatalmas parkoló fehér betonja finoman hullámzott a forróságtól. A merőlegesen tűző júniusi nap átizzította a köveket, felforraltta az álmosan fújdogáló szelet, s ahogy telt az idő, hamarosan felfalta még a magas jegenyefák törékeny árnyékait is. Az ég vakítóan kék volt, a nap tombolását nem merte megzavarni egyetlen báránfelhő sem. A *Park* hosszú parkolójában a különösen meleg nyári nap ellenére is sok autó várakozott. Minden új látogató a parkoló menti fák árnyékába akart bújni, melyek azonban a legtöbb autót ügyesen kicselezték. Visszatérve a Parkból, az emberek még az indulás előtt kitérték a kocsik ajtóit abban a reményben, hogy az átfúvó szél valamelyest enyhíti majd az autóban remegő poklot. Hamarosan azonban megunták a várakozást a tűző napon, kénytelen-kelletlen beszálltak autóikba, majd tövig lehúzott ablakokkal kirobogtak az izzó parkolóból.

Az apa lassan haladt előre, remélte, hogy mégiscsak fog találni egy tenyérszerű árnyékot. Hamarosan belátta azonban, hogy ez teljesen reménytelen vállalkozás, s így beállt az egyik sárgával felfestett helyre közel a Park főbejáratához.

– Rendben, itt megállunk. Legalább közel van a bejáratához – mondta fáradtan inkább magának, mintsem az autó másik két utasának.

A hátsó ülésen gubbasztó gyerek egy tüköremberke volt, akinek történetesen éppen ezen a napon volt a hetedik születésnapja; bár szülei csak ritkán nevezték ezt születésnapnak, sokkal inkább a másolás-ünnep vagy a csinálmány-nap szavakat használták. Pont ez a születésnap, illetve másolás-ünnep adta az alkalmat, hogy ezen a rendkívül forró délelőttön eljöjjenek a híres Kínzóparkba:

ezen a napon ugyanis a gyerek mindent ingyen használhatott. Egy ilyen alkalmat pedig egyszerűen nem szabad kihagyni.

– Nem állhatnál mégis inkább árnyékba? – kérdezte a feleség panaszosan, majd csuromvizes zsebkendőjével megtörölgette izzadó homlokát. – Mire kijövünk, minden meg fog olvadni.

– Hát nem azt próbáltam az előbb! Ne idegesíts engem, kérlek! Magad is láthatod, hogy egy fikarcnyi árnyék sincs ebben az átkozott parkolóban. Csak tudnám, hogy miért ilyenkor kellett nekik a gyereket megcsinálni! Miért nem tudták a dolgot úgy időzíteni, hogy mondjuk tavasszal szülessen! – mondta bosszúsan. – Na nyomás! A parkban biztos, hogy le tudunk ülni majd valami jó kis árnyékos helyre. Szálljatok ki a kocsiból és menjünk be végre, mielőtt megfövéünk itt mindannyian!

A Park főkapuján hamar átjutottak. Elég volt a gyerek hüvelykujját odanyomni a leolvasóhoz, és már ki is nyílt az automata kapu. Egy robothang üdvözölte a szülőket és a tüköremberkét hetedik születésnapja alkalmából, tanulságos csinálmány-napot kívánt neki, majd közölte velük, hogy ma a park minden szolgáltatását a gyerek ingyen veheti igénybe. Hogy mi szükség volt erre a robothangra, azt senki sem értette teljesen, hiszen soha senki nem figyelt a monoton információözönre. Mire a robothang befejezte a ismertető szövegét, a három ember már vagy húsz lépésre eltávolodott a kaputól.

– Hörpintsünk fel valamit mindenekelőtt! – javasolta az apa, miközben a feleségét és a kissé lemaradozó fiát a büfé óriási tölgyfákkal körülvett, árnyékos padjai felé terelte. Letelepedtek egy hűvös sarokasztalnál. Miután megitták a frissítőket és kissé kipihenték magukat, a férfi a gyerekhez fordult.

– Na fiam, akkor most te jössz! Keressünk meg téged először vagy inkább megnéznél előbb másokat? Elvégre ez a te másolás-ünneped! – mondta az apa, és komolyan belenézett a fiú szemébe, aki zavarodottan először hol az anyjára, hol az apjára pillantott.

– Nem is tudom – mondta bizonytalanul. – Lehetne esetleg előtte... valaki mást? – kérdezte a kisleány.

– Hát persze! – mondta az apa, és megveregette a fiú vállát. – Mondtam, hogy lehet! No, és merre menjünk?

– Arra! – mutatott a kisleány a jobboldali sétaút felé. A juharfák szegélyezte kanyargós, árnyékos gyalogút egy sor üvegketrechez vezetett; a ketrecek sora, mint valami gyémántlánc szikrázott a vakító napfényben. A család felszedelődzködött, majd kényelmes tempóban elindultak az üvegketrecek felé.

– Nocsak, jól válaszoltál! – mondta az apa és hangosan felolvasta a ketrecek felé mutató útjelző táblát: *Sikkasztás és csalások ösvénye*. Ez már igen, jól

hangzik! — mondta vidáman, majd jobb kezét a gyerek vállára tette. — Akkor hát vezess fiam!

Az első ketrec előtt egyetlen látogató sem volt. A ketrec sarkában egy apró, csont sovány emberke hevert ájultan; ruhája már lefoszlott róla, s így kilátszódott összeaszalódott teste. A csontjaira a hús olyasformán volt rászáradva, akárcsak az aszalt szilva fekete, ráncos gyümölcse a magra.

– Fújj! – mondta az apa és elfordította a fejét a ketrectől. – Hogy az ilyet minek tartogatják még mindig! – köpött egyet undorodva, és máris elindult a következő ketrec felé.

– De apa! Nem korbácsoljuk meg? – kérdezte a gyerek, miközben érdeklődve szemlélte az üvegkalickában száradó emberroncsot. Az ember nyitott, kicserепesedett szájába egy nagy kövér dongó repült be.

– Ezt ugyan nem éri meg! Ájult embert fölösleges korbácsolni. Ez egy gyenge szarzsák volt, láthatóan nem bírta a strapát – fordult vissza a fiúért. Egy pillantást vetett a névtáblára: – Adócsalás. Ítélet: 1 hónap kínzópark – olvasta fel a nagybetűs feliratot hangosan. – Még nyavalyás egy hónapot sem bírt ki. És az ilyen meri magát még embernek nevezni, na hiszen! – mondta és vállon ragadta a kisiút.

– Gyere fiam! Keresünk valaki olyat, akit érdemes megkorbácsolni.

Odamentek a következő ketrechez, ami úgy húsz méterre volt az előbbitől az ösvény túloldalán. Ebben is csak egy ájult ember feküdt. Az előbbivel ellentétben azonban ez igencsak kövér volt; ruháján az izzadság fehér sóköröket mart ki.

– Lehet, hogy ezzel a mai nappal pechünk lesz – mondta az apa borúsan. – Ez a rohadt meleg ezeket a foglyokat is teljesen kikészítette. Alig fogunk találni közöttük olyat, akit érdemes megkínozni – mondta, és részvételteljesen megsimogatta a kisiú fejét.

– Nézzétek, ott! Ott mozog egy, abban a ketrecben! – kiáltott fel a felesége, és egy távolabbi ketrecre mutatott.

– Na hál' istennek! – sóhajtott fel a férfi és megindult a ketrec felé.

Az üvegketrec padlóján egy apró emberke kuporgott. Arca beesett volt, haja kócos és izzadtan tapadt nap cserzett koponyájára. Az emberke a hőség ellenére egy kétsoros, galambszürke öltönyt viselt; az öltöny már itt-ott szétmállott, az izzadság és a nap közös erővel a legtöbb helyen kiszívta már a színét, a zakó hajtókája pedig fekete volt az elítélt nyakáról rádörzsölődött kosztól. A zakót az apró emberke a kánikula ellenére sem vette le, sőt, még össze is gombolta a hasán, mert egész egyszerűen így tartotta illendőnek.

– A fenébe is! Hisz' ez a volt rendőrfőnök! – mondta az apa és örömében egy hatalmasat kurjantott.

– A rendőrfőnök, hogyhogy? – értetlenkedett a felesége. – Hogy kerül az ide?
– Minek nézel te napestig állandóan TV-t, ha még a múlt heti legnagyobb botrányra sem emlékszel? Egy héttel ezelőtt ezzel az üggyel volt tele minden. A belügyminiszter vizsgálatot kezdeményezett ellene, és kiderítették, hogy hihetetlen pénzeket nyúlt le a rendőrségtől. Mondták itt-ott, hogy ide hozzák, de... de azt nem gondoltam volna, hogy meg is teszik – mondta.

– Papa, én nem látok semmit sem!

– Na gyere, felveszlek a nyakamba. – A gyereket egyetlen mozdulattal a nyakába ültette. – Most már jobb, nem? Persze, itt aztán van tömeg – morogta, majd közelebb lépett az üvegketrechez.

– Ha nem akarnak korbácsolni, akkor igazán arrább állhatna a gyerekekkel! – szuszogta a férfinak egy meglehetősen kövér nő, aki épp a ketrec előtt felállított korbácsgéphez furakodott előre a tömegben.

– Tudja, kit lökdössön! – mordult rá az apa – türelmetlen disznó.

A nő horkantott egyet, majd belekönyökölt az előtte álló férfi oldalába és őt is félretaszította. Tolakodását csakhamar siker koronázta, s így néhány perc múlva már a korbács gép előtt állt. Előkotort a zsebéből egy óriási zsebkendőt, megtörölte széles, gyöngyöző homlokát és hatalmas nyakát. Felpattintotta óriási bukszáját, kotorászott benne egy kicsit, majd ujjai között egy fémpénz villant, mely azon nyomban el is tűnt a korbács gép szájában. A korbácson kigyulladt a *korbács aktiválva* felirat. A hölgy előrehajolt, jobb kezét pedig a tűzpiros gombra helyezte. A rab szemébe nézett. Apró malacszemében parányi tűz lobbant. Nyelvét picit kidugta apró, fehér fogai között. Koncentrált, majd teljes testével nekidőlt a gombnak. A szürkeöltönyös ember testét a korbács gép karikába görbítette, izmai pattanásig feszültek, arca eltorzult. A hasán megfeszülő szürke zakó egyik fekete gombja hirtelen lepattant és a vastag üvegfalnak csapódott.

– Na gyere, korbácsoljuk meg mi is ezt a szarzsákot – mondta az apa, és a gyerekekkel a nyakában a kövér asszony háta mögé furakodott.

– Na, most mi jövünk, hölgyem – mondta az apa a nőnek, miközben egyetlen mozdulattal leemelte a nyakából a fiút. – Vagy itt akarja végiglihegni az egész napot? Vegye már észre magát, dagadék! – mondta, és válasza sem várva a könyökével arrébb taszította a nőt, majd a fiút maga elé húzta.

– No, akkor tedd szépen az ujjadat a leolvasóhoz! – mondta a gyerekeknek. – Neked ma ingyen van!

A fiú bátoritanul odatartotta az ujját a leolvasóhoz, mire a gép zümmögött egyet és kigyulladt rajta a *korbács aktiválva* felirat.

– No, most már megnyomhatod szépen a gombot. Korbácsold meg ezt a kis szarrágót itten, fiam! A fiú kinyújtott kezét óvatosan a gombra tette, majd

hátrafordult és nagy szemekkel az apjára nézett.

– Na, gyerünk! – mondta az apa, és a gyerekre kacsintott.

A fiú visszafordult, kezét előre csúsztatta, az üvegketrecben kuporgó emberre nézett, majd finoman megnyomta a gombot. A szürkeöltönyös ember teste összegörnyedt a fájdalomtól, de szemét egyetlen pillanatra sem vette le apró kínczójáról.

– Jól van fiam, jól van! Látnod, hogy milyen egyszerű! Láttad, hogy szenvedett? Jól megadtad neki! – veregette meg a gyerek vállát. – Na gyere, menjünk ebből a tömegből, mert mindjárt megfulladok! A fene vinné el ezt a kánikulát! – mondta, és a gyereket kézen fogva elvezette az üvegketrectől.

– Na, sikerült korbácsolnotok? – kérdezte tőlük a felesége, miután előbukkantak a tömegből.

– Hát persze, anyu! Tök jó volt! – kiáltotta lelkesen a gyerek. Szemei büszkén csillogtak. – Igaz apa, tök jó volt?

– Persze. Rendesen megadtad neki. Meglásd, *a végén még ember lesz belőled!* Büszke vagyok rád fiam! – mondta, és meglapogatta finoman a gyerek vállát.

– Nos, megyünk erre tovább vagy megnézünk egy másik ösvényt? – kérdezte az apa néhány lépés múlva egy útelágazásnál. Nem akarod most meglátogatni esetleg önmagadat? Most az a szemét tükörképed is itt raboskodik ám! Na, megnézzük?

– Szerintem jó ötlet lenne – fordult a felesége is a közöttük álldogáló gyerek felé.

– Jó, akkor menjünk – egyezett bele a kisfiú, és apró kezét apja nagy, lapát tenyerébe csúsztatta.

– *A NR 143-as számú elítélt üvegketrece az északkeleti szektorban van, a gyilkosok útján* – tájékoztatta őket az automata információközpont. Felkerekedtek tehát és elindultak a javasolt északkeleti szektor felé. Útközben itt-ott megálltak egy-egy rövid korbácsolásra, nem nagyon siettek, hisz végül is ezt a délutánt már erre szánták. Úgy egy jó óra múlva végre rátaláltak a keresett ketrecre. A ketrecet a gyerek vette észre először.

– Nézd apu, anyu, ott van! – kiáltott fel és már szaladt is a ketrec felé. A kezében tartott hatalmas, léggömb-korbács vonakodva lebegett utána. A gyerek megállt a ketrec előtt, és szájátva nézte a ketrec sarkában gubbasztó önmagát. Pár másodperc múlva megérezte apja nagy, súlyos kezét a vállán.

– Nos, látnod már, hogy hova juthatsz, ha nem hallgatsz ránk, fiam? – szólalt meg az apja halkan. – Ez itt – intett fejével a ketrecben gubbasztó, összetört ember felé – csak egy szemét bűnöző. Emlékszel arra a filmre, amikor

megeőszakolta azt a hétéves kislányt? Meg arra, amikor szétrugdalta annak az öregasszonynak a képét? Emlékszel még az öregasszony könyörgésére? Na, hát ezt mind ez e söpredék csinálta. Ne teketóriázz fiam, menj oda a korbácsgéphez és korbácsold szét ezt a szemétládát. Megérdemli a rohadék! Istenemre mondom, megérdemli! *Tisztulj meg általa!* Tisztulj meg, hogy Te majd ne válj olyanná, mint ez a ketrec mögött rohadó vadállat önmagad! Menj fiam és bosszuld meg rajta, hogy tőle származol, hogy ugyanaz a bűnös vér kering a te ereidben is! Bosszuld meg rajta minden fájdalmadat és azt is, amit még el kell majd szenvedned miatta, hogy később ne válj te is ilyen söpredékké! Gyerünk, fiam!

A kisiú szemei elfátyolosodtak. A kezében szorongatott léggömböt elengedte és megindult a ketrec mellett felállított korbács gép fele. Amint elérte a gépet, nyomban rátette apró hüvelykujját az olvasóra, mire a gép ismerős, barátságos hangon felzúmmögött. A kisiú a ketrecben gubbasztó férfi arcába nézett. A gyerek szeméből mérhetetlen gyűlölet sugárzott és átfúrta magát a ketrec vastag üvegfalán.

Az összegörnyedt férfi most felemelte a fejét és egy rövidke pillanatra a szemük összetalálkozott. Egymásra nézett a két ember, akik valójában egyek voltak, egyek minden sejtjükben. Az idősebbik, megfáradt és meggyötört ember szemébe egy hatalmas, fáradt könnycsepp gyűlt. A fiatalabb ember szeme ezzel szemben csontszáraz volt, kiszáritotta a harag és a csillapíthatatlan bosszúvágy.

A tüköremberke felemelte a kezét, a korbács piros gombjára helyezte, majd egész testében nekidőlt a gombnak. A ketrecben görnyedő önmaga most kiegyenesedett, és a ketrec padlóján ide-oda csapkodni kezdett fájdalmában. A fiú csak nyomta és nyomta a gombot vadul, újra és újra nekiveselkedett, megállás nélkül korbácsolt, csak korbácsolt. Vég nélkül szenvedett.

– Rohadj meg, hogy rohadnál meg, te szemét! Most megbűnhődsz mindenért, most megbűnhődünk mindenért! – sikította és vadul nyomkodta az elektromos korbács ravaszát. Apró, kipirosodott arcán végigcsorogtak azok a könnyek, amik nem sokkal ezelőtt a ketrecben görnyedő ember szemében keletkeztek. A könnycseppek lassan elérték vértelen ajkait, majd belecsorogtak vonallá szűkült szájába; rettentő sós volt az ízük, rettenetesen sós!

És egyszer csak a ketrecben nem vergődött tovább a férfi. A ketrec sarkában ugyanabban a pillanatban kigyulladt egy piros lámpa és gyors ütemben pulzálni kezdett.

– Elég! Elég! Nem látod, te szerencsétlen, hogy meghalt! – futott oda az egyik parkfelügyelő és elrángatta a gyereket a korbácsgéptől. – Hol a fenébe vannak a szüleid! – kiáltott rá és megrázta a gyerek sírástól remegő kis testét.

– Itt vagyunk, itt vagyunk! Hagyja békén a fiút! – jött oda az apa és az anya,

mire a parkőr vonakodva elengedte a gyereket.

– Ez a gyerek agyonkorbácsolta azt a szerencsétlent ott a ketrecben. Miért nem vigyáznak jobban a gyerekükre, a szentségit neki! – mondta mérgesen az apának.

– Ennek a gyereknek joga volt hozzá, hogy agyonkorbácsolja azt a szemetet. Mert ez a gyerek annak a szemétnek a tükörembere. Érti már?

– Vagy úgy! – kerekedett ki a parkfelügyelő szeme. – Egy tüköremberke! Akkor... minden rendben van. Az más. Jelenteni fogom, hogy *öngyilkosság* történt. Az más. Remélem kisöreg, tanultál a dologból! – fordult most a még mindig hüppögő gyerek felé. –Csak olyanná ne válj, mint amilyen ez a gazember volt! – mondta, és barátságosan megveregette a gyerek arcát, majd sarkon fordult és fejcsóválva távozott.

– A... anya! – nézett a kisiú az anyjára. – Ugy... ugye ne... nem csináltam most sem... semm... semmi rosszat? Ugye most büsz... büszkék vagytok rám? – szipogta.

– Hát persze kicsim! Nagyon, nagyon büszkék – mondta az anya, és egy hatalmas puszit nyomott a kisiú könnyáztatta arcára.

HARMADIK FÁZIS

A véget nem érő haldoklás

*Mert istent nem hiszek, s ha van,
ne törődjék velem.
Majd föloldozom én magam.
A bűn kétségtelen.*

– Csak egy okot mondj, hogy miért nem lehet ezt az egészet egy jó kis meleg szobában lebonyolítani? – kérdeztem a srácot, akivel már vagy húsz perce várakoztunk az adóhivatal épülete előtt. Bár már áprilist irtunk, ezen a reggeli órán minden deres volt még; a leheletem fehér ködként gomolygott elő az orromból. Összedörzsöltem a kezeimet, a tenyereim közé leheltem, majd ismét a sráchoz fordultam. – Tuti, hogy lehetett volna egy olyan helyet is találni, ahol nem fagyunk össze és legalább annyira biztonságos, mint ez itt.

– Nézd haver, ebben nem én döntök! Ezek nem kispályás fickók. Ha ezek azt mondják, hogy itt várjunk rájuk és majd felvesznek, akkor itt várunk és majd felvesznek. Az első alapszabály: tedd amit mondanak és fogd be a pofád! Második: ne gondolkozz a dolgokon. Az ember könnyen a csatornában találhatja magát, ha elfelejti, hogy hova tartozik – mondta, majd nekiiramodott és ismét lefelé kezdett sétálni.

Még úgy öt percet fagyoskodhattunk ott, amikor a sarkon egyszer csak befordult egy fekete BMW. A kocsi lassan, egyenletes tempóban gurult lefelé az utcán. Ahogy mellénk ért, lelassított és megállt, majd a vezető melletti ablak úgy tíz centire lehúzódt. Egy ember szőke feje bukkant elő a résben, de az arcát továbbra is takarta a foncsorozott ablaküveg. A srác közelebb lépett a kocsához.

– Itt vagyunk, uram – mondta – Elhoztam – intett felém a fejével –, ahogy ígértem.

– Rendben. Te itt maradsz! – mondta és visszahúzta az ablakot. Ugyanebben a pillanatban kipattant a BMW hátsó ajtaja. Kérdőn néztem a srácre. Ő biccentett egyet a fejével, hogy szálljak be a kocsiba. Beszálltam, majd óvatosan becsuktam a kocsiját. Amint bezártam az ajtót, éreztem, ahogy az autó elindul. Egyedül ültem hátul. A hátsó ülés egy sötét üvegfallal le volt választva az elülső ülésektől,

úgyhogy sem a vezetőt, sem a mellette ülőt nem láthattam. Hirtelen megszólalt a szőke férfi.

– Maga az az ember, aki annak idején megölte a kínparkban saját tüköremberét.

– Még gyerek voltam akkor – feleltem. – Megkínoztam és meghalt, igaz.

– Maga volt, ha jól emlékszem, az első ilyen tükrözött gyerek.

– Igaz. De tulajdonképpen én már a második másolat vagyok. Akit annak idején megöltem, már maga is egy másolat volt. Az eredeti énemet, ha jól tudom, kivégezték valamiért – mondtam. Vajon most minek kérdezzgeti tőlem ezeket? Hová akar ez kilyukadni?

– Hosszú *sajátcsaládja* van. Azt hiszem a lehető leghosszabb, amelyről valaha is hallottam. Maga az abszolút úttörője ennek a műfajnak, nem gondolja?

– Az lennék?

– Igen. Abszolút.

Némán bólintottam. A hangja száraz volt és közönyös, nem árult el érzelmeket.

– Tudnia kell, hogy Szervezetünk alapjában véve egy zárt Cég, melyet kizárólagosan a legjobbak alkotnak. Hozzánk nem csatlakozhat akárki. Legtöbbször még akkor sincs tagfelvétel, ha történetesen megüresedés van valahol – mondta, és alig hallhatóan felkuncogott vagy felköhögött, lehetetlen volt eldönteni. – Maga azonban felkeltette az Öreg figyelmét. Úgy véljük, hogy maga és a sajátcsaládja Szervezetünknek nagy hasznára lehetnek még valamikor. Elképzelhető, hogy amennyiben megfelelőnek találjuk, kivételt teszünk magával és megengedjük, hogy csatlakozzon Hozzánk. Szeretném, ha pontosan megértené: Mi nem kényszerítjük. Ha viszont úgy dönt, hogy Nekünk dolgozik, nincs visszaút. Nálunk ez elképzelhetetlen. Tehát alaposan fontolja meg a dolgot. Ha most nemet mond, kötelezettségek nélkül kiszállhat ebből az autóból, és mi nem fogjuk zaklatni többé.

– Azt hiszem, rendben van a dolog. Örömmel... dolgoznék Önöknek – mondtam izgatottan. A fenébe is, ez most itt épp egy nyílt ajánlatot tett nekem! Felkínált egy páholyt a maffiában, a fenébe is! Naná, hogy beszállok! Mért, mit gondolt, kihagyok egy ilyen bulit?

– Jól meggondolta?

– Mit kell csinálnom?

– Nyugalom! Majd mindent a maga idejében, ahogy a Biblia is mondja. Szervezetünk mottója: *a kapkodás pusztulás*. Ezt jól vesse a fejébe! Másrészről szeretném, ha megértené, Szervezetünk ilyen jellegű ajánlatot még soha senkinek nem tett. Maga azonban egészen különleges valaki. Az embert a

cselekedetei határozzák meg. A maga cselekedeteit pedig már ismerjük, indirekt módon, még ha bizonyos dolgokat nem is maga csinált közvetlenül. Úgyhogy becsülje meg magát! Ha sikeres lesz Nálunk, ne felejtse el, hogy részben a tükörember-őseinek köszönheti a sikerét. Tehát továbbra is tartja, amit mondott?

– Igen, tartom – mondtam határozottan. Még hogy a tükörembereimnek köszönhetem! Azoknak a szemétládáknak... Ezt most komolyan gondolta?

Na de higgyen, amit akar! Ugyan kit érdekel! Az a fő, hogy most majd az élvonalba kerülök. Profi leszek, az istenit neki, profi! Nem egy olyan kis szarrágó szemétláda, mint akit annak idején kinyiffantottam a kínparkban. Én annál ezerszer többre viszem majd, a fenébe is! Hát persze, hogy akarom, ki ne akarná!?

– Nagy megtiszteltetés a Szervezetnek dolgozni. Mindig is nagyra becsültem...

– A hízélgés ilyen átlátszó formája nálunk nem divat! Ha a seggnyalásban akar karriert csinálni, menjen el egy nagyvállalathoz dolgozni vagy legyen politikus. Nálunk csakis a tettek számítanak és nem a pofázás, megértette!

– Igen, uram.

– Rendben. És ha már a munkánál tartunk...

– Épp ezt akarta...

– Az első, amit meg kell tanulnia, hogy nem pofázik közbe, hanem meghallgatja amit kell, és ha a végén az illető megkérdezi, hogy vannak-e kérdései, akkor kérdezhet. Világos?

– Igen, főnök.

– Helyes. Még sok mindent meg kell tanulnia, de hát senki sem születik tökéletesnek. Adok magának egy címet. Az illető, hogy úgy mondjam, nem fizette be az adóját a Cégnak – mondta. Az első üléseket elválasztó fal leereszkedett pár centire, és egy apró fehér cédula jelent meg a résben. Miután elvettem a papírcetlit, az emberem folytatta. – Egy kicsit meg kellene leckéztetni az illetőt. Csak éppen annyira, hogy tisztán megértse, hogy Mi nem a levegőbe beszélünk. Tudja, mi nem vagyunk olyan elnézőek, mint bizonyos *más adóhivatalok*. Vigye magával a srácot, aki idehozta! Ő tudja, hogyan kell az ilyesmit csinálni.

– Ő már tud erről az egészből?

– Mondtam, hogy befejeztem és kérdezhet?

– Nem, csak azt hittem, hogy fontos.

– Hogy mi fontos és mi nem, azt én döntöm el. A kérdésére válaszolva: nem tudja. Majd maga tájékoztatja. És még annyit: nem akarok nagy felhajtást. Csak a feladatát teljesítse, világos?

– Igen, uram.

– Rendben. Van valami kérdése?

– Ha elvégeztem az akciót, hol és kinél jelentkezsek?

– Majd mi keresni fogjuk. A munkát holnap elvégezzük. Ha bizonyítani akarja a rátermettségét, végezzen jó munkát!

Az autó hirtelen lefékezett, a járda mellé gurult és megállt. Megnyomtam az ajtónyitó gombját és kiszálltam. Mielőtt becsaptam volna a kocsiját, még beszóltam az utastérbe.

– Köszönöm uram, nem fog csalódni bennem – mondtam, majd vártam néhány másodpercet. Talán arra számítottam, hogy azt fogja mondani, hogy rendben, vagy esetleg, hogy visz lát. De egyetlen szót sem szólt, mintha már ott sem lennék. Ha nem, nem, gondoltam és becsuktam a kocsiját. A fekete BMW felgyorsult, majd befordult a szemközti sarkon és eltűnt a szemem elől.

Körülnéztem. Rendben, innen nincs messze az adóhivatal. Gondosan összehajtogattam a papírdarabkát, amire a cím volt felírva, majd a zsebembe süllyesztettem. Összehúztam magamon a télikabátot és elindultam, hogy megkeressem a srácot, aki megszervezte nekem ezt a randevút. Feltételeztem, hogy még ott van a hivatal túloldalán. Legalábbis reméltem, hogy megvár és nem rohant el valahová.

Ahogy így bandukoltam a deres utcán, egyszer csak újra megpillantottam a fekete BMW-t. A rendszámtáblákra mindig jól emlékszem. A kocsiját az orrom előtt parkolt, közel az adóhivatal hátsó bejáratához. Zavaromban megtorpantam.

Nagyot nyeltem, majd ismét nekilódultam, hogy megkeressem a srácot, aki majd feltehetőleg bevezet engem az *adószakmába*.

Az iroda ablaka a folyóra nézett. A férfi az ablak előtt állt és a rakparton összetorlódó autókat nézte. A folyó a maga lassú, de kérlelhetetlen módján haladt előre, láthatóan fittyet hányt a rakparton megragadt ideges áradatra.

A férfi irodája épp olyan kaotikusnak tetszett, mint odalenn a rakpart. A széles tölgyfa íróasztalon papír és dossziékötegek heverték hatalmas kupacokban, a falak mellé állított polcokon könyvek százai és ezrei, a könyvek közötti rések pedig szintén papírlapokkal és rongyos gerincű dossziékkal voltak kitömve, mintha ezek a könyvek éppenséggel régi, megörökölt karácsonyfa díszek lennének, amiket külön-külön selyempapírba burkol az ember, nehogy véletlenül megroppanjanak.

Az iroda rendetlensége látszólagos volt csupán, mert a férfi valójában mindennek tudta a helyét. Mindig gondosan ügyelt rá, hogy megőrizze az iroda

rendetlenségének tökéletes látszatát. Úgy gondolta ugyanis, hogy ez a káosz a legjobb védekezés a szimatolókkal szemben: sok kurázsit kell ahhoz, hogy valaki fejest ugorjon az összehalmozott, tonnányi papírba és a veszélyesen tornyosuló könyvkupacokba. A férfi mindezek ellenér szerette a rendet. Csak hát magas pozíciójánál fogva egyszerűen nem tehetette meg, hogy rendet tartson az irodájában.

A férfi a lába alatt elterülő várost figyelte. Nézte a hatalmas, szürke épületeket, nézte a város hamuszürke bordáin hangyaként futkározó apró autók ezreit, ahogy rohantak meghatározhatatlan céljaik felé. Micsoda káosz! – mosolyodott el magában. De ha az ember tudja, hogy mit hol keressen, a város káosza igazi kincsesbánya.

Hirtelen kinyílt mögötte az iroda ajtaja. A férfi lassan megfordult és dühösen nézett a betoppanó emberre.

– Ezerszer megmondtam már neked, hogy ne nyiss be kopogtatás nélkül! – mondta halkán, majd a bőrfoteléhez lépett és beletelepedett. A szavakat szokása szerint a fogain keresztül szűrte, így beszéde egy különös, sziszegő tónust kapott; senki sem tudta, hogy azért beszél így, mert az állkapcsai bénák, vagy pedig ez a fajta beszédmodor pusztán a hatalmi felsőbbrendűség tudatos kifejezése, akár csak régen az arisztokraták raccsolása.

– Ne haragudj, de még azelőtt el akartalak csípni, mielőtt visszamész az ülésre! Ugye tudsz rám szólni néhány percet?

– És ha nem? Te is tudod, hogy temérdek dolgom van. Azt hiszem, hogy szólni fogok a titkárnőmnek, hogy legközelebb csak akkor eresszen be, ha előre bejelentkeztél.

– De hát az öcséd vagyok! Most meg mi bajod van velem?

– Egy szemernyi tisztelet sincs benned, az a bajom.

– Jól van, elnézést! Most már jobb?

– Nem jobb – szusszan egyet a férfi, oldalra dőlt a fotelban és a jobb könyökére támaszkodott. – De ha már bepofátlankodtál, akkor legalább nyögd végre ki, hogy mi történt!

– Beszéltem azzal a klónozottal, azzal a tüköremberrel – mondta a látogató és közben leült az egyik szabad székre.

– Ki a fene engedte meg, hogy leüljél? – rőffent fel a másik és öklével rácsapott a fotel karfájára. A karfa tompán puffant. A látogató nehézkesen talpra vergődött.

– Most miért csinálod ezt? Pont, amikor jó híreket hoztam neked! – mondta, és hatalmas, kissé düllelt, vizenyős szemeit a bátyjára meresztette.

– Mondd el, amit akarsz és utána menj a fenébe!

– Úgy néz ki, hogy a srácot be tudjuk vonni egy-két ügybe. Adtam neki egy kis feladatot. Meglátjuk, hogyan boldogul. Feltételezem, hogy rendben lesz a dolog, mert ami a múltját illeti...

– A történetet én is ismerem. Azért jöttél, hogy bejelentsd, hogy egy kis légypiszokra rábízta valami légypiszok munkát? Te, én tényleg ki foglak tiltani, esküszöm!

– Nem, figyelj! Ez a tükörember valójában lényegtelen. Legfeljebb rövid távon hozhat nekünk valamit. Ami viszont ennél sokkal lényegesebb – mondta a látogató kissé hadarva – hogy mit hozhatunk ki egy általunk készített és felnevelt tükörember generációból.

– Miféle generációból?

– Arra gondolok, hogy mi lenne, ha gyártanánk magunknak belőle egy párat?

– Minek?

– Úgy nevelnénk ezeket, hogy már alapból lojálisak lennének a Szervezethez. Olyan szülőket adnánk melléjük, akik teljesen elkötelezettek, akik közülünk valók. Nézd, nem szabad engednünk, hogy a kormány leállítsa a tükörember-programot. Ha megteszik, nem fogunk olyan genetikai labort találni, ahol megcsinálják nekünk a klónozást. Gondolkozz! Mennyivel olcsóbb most lépni. Jó néhány százmilliót biztosan spórolhatunk, és hidd el nekem, megéri azt a minimális munkát.

– Azt mondod, hogy le akarják állítani a programot?

– Az isten szerelmére, hát ki ül bent nap mint nap abban a nyomorult parlamentben, te vagy én?

– Te, engem ne oktass ki, jó! – mondta a férfi. A rátelepedő düh súlya előregörnyesztette a testét.

– Nézd, én csakis a Szervezet érdekeit tartom szem előtt. Azért bátorkodtalak zavarni, mert úgy gondoltam, hogy lépnünk kell. Még hozzá sürgősen. Neked van annyi befolyásod, hogy az utat elegyengesd. A tükörember program nagyon fontos. Gondolj azokra a tüköremberekre, akiket a mi értékrendünknek megfelelően nevelünk majd fel. Mindent megtesznek majd, hidd el, amit csak akarunk. Meg lehet csinálni.

– Jól van – mondta a férfi, és megvakarta kopasz fejbúbját. – Majd ráállítok valakit. Szólok majd, hogy csináljanak egy... módosító indítványt.

– Nem, még csak az kéne! Az ügy nem kerülhet ilyen formában a parlament elé. A bizottsági üléseken kell a dolgot megoldani.

– Akkor megint kenhetjük meg azt a szarrágó Belügyminisztert.

– Istenem! Te hol voltál az elmúlt héten? A Belügyminiszter már rég nem rúg labdába.

– Akkor azt a parasztpofájú államtitkárt kell csak megnyernünk és a dolog rendben is van – vont vállat a férfi. – Most mit meresztesz ilyen szemeket, mi? A bizottsági ülések dögunalmasak. Mit mondjak még, hisz’ te is tudod!

– Én nem járok be.

– Akkor minek vagy képviselő?

– Nézd, ezt a múltkor már kitárgyaltuk. Ez nálam elvi kérdés! De térjünk inkább vissza az államtitkárunkhoz. Szóval, felejtsd el a megvesztegetést!

– Hát akkor?

– Ígérd meg inkább neki, hogy számíthat a támogatásodra. A Belügyminiszter ügyis percek alatt megbukik. Megbuktatjuk, sima ügy. És ki kerül majd a helyére?

– Csak nem az államtitkár? Azt hiszem, hogy az egyetlen dolog, amit szeretek benned öcsém, az a humorérzéked. – A férfi és felkuncogott.

– És még valami. Az államtitkár jutalomképpen felszólal majd az érdekedben a Miniszterelnöknél.

– Hogy?

– Hogy kinevezzenek országunk első *embertükrözés-ügyi miniszterévé*. Hát nem fantasztikus?

– A fenébe! De... de hogy gondolod? Miért tenné meg ezt az államtitkár?

– Mert nem akarja, hogy bizonyos zavaros bankügyletei kiszivároghassanak. Mert máskülönben sajna neki is le kellene mondania. Nem lesz annyira hülye, hogy a frissen megszerzett bársonyszéket egy üvegketrec cserélje a kínparkban.

– És miből gondolod, hogy a Miniszterelnök ebbe belemegy? Meg tudjuk fogni valamivel? – kérdezte a férfi izgatottan.

– Szinte jelentéktelen ügy. Most kaptuk az információt, hogy a Miniszterelnök rendszeresen dugja a titkárnőjét. Rettentő dolog, főleg ha kiszivárog és a sajtó csámcsogni kezd rajta. Képzelheted!

– Hogyhogy dugja? Azzal a vén, aszottseggű... Ne hülyéskedj!

– Én komolyan nem tudom, hogy te merre jártál az elmúlt néhány napban! A Miniszterelnökünknek új titkárnője van, drága bátyám!

– Igen?

– Igen. Nagyon csinos. Mellesleg nekem dolgozik. Na mit szólna? Mit össze nem hoz neked az öcséd!

– Na igen. Ezt... jól csináltad, meg kell hagyni. Szóval a Belügyminiszter megy, az államtitkár miniszter lesz, az emberklónozás marad, és...

– Téged pedig kineveznek embertükrözés-ügyi miniszternek, Isten és a te öcséd segedelmével. És mindezért mi a hála? Még csak helyet sem kínálsz. Hálátlan vagy és modortalan.

– Ne haragudj..., nem tudhattam.

– Persze. Te soha nem tudod. Csak beszélsz összevissza.

A férfi mondatát félbeszakította a kopogtatás. Az iroda ajtaja kinyílt, majd a titkárnő dugta be a fejét.

– Kancellár úr! Kezdődik az ülés. Mondta, hogy szóljak be.

– Köszönöm, már megyek is – mondta a férfi, és feltápáskodott a fotelból. – Ne haragudj, de most mennem kell! Azt hiszem, minden rendben lesz. Majd beszélek azzal a szaros államtitkárral.

– Biztos vagy benne, hogy boldogulsz? Az utóbbi időben kicsit szétszórt lettél. Az irodád is... egyszerűen borzalmas! – bökött kezével az íróasztalon elterülő papírkupacokra. – El sem tudom képzelni, hogy tudod ebben a szemétdombban megtalálni a dolgaidat.

– Köszönöm, de remekül vagyok. Amúgy amit itt látsz, az káosz és nem szemétdomb. *Strukturált káosz*, ha érted, mire gondolok. Ez nagy különbség.

– Te tudod! Mindenesetre ne fáraszd le magad túlságosan ezekkel az ülésekkel! Mert a fontos dolgokra a végén nem marad energiád – és kinyitotta az éppen távozni készülő bátyja előtt az ajtót. Amint kiléptek az iroda előterébe, a kopasz férfi az öccsére mosolygott, majd megveregette a vállát.

– Nyugalom! Marad arra is. Mondd, te nem jössz?

– Nem, akarok még egy levelet diktálni a titkárnődnek, ugye megengeded?

– Persze. Ahogy akarsz. Na szervusz – mondta, majd kilépett a parlamenti folyósóra.

Amint lépteinek zaja elhalt odakint, a szőke fiatalember a titkárnőhöz fordult.

– Nos, megvan a kazetta? – kérdezte halkan.

– Persze. Simán ment. A bátyja olyan kiéhezett volt, hogy ilyet már rég láttam. Remélem jól állították be a kamerát.

– Majd meglátjuk – dobott egy köteg pénzt az íróasztalra.

– Mikor kapom meg a többi?

– Ha használható a felvétel. De tegyen lakatot a szájára, azt ajánlom! Akkor szép, hosszú élete lesz.

– Igen, uram – mondta a titkárnő és egy pillanatra lesütötte a szemét. Mire felnézett, a szőke férfi már el is tűnt az irodából.

Elnyelte őt a parlament. Elnyelte őt a káosz városa.

A járdán elképesztő mennyiségű kutyaszar volt szétkenve. A széttaposott, szétkent kutyaszar alatt alig-alig látszott a járda aszfaltja. Rendkívül vigyázni

kellett, hogy az ember bele ne lépjen egy-két friss és ragadós hurkácskába. Ha az ember egyetlen pillanatra is elbambult, a következő pillanatban már káromkodott és kétségbeesetten nézhetett valami kiálló kő, piszkos fatörzs vagy egy-két ép fűcsomó után; ez utóbbi ritka madár volt a környéken. Ha van valami, amit igazán utálok, akkor ezek a belvárosi utcák, amelyeket mázként borít a rohadt kutyaszar.

A srác velem ellentétben nem igen törődött a kutyaszarral. Én azonban, akár csak valami tánciskolában, amikor az ember az első tánclépéseit tanulja, jobbra-balra ugrándozva haladtam előre, miközben kétségbeesetten figyeltem végig a lábaim elé.

– Hé, haver, téged nem idegesít, hogy bokáig süllyedsz a szarban? Pont most trafáltál el egy jó nagyot.

– Na és? Ezen a környéken nem lehet úgy végigmenni, hogy az ember cipője ne legyen egy merő szar. Hozzá kell szokni és kész. Ne harcolj az elkerülhetetlen ellen, haver! Tök mindegy, te is bele fogsz egybe lépni a végén. Csak kifárasztod magad ezzel az idétlen ugrálással.

– De miért nem... a francba, ezt épphogy megúsztam... de miért nem lehet ezt feltakaríttatni? Ki ezért az egész kibaszott szeméért a felelős?

– Viccelsz? Felelős? A szarnak ebben az országban, drága barátom, soha sincs felelőse.

– De ezt... ezt le lehetne mosni, és...

– Persze. Ha lemosnák, a kerület fizethetné a cehhet, ergo mindenki fizetné a cehhet. Nézd, az emberek utálnak fizetni olyan dolgokért, amiket nem is ők szartak össze. Ha pedig a kerület kényszerítené őket, hogy fizessenek, mi lenne ennek az eredménye?

– Tiszta lenne az utca.

– Francokat! Ugyanolyan szaros maradna. És tudod miért? Mert a következő önkormányzati választásokat az a csapat nyerné, aki azt ígérné az embereknek, hogy az utcák szaroson maradnak. És nem csak a pénz miatt, hanem mert az emberek lassan-lassan annyira megszokták a szart, hogyha valahol egy tiszta placcot látnak, az már egyenesen bántja a szemüket.

– Jó, de akkor azokkal kellene megfizettetni, akik összeszaratták. A kutyák gazdáival.

– Azok nyerték meg az önkormányzati választásokat. A szarpártiak. Nem emlékszel? Még hozzá erősen bűzlő fölénnel.

Erre nem tudtam mit mondani. Némán ügyeskedtem tovább a barna taposóaknak között; olyan voltam, akár csak valami kötél táncos.

Az üzlet, ahol adóügyben eljárni készültünk, pechünkre, az utca közepén volt. Nem lehetett az utat sehogy levágni. Mire az üzlet elé értünk, a rengeteg

ugrálástól tényleg teljesen kifáradtam.

– Oké, leállhatsz haver. Ez lesz az – bökött a srác a cégtáblára.

Piroska Kicsi Kosara. Ez volt kiírva. A legidiótább név, amit valaha is hallottam. Ahogy így a bár idióta nevéén tűnődtem, egy rövidke pillanatra nem néztem a lábam elé. Máris kész volt a baj: egy hatalmas adag szar kenődött a cipőmre. Természetesen nem csak a talpát terítette be, hanem az oldalára is felkenődött egy jó csomó.

– Bassza meg! Csak győzzem magamról levakarni, hogy a jó kurva... – mondtam, és a szememmel idegesen máris egy arra alkalmasnak tűnő tárgy után kutattam.

– Hagyd a fenébe! – mordult rám türelmetlenül a srác. – Most nem randevúra jöttünk. Intézzük el a dolgot a bárral, rendben!

– Jól van, csak idegesít, hogy... pont az utolsó pillanatban.

– Befejezted?

Sóhajtottam. – Jól van, jól van! Menjünk azt' intézzük el a dolgot! Lendületesen nyitottam be a lengőajtón. Aztán benyitottam még egy lengőajtón. Aztán benyitottam még egy lengőajtón. Nem igazán értettem legelőször, hogy minek ez a zsilip rendszer, amit még egy úrállomás is megirigyelhetne, de aztán bekattant, hogy feltehetően a szarszagot akarják vele távol tartani. Zseniális! Amint átvergődtünk az utolsó lengőajtón is, egy kis, homályos helyiségre bukkantunk. A bárban nem volt sok vendég. Csak szórványosan üldögélt és iddogált egy-két félrészeg ürge az olcsó műanyag asztaloknál. Szerencsénk van, a dolog könnyű lesz.

A srác a bárpulthoz ment, míg én elkezdtem kipaterolni az utasokat. Bár tudom, hogy félúton a Nirvána felé mocsok dolog valakit csak úgy egyszerűen kipenderíteni. Miután hangosan bejelentettem, hogy záróra van, és takarodjanak kifelé, persze senki sem mozdult. Úgyhogy galléron ragadtam az egyik palit és egyetlen dobással általküldtem a bár bejáratát képező zsiliprendszeren. Erre persze az ürgék morogva szedelődzködni kezdtek és alig telt bele két perc, a helység végre kiürült. Miután ezzel megvoltam, csatlakoztam a sráchoz a bárpultnál.

A csapos – aki nyilvánvalóan a kóceráj tulajdonosa is volt egyben – ijedt szemekkel bámult hol rám, hol pedig a srácra, aki ez idő alatt kényelmesen trónolt az egyik bárszéken és vigyorogva figyelte a csapos elkeseredett arcát.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte. – Kérnek esetleg az urak va... valamit inni? Az én... számlámra természetesen?

– Munka előtt sosem iszunk haver – felelte a srác. Ha megengedi, mostan széjjelverjük ezt a lebujt egy picit – mondta, majd előhúzta a kabátja alól a

husángot. Én is előhúztam a magamét, majd a srácra néztem.

– Á... várj egy picit! – állított meg hirtelen. Majd odament a pulthoz és levett egy teli whiskys üveget és a csapos reszkető kezei közé nyomta. – Megtenné, hogy vigyáz erre nekem?

– De... de hát, mit akarnak? Miért csinálják ezt?

– Hé, haver, hallottad? Nem érti? Hát az adót befizette a múlt hónapban, mi? És az azelőttiben, he?

– Mi... milyen adót? Én tiszta vagyok, az összes ÁFA-t leperkáltam, a TB-vel is minden rendben van... az SZJA is... Még egy kisebb összeggel a Tiszta Környezetünkért kampányt is megszponzoráltam.

– Ki a franc beszél most ezekről! – mondta a srác vicsorogva, és megragadta az ipse gallérját, majd a rémült csapos arcát felrántotta egészen közel a sajátjához. – Mi nem holmi állami adóhivatal vagyunk, világos? Ha majd ezekkel elmaradása lesz, persze jönnek majd az állami fiúk is. Mi csakis a Speciális Körzeti Biztonsági Különadóval, az SKBK-val foglalkozunk, megértette?

– De értsék meg – mondta rémülten a csapos –, már az állami adó is elviszi a teljes profitomat. Így is a csőd szélén állok! – sírta. – Ha még a maguk SKBK-ját is befizetem...

– Nem ért, mi? – szűrte a hangokat a fogai között a srác. – A mi SKBK-nk elkerülhetetlen! – mondta, és az ürgét a grabancánál fogva finoman rázni kezdte. Minden periódusban egyszer az ipse feje a fa lambériának koccant. – Baszd meg! Azt ne mondd, hogy azt a kurva 15%-ot nem tudod kinyögni! Azt hiszem, hogy a 15% igencsak méltányos, vagy tévednék! – üvöltötte a srác a pultos arcába, akinek a feje növekvő frekvenciával kopogott a lambérián.

– De... (kopp) ... az a 15% ... (kopp)... az állami adó mellett ... (kopp) ... szóval az már ... (kopp) ... egyszerűen nem megy ... (kopp-kopp-kopp-kopp)

– Az állami adórendszer egy rohadt rabló dolog. Tudjuk jól, milyen nehéz manapság egy becsületes adófizetőnek. Szinte lehetetlen... – mondta a srác, és az arca egy merő megértéssé olvadt. Hirtelen eleresztette az ürgét, majd kiigazította a csapos összegyűrt gallérját és egy picit hátrébb lépett.

– Té... tényleg – dadogta a csapos rémülten. – Kérem, értsék meg, én igazán befizetném, csakhát...

– Nem megy, hát nem megy, na! – fejezte be a srác a mondatot. Majd hozzám fordult. – Tényleg! – mondta ártatlan arccal. – Te, tudsz esetleg ennek a szegény flótásnak javasolni valami megoldást? – mondta, majd a csapos felé fordult, és a tenyerét a szájához emelve odasúgta neki: – Ő a legjobb adószakértőnk.

– Hát, talán, ha... ha leszarná az állami adót és csak a mi 15%-ocskánkkal foglalkozna, akkor összejöhetne a dolog. Igen. Minél többet gondolkozom rajta...

ez a legjobb megoldás.

– De akkor... az adócsalás... és akkor elkapnak, és akkor...

– Attól fél, hogy elkapják! Nézd, remeg tőle, mint a nyárfalevél.

– Hát... az a ... a kínpark... azért oda nem szívesen ke... kerülnék – dadogta.

Homlokáról szakadt az izzadság.

– Azt hiszem, meg lehet a dolgot oldani. Ha az úgynevezett KSKBK adóformát választja ... igen, ez lesz a magának való megoldás! – mondtam.

– Az... az micsoda?

– Nos, a KSKBK, az a Kibővített SKBK. Lényegében azt jelenti, hogy 15% helyett 55%-ot fizet. Azt hiszem, hogy felettébb kedvező konstrukció, vagy maga nem úgy gondolja?

– De... de ebből befizetik az összes állami adómat, a TB-t meg...

– Hát persze hogy nem! – feleltem. – Mit képzelsz, mi vagyunk mi, Róbert bácsik, vagy mi az isten?

– De hát akkor mi... miért lenne az jó?

– Hát, ha az adórendőrség véletlenül mégis lekapcsolná és végül a kínparkba zárnák, akkor az 55% fejében vállaljuk, hogy minden nap friss virágot viszünk a ketrecéhehehez... – mondtam, és elröhögtem a mondatot. A srác is röhögni kezdett. Egymásra borulva röhögtünk és csak röhögtünk, hogy még a könnyeink is kicsordultak. Aztán az ürge kétségbeesett arcára néztünk, és újult erővel ismét kitört belőlünk a röhögés.

– A francba! – töröltem meg könnyező szememet, majd a bárpult mögött megmerevedve álló csapos felé fordultam. – Bocsi, de most már tényleg szét kell hogy verjük ezt az istenverte csehót. – Na lássunk akkor munkához, haver!

Következetesen sorban szétvertük a polcokon álló poharakat, majd szétforgácsoltuk a gyengén csapolt polcokat. Ezután az üvegeket egyesével falhoz vagdaltuk. Egyet én, egyet a srác. Aztán ripityára vertük a pénztárgépet és befejezésképpen összetörtünk még néhány asztalt meg széket is. Ment az egész, mint a karikacsapás. Amikor végeztünk kimerülten a pulthoz mentünk. A csapos a sarokban egész testében remegett.

– Nos, haver, ennyit mára! Aztán a következő hónapban fizesse be az azt a nyamvadt 15%-ot, na! Oké?

– I...igen, hát persze. Ígérem – mondta a kocsmáros. Szeméből mostanra már kiforrt a félelem és csak egy nyomorult kis szürke üledék maradt az alján. Főlöslleges lett volna az ürgét tovább gyötörni.

Intettem a fejemmel a srácnak, hogy lépünk le. A srác a csaposhoz ugrott, gyengéden kiszabadította zsibbadt kezei közül a félretett whiskysüveget, majd kizsilipeltünk az ivóból.

Amint kiléptem, azonnal megcsapta az orromat a tömény kutyaszarzag. Az a zsiliprendszer tényleg ért valamit, gondoltam. Legalább az a szar, amibe idefelé beleléptem, lekopott mostanra a lábamról. Egészen megkönnyebbültem. Alig tettem azonban néhány lépést az utcán, ismét beleléptem egy hatalmas adagba.

– Hogy a jó kurva életbe! – mondtam egy kicsit hisztérikusan. – Már megint!

A srác kinyitotta az italt, majd nagyot húzott az üvegből. A válla fölött hátranézett, megrázta a fejét és fáradt hangon megszólalt. – Én mondtam neked, hogy ne foglalkozz a szarral, haver! Egyszerűen nem tudod elkerülni és kész, ez van! – mondta. – Tökmindegy, hogy balettozol. Inkább igyál! Baromi jó ez a whisky – és felém nyújtotta az italt.

– Kösz – mondtam és én is meghúztam az üveget. – Tényleg jó.

Többet nem néztem a lábam elé. Ittunk. Jó volt. A szar föltapadt a cipőmre, szétlapult, elkenődött, majd jött egy újabb adag. Olyanná váltam mint az itteniek: *megtanultam szaronjárni*.

A kórház várója tömve volt türelmetlen emberekkel és Bábeli hangzavar kavargott. Az orvosok alig győzték a munkát, a nap végére pedig szinte már csak az ágyra tudtak gondolni, ahol végre kinyújtózhatnak. Volt azonban a kórháznak egy olyan része, ahol nem tartottak rendelőt, sem pedig esti ügyeletet. Ez az osztály szigorúan zárva volt még a kórházi személyzet elől is. Az *Első számú Tükör-neurológiai Központba* még az orvosok is csak külön belépési engedéllyel juthattak be, melyet az Embertükrözés-ügyi Minisztérium állított ki; az engedélyt a kórház vezető főorvosa minden esetben ellenjegyezte.

Egy gyönyörű tavaszi reggelen történt: bármily meglepő is, az osztály férfi WC-jéből valaki ellopta a falitükröt. Ezen mindenki megdöbbsent és rendkívül felháborodott.

A tükör-neurológiai osztály egy állami központ volt, és lényegében emberklónozási kísérleteket folytatott. Pontosabban a kormány azért állította fel, hogy egy hatásosnak tűnő módszert kikísérletezhessenek a tükörember-generációk kontrolálására. A módszer alapját egy apró szerkezet jelentette, az úgynevezett *fejlődésút-kiegyenlítő*, melyet az osztályon dolgozó ügyes agysebészek beoperáltak a tüköremberek agyába. A fejlődésút kiegyenlítő valójában egy meglehetősen új szabadalom volt, ami az Embertükrözés-ügyi Miniszter nevéhez fűződött. Mellékesen a szabadalmi eljárás hihetetlenül rövid időt vett igénybe, mondhatni világrekordot futott.

A fejlődésút kiegyenlítő, miután beoperálták a párhuzamosan élő tüköremberek agyába, gyakorlatilag összeláncolta egy tükör-család tagjait és állandó kapcsolatot teremtettek közöttük. S bár mindegyik tükörember önállóan érzett és gondolkodott, az implantátum behelyezése után bizonyos értelemben egyetlen lényt alkottak. Az agyukba integrált modulátorok fejlődésüket nem engedték lényegesen elkülönülni egymástól. Egy tükörember szokásait, viselkedését, gondolatait, érzelmeit, reakcióit ezután a másik énje is befolyásolta. Mindez egy megjósolható fejlődést eredményezett, és így az egy tükör-családhoz tartozó egyének természete kiátlagolódott.

Azonos típusú szituációban az összezsúfolt tüköremberek azonos módon viselkedtek. Tegyük fel például, hogy egy tükörember – mivel a munkahelyén valaki komolyan felbosszantotta az igazságtalan megjegyzéseivel – a szerszámgép mellett heverő vasrúdért nyúl és alaposan meglapogatja vele a tagot (mert ami sok az sok ugyebár). Mindez hatással lesz a város másik végében élő tükörképére is, aki hasonló szituációban hasonlóképpen viselkedik: beleveri a felesége képét a vadasba, mert nem passzírozta el benne a répát rendesen, pedig tudja jól, hogy ő úgy szereti. (Az asszony kiemeli csöpögő arcát a tányérból, letörli magáról a barna szőszet és elhatározza: beadja a keresetet és elválik ettől a vadállattól.)

A tükörembereket, akiket a genetika különböző entitássá darabolt szét, most a neurobiológia és a neuroelektronika komoly erőfeszítések árán tehát újra egyesítette.

És hogy mi volt ennek az egész egyesítésnek a célja? Egyfelől az ellenőrizhetőség. Ha ugyanis a legyártott tüköremberek a különböző környezeti hatások következtében különböző személyekké fejlődhetnének, akkor ez előbb vagy utóbb egy súlyos társadalmi skizofréniába torkollana: a társadalom számára többé eldönthetetlenné válna, hogy ki is valójában az illető tükörember és hogyan kell őt helyesen megítélni. A kiegyenlítő nélkül még az is előfordulhatna, hogy ugyanannak a tükör családnak két tagja az azonos körülmények ellenére is ellentétes módon reagálna. Ami pedig kiszámíthatatlan, az társadalmi méretekben komoly veszélyt jelent.

Másfelől a *párhuzamos fejlődés* bevezetése a tüköremberek esetében megkönnyíti a bűnügyi esetek kezelését. Ha a tükör család egyik tagja ki akarna csúszni az igazságszolgáltatás markai közül, ezután a család bármelyik tagját jogosan büntethetik a törvény szigorával; ha nem is ő követte el a bűntettet közvetlenül, mégis csak ő a bűnös, mivel nemcsak génjeiben, hanem még reakcióiban, viselkedésében is tökéletesen megegyezik a tettessel. Az ellenőrizhetőségen kívül tehát a tüköremberek agyába beültetett fejlődésút-

kiegyenlítő nagymértékben *leegyszerűsíti az igazságszolgáltatást*.

Az Embertükrözés-ügyi Minisztérium egyik legújabb javaslata – amit nyomban az országgyűlés elé is terjesztettek – az ország minden állampolgárának tükrösítése volt. (Természetesen a tetemes költségek fedezésére különadót vezetnének be.) A javaslat kettős hasznot ígért. Egyfelől mindez megduplázná a társadalom termelékenységét. Másfelől a bűnöző hajlamú tüköremberek esetében sokkal egyszerűbb lenne nyakon csípni az elkövetőket – vagy legalábbis az egyiket közülük – és így rögtön meg is lehetne büntetni őket a társadalom ellen elkövetett vétkeikért. Az indítványt még az ellenzék is nyomban elfogadta, egy apró javaslattal megtoldva a dolgot, miszerint a tüköremberesítést a kormány tagjaival kell kezdeni, mintegy példát statuálva az ország lakosságának. A törvényjavaslatot a másnapi plenáris ülésen a javaslattevő visszavonta. Amint az a Miniszter felszólalásban elhangzott, bizonyos részletek még tisztázása szorulnak, tehát a Minisztérium jobbnak látja, ha egyelőre megmaradnak a kísérleti mértékű tüköremberesítésnél.

A kísérleti tüköremberesítés fő tudományos kísérleti központja tehát az Első számú Tükör-neurológiai Központ volt. Itt végezték az agyi implantok beoperálását a tüköremberekbe, és itt hangolták egymásra az egy családba tartozó tüköremberek agykontaktusait. Ezen felül számos pszichológiai tesztet is végeztek, amivel kitűnően lehetett vizsgálni az agy-hálózatok működését.

És miközben a rengeteg tudós és szakember elmélyülten dolgozott ennek a komoly problémának a megoldásán és a technológia tökéletesítésén – tudományos folyóiratok és könyvek százain rágták át magukat és méregdrága műszerek fölött görnyedtek napestig –, valaki egyszerűen megdobbantotta a férfi WC-ből azt az ócska borotválkozó tükröt. A szigorúan őrzött osztály szigorú őrzőit az eset komolyan felháborította. Úgy döntöttek, hogy sorba állítanak egy-egy tükörembert a kórházban fellelhető tükör-családok mindegyikéből, és egyenként seggbe rugdalják őket. És meg is tették. Szépen a kórház udvarán. Mindenki szeme láttára bűnhődött meg tehát a tükör-tolvaj tükörember, mert abban az egyben biztosak voltak, hogy egy tükörember volt az illető.

– Minden rendben van, doktor úr? – kérdezte az asszony, és nagy, barna szemeivel felpillantott az orvosra. Szőkésbarna haját copfba fogta, bal füle mögött azonban egy hajtincs kiszabadult és leheletfinoman a fülére és a nyaka oldalára omlott. Magas homlokán nem látszódott meg a közel öt évtized. Csupán egy-egy

halvány ránc jelezte az elmúlt időt, amelyek többnyire csak akkor váltak jól láthatóvá, ha az asszony mérges volt vagy ha nevetett.

– Igen asszonyom. A kontrollvizsgálatok szerint nincs ok aggodalomra. A műtét kifogástalanul sikerült, és úgy tűnik, hogy a fejlődésút-kiegyenlítő is tökéletesen funkcionál.

– És Ön mit gondol? – kérdezte az asszony, és újból felpillantott az orvosra, miközben fáradhatatlanul tovább ráncigálta a gyerekre a nadrágot; kezei egyetlen percre sem álltak meg, miközben az orvost faggatta.

– Szerintem? Nos, orvosi szempontból minden a lehető legjobban alakult.

– És más szempontból? Úgy értem, hogy mi van azzal a másikkal, azzal a... a fiúval, akiről őt – intett fejével a kórházi ágyon üldögélő kisfiú felé – klónozták? Nála is minden rendben?

– Egészséges, igen. De persze vannak, hát hogy is mondjam csak, vannak ott más problémák. A fejlődésút-kiegyenlítő... szóval, most majd egy irányba tereli őket – s egy zavart pillantást vetett a kórházi ágyon gubbasztó kisfiúra –, és hát, nem irigylem magukat.

A nő felegyenesedett. – Nézze – fordult az orvos felé –, tudom. Mondták nekünk már az elején. Az a kiegyenlítő nem sokat fog nehezíteni a dolgon. De amit én nem értek, hogy akkor mi szükség van egyáltalán a kiegyenlítőre?

– Tudja, a genetikai minta csak hajlamot jelent. Képzelje el úgy az egészet, mintha egy hatalmas, sötét szobában lenne bezárva, a szoba falát meg mindenféle újságkivágásokkal, kisebb-nagyobb posztterekkel és fényképekkel ragasztották tele. A szobában vaksötét van, de a maga kezében van egy zseblámpa, amellyel a fal egy részét mindig meg tudja világítani, de mindig csak egy apró részét. Rávilágít egy részre, elolvassa az ott látható újságcikkeket, megvizsgálja a képeket. A megvilágított képek pedig magába ivódnak, a személyiségének részei lesznek. Aztán más felé fordítja a zseblámpáját és ott is tanul valamit. Ahogy így vándorol a fényfolttal és a szoba falának mindig más és más részletét tárolja el magában, úgy fejlődik, változik. Hát ehhez hasonló a dolog a genetikai hajlamokkal is. Egy tükörcsalád tagjainak szobája ugyanaz a sötét szoba, ugyanazokkal a plakátokkal, fotókkal és újságcikkekkel. Az azonban, hogy egy tükörember merre fordítja a zseblámpáját, rajta és a környezetén múlik. A hajlamai nem fognak megváltozni, a falragaszok maradnak, ahol vannak. De ha más dolgokat lát meg a falon, mint a másik énje, más emberré alakul idővel.

– Jó, de akkor mire jó ez a kiegyenlítő? – kérdezte a nő és megsimogatta a gyerek fejét. Sűrű, barna haja már megjelent a műtét miatt leborotvált koponyáján.

– A kiegyenlítő megakadályozza, hogy a tüköremberek egymástól függetlenül

forgathassák a zseblámpáikat. Ha az egyik jobbra akarna fordulni, a másik meg balra, akkor a kiegyenlítő blokkolja mindkettőjüket. Csakis úgy foroghatnak, ha együtt forognak.

– Ez azt jelenti, hogy mi csakis úgy tudjuk majd nevelni őt – mondta, miközben a gyerek fejére egy pulóvert ráncigált rá finoman –, ha egyben azt a másik fiatalembert is neveljük?

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy csak olyan irányba tudják majd vezetni a gyereket, amit a tükörembere is elfogad. Maguk feltehetően komolyan hatni fognak mindannyiukra.

– Csak ketten vannak – tette hozzá halkan a nő.

– Anyu, kimehetek a WC-re? – fordult most az anyjához a kisfiú.

– Hát persze kicsim, de igyekezzél egy picit! Tudod, hogy várnak ránk, ugye? A keresztapu jön értünk kocsival!

– Persze anyu, sietek – mondta a kisfiú, leugrott az ágyról és kirohant a korteremből. A nő az apró éjjeliszekrény felé fordult és elkezdte bedobálni egy szatyorba a gyerek holmiját.

– Szóval, azt mondja, hogy nehéz dolgunk lesz?

– Ezt nem tudhatom. Azt biztos, hogy nagyságrendekkel nehezebb, mint egy normális kisfiúval. Bár ki tudja?

– És az a másik, maga szerint..., hogy is mondjam csak... van remény, hogy... Úgy értem, hogy maga szerint hagyja majd magát vezetni?

– Az igazat megvallva, nem hiszem. A gyerek tükörcsaládját bizonyítottan igencsak rossz hajlamok jellemzik.

– Ő a második, igaz? – mondta az asszony, és ráncok nőttek sima homlokán.

– Nem, ő a negyedik. Az elsőt kivégezték, mert brutálisan meggyilkolt egy öregasszonyt. Azt mesélik, hogy miután meggyilkolta, még le is fejezte. Szörnyű! Aztán arról klónoztak egy embert, aki több tucat komoly bűncselekményt követett el, mire a rendőrségnek sikerült elkapnia. Védtelen nőket erőszakolt meg, rabolt, fosztogatott, és a végén, ha jól tudom, még gyilkosság is volt a számláján. A kínzóparkban végezte.

– Agyonkínozták az a fiú, aki... akiről a kicsit klónozták – mondta a nő, majd megfogta a megtömött táskát és a doktor oldalán elindult kifelé a korteremből.

– Agyonkínozták a nyomorultat. Azt mondják, hogy egy egész tömeg szeme láttára kínozták halálra őt. Azt mondják, hogy visított, úgy nevetett közben!

– Igen, tudom – mondta sóhajtva az asszony, majd a folyósón a korterem ajtaja előtt lerakta a szatyrárt a földre és a folyosó csempézett falának támasztotta.

– De talán azóta...

– Hát igen, a rendőrség azóta nem tudott a srácra semmit sem rábizonyítani.

De nem lennék meglepve...

– A fiúnak jó lelke van. Tudom. Azt az embert nem tükrözték volna tovább, ha nem lenne rá remény, hogy megváltozzon. Lehet, hogy... bizonyos szempontból a jelleme nem kifogástalan, de nekem elhiheti, hogy nagyon is... alakítható.

– Ahogy gondolja, de én nehezen tudom ezt...

– Köszönöm a felvilágosítást, és hogy gondját viselte a fiamnak. Ugye megengedi, hogy hálám jeléül ezt a csekélységet... – és egy vastag borítékot csúsztatott az orvos zsebébe.

– Na de asszonyom, engem a munkámért itt megfizetnek – nyúlt a boríték után, de hirtelen elharapta a mondatát. A boríték elképesztően kövér volt. – Biztos vagyok abban, hogy a legtöbbet ki tudják majd hozni a kisrácból – és nehézkesen az asszonyra mosolygott. – No, már itt is van a kis gézengúz! – intett fejével az asszony háta mögé, amint megpillantotta a korterem felé ugráló gyereket.

– Mehetünk, drágám? – kérdezte az asszony a fiút, és megigazította a pulóver alól kikandikáló inggallért, majd lehajolt a gyerekhez és egy hatalmas puszit adott az arcára.

– Ja!

– Igen! Mondd azt, hogy igen, és ne azt, hogy ja, rendben!

– Ja, azaz igen – nevetett az anyjára a gyerek, és apró kezét az anyja tenyerébe csúsztatta.

– Akkor búcsúzz el a doktor bácsitól, jó!

– Egy francokat.

– Azt mondtam, hogy búcsúzz el, ha már a gondodat viselte az elmúlt hetekben! Ennyit igazán megtehetsz!

– De anya! Ez itt mindig bűnözőnek hívott meg más fura neveken... hogy kis szarzsák vagyok, meg egy suttyó vagyok... Te anya, mi az a suttyó? Meg, meg még azt is mondta, hogy nem érti, hogy minek szaporítjuk a férgeket. Azt viszont tudom, hogy én nem vagyok féreg, ugye nem?

– Hát persze, hogy nem! A doktor bácsi sem úgy gondolta... – és egy dühös pillantást lövellt az ajtóban feszengő orvos felé. – Azért csak köszönj el, nem úgy gondolta ezeket! – mondta, és a fiút előre tolta a doktor felé. A kisfiú vonakodva előre nyújtotta a kezét, majd hirtelen elrántotta a tenyerét és a kézfogás helyett teljes erejéből bokán rúgta az orvost.

– Jaj, kicsim! Húzta el a gyereket az asszony az orvostól! Ezt nem szabadott volna! – mondta és a gyerekre kacsintott. – Na gyere, menjünk. – Kézen fogta a gyereket és elindultak a kijárat felé. – Viszlát uram! – köszönt a doktornak anélkül, hogy hátrafordult volna.

A korház udvarán óriási volt a felfordulás. Fekete ruhás őrök rohagáltak le-föl az udvarra zavart tüköremberek között kezükben jegyzettömbbel. Amint kiléptek az ajtón, egy őr odalépett hozzájuk és megállította őket.

– Bocsánat asszonyom, de olyasmi történt az előbb, amit a korház őrszolgálat nem hagyhat annyiban. Valaki meglopott minket. Feltételezem, hogy a kisfiú tükörember.

– Igen, miért?

– Megengedi, hogy leolvassam a tükrözési-nyilvántartási számát? – kérdezte, de nem várt az asszony válaszára, hanem egy készüléket nyomott a gyerek homlokához. A leolvasó pittyent egyet. Az őr felemelte és megnézte a kijelzőt, majd végigfuttatta a ceruzáját több oszlop nyilvántartási számon a vaskos jegyzettömbben. Bólintott.

– Köszönöm asszonyom. A gyerek sajátcsaládjából van már egy példányunk.

– Mihez? – kerekedett ki az asszony szeme.

– A büntetéshez. Nem hagyhatunk egy ilyen kihágást büntetlenül! Legközelebb a fél osztálynak fog különben lába kéltni – mondta, majd sarkon fordult és sietve elmasírozott.

– Anyu, nézzük meg? – kérlelte az anyját a gyerek.

– De kicsim, tudod, hogy várnak ránk! A keresztapu...

– De csak egy perc az egész! Tényleg! Na, anya! Kérlek!

– Na jó! De tényleg csak egy perc! Most meg hova rohansz? – kiáltott a gyerek után.

Az anya nagyot sóhajtott, majd elindult a fiú után az udvar túloldala felé. A fiú leült egy pad tetejére, mintha csak valami focimeccsre jött volna. A fekete ruhás őrök épp végeztek a tükörember bűnbakok felsorakoztatásával.

– Amint azt mindannyian tudják – harsogta egy kivörösödött képű – intézetünkben lopás történt! Mivel nincs megfelelő eszközünk rá, hogy kiderítsük a tettes kilétét, úgy határoztunk, hogy minden tükörembert nyilvánosan megbüntetünk – üvöltötte, majd intett az egyik kollégájának, hogy kezdjék meg a büntetés végrehajtását.

– Letérdelni! – üvöltötte egy másik feketeruhás őr. Vastag nyaka vörös lett az erőlködéstől. – Ereszkedjenek 'kézlábra, mirevárnakmééég! – A felsorakoztatott emberek vonakodva teljesítették a parancsát. Hamarosan mindannyian négykézláb morogtak az udvar porában. Ekkor egy harmadik őr, a legrobosztusabb mind között, odaállt az első guggoló ember mögé és tiszta erejéből seggbe rúgta az illetőt. A lendülettől a térdeplő tükörember elvágódott és belefejejt a homokba. A feketeruhás őr a következő emberhez lépett.

Amint így haladt sorban, egyesével rugdalva fenékbe az előtte négykézláb

felsorakoztatott embereket, hirtelen fény vakította el a szemét. Félrefordította a fejét, majd a kezét a szeme elé emelve lassan újra visszafordult. Két villanás között sikerült kivennie a fiút. Egy pad tetején ücsörgött kezében az ellopott tükörrel, és a nap vakító fényét a büntetés-végrehajtó arcára terelte. A kisiú láthatóan nagyon élvezte a helyzetet.

Az őr szeme könnyezni kezdett a naptól. Összeszorította a fogát és megpróbálta elfordítani a fejét a vakító fénytől. Zavarta a munkájában. Hunyorogva arrébb lépett egy métert, meglendítette súlyos lábát, és minden dühét beleadva seggbe rúgta következő áldozatát. A tükörember fenekén felhasadt a csíkos pizsama.

A fehér színű furgon a fizetős parkolóban várakozott, egészen közel a Bank csupamárvány épületéhez. A parkolóóra már régen elnyelte azt a néhány csilingelő pénzdarabot és most könnyörtelenül percegte az időt: még vagy háromnegyed óránk maradt.

Normális esetben persze senki sem törődött volna parkolási díjjal meg ilyesmi, de most ahhoz túlontúl fontos dologra készülődünk, hogy egy ilyen aprósággal rontsuk el az egészet. Egy fontoskodó parkoló őr igencsak beleköphetne a levesünkbe. És hát ezeknek a srácoknak a szíve tele van emberszeretettel. Igazán rosszul éreznék magukat, ha már kora reggel ki kellene nyírniuk egy ártatlan mitugrást.

Szóval, ültünk ott a fehér furgonban és még egyszer végigbeszéltük a részleteket. Ez volt életem legelső bankrablása – beleszámítva ebbe a teljes sajátcsaládomat is. Úgyhogy meglehetősen ideges voltam. Eddig csak csupa vacak melót kaptam. Leginkább csak szétosztottam a port a srácoknak, a srácok meg továbbosztották, aztán elszámoltak nekem a lével, én meg elszámoltam felfelé. Az igazat megvallva mindig sejtettem, hogy rajtam tartják a szemüket, és örülök, hogy végül is észrevették ott fenn, hogy többre vagyok érdemes, minthogy drogot osztogassak itt életem végéig, és bevásároltak ebbe a buliba.

Tehát ültünk ott a furgon hátuljában, a Bank szétterített térképe a földön, amin be voltak jelölve a terv részletei. Csak a kisszéfig megyünk, mert a naggyal nem érdemes vacakolni, az túl kemény dió. Minden részletet tökéletesen kidolgoztunk. Ezt a műfajt csak így érdemes csinálni. Ma már nem lehet csak úgy nekirohanni a dolognak, gondolkodni és szervezni kell előtte, különben a zsaruk rövidúton fülön csípi az embert. De pont ettől szép a dolog. Amikor az ember elegánsan csinálja

a dolgokat, aggyal. Szóval rendesen izgultam. Most fontos jól szerepelnem, most megkaptam a nagy esélyt. Ez feljebb vihet. Talán egy napon én is vezethetek majd ilyen balhékat, mert érzem, hogy képes vagyok rá. Meg van hozzá a tehetségem, tudom.

– Lennél szíves idefigyelni végre! – bökött meg a főnök. A főnök egy vékony ürge volt. Olyan középkorú, kecskeszakállas ember napbarnított arccal. Csodáltam a nyugalmát. Odafigyelt ránk, és hát az elmúlt hónapban, mióta készülünk erre az akcióra – egyfajta edzőtáborban voltunk – nagyon össze tudta rendezni ezt a kis csapatot. Tulajdonképpen mindannyian megszerettük. – Talán ha volnál olyan szíves és utoljára még egyszer elmondanád, hogy mi a feladatod! – mondta, és parancsoló, nagy szeméit rám meresztette.

– Bemegyünk. Én a B2 szektorba megyek és felügyelem a két baloldali alkalmazottat.

– Mire vigyázol?

– Második pont. Riasztóktól távol legyenek. Lefekszenek a földre, távol a pulttól. Mindenáron.

– Nyuszi?

– Nyuszi levált a negyedik szakaszban. Átveszi a baloldal őrzését, amíg Tigris és Pamacs bemegy a széfhez.

– És te?

– Bemegyek a C2-be és onnan az igazgatóságra. Ott összeszedem egy kupacba a...

– Tovább! A góré?

– Földre dőlnek. Távol az íróasztaloktól. Egy csoportban. Potenciális túszoikat az ajtóhoz közelebb fektetni.

– Sípjelek?

– Egy hosszú egy rövid: visszavonulás. Otthagynom őket és vissza a B2-be, majd ki a furgonhoz. Egy rövid egy hosszú egy rövid: egy túszt, ha lehet a górért magamhoz veszem, visszavonulás C3-ba, bevárni Nyuszit, aki magával hoz még egyet. Vissza B2-be, várni a további parancsot. Három rövid...

A főnök elgondolkozva nézett rám néhány idegőrlő másodpercig. – Nem izgulsz túl magad, igaz?

– De. Csak mert ... – és hirtelen elharaptam, ami kibukni készült a számon.

– Mert mi van?

Végignéztam a srácok arcán. Azt hitték, hogy beszartam. Az arcukra volt írva, hogy máris undorodnak tőlem. Nagyot sóhajtottam, és megpróbáltam nekik elmagyarázni a dolgot. – Tudjátok, ahogy az előbb végigmentünk kitudjahányadszor a részleteken... szóval, nem gondoljátok, hogy... túl sok

energiát fektettünk ebbe az egészbe, az előkészületekbe meg minden, másfelől pedig...

– Mi van másfelől?

– Hát... még soha nem gondolkoztatok azon, hogy mi... hogy mi szüksége van a Szervezetnek erre az akcióra? Hogy miért ölt bele ebbe az egyetlen ügybe ilyen sokat?

– Ez nem a mi dolgunk. Megmondták, hogy mi a feladat. Megadtak minden szükséges infót, megkaptuk az alaprajzokat, a riasztórendszer rajzait, a biztonsági rendszer rajzait. Meg különben is, a válasz egyszerű: pénz, pénz, pénz.

A srácok hangosan és erőltetetten nevettek. Megborzongtam.

– De mennyi pénz, fiúk?

– Úgy harminc millió, meg némi értékpapír – mondta határozottan a mellettem ülő srác. – talán egy picit kevesebb – mondta és néhány ránc elmélyült a homlokán. Némán ültünk mindannyian néhány másodpercig.

– Csak annyit akartam mondani, hogy az egész rendkívül jól meg van szervezve. Szinte túl jól. Gyönyörű bankrablás lesz. De miért akarja a Szervezet..., hogy rongyos harminc millióért... Ti már sokkal nagyobb bulikat is csináltatok jó párszor, nem igaz?

Láttam, ahogy küzdenek, megpróbálják elzavarni a gondolatot maguktól. De amit kimondtam már ott volt a furgonban. Döngött a fejünk körül, mint valami nagy kövér légy. A főnök a szakállát rágcsálta. Senki sem merte megtörni a csendet. Mindannyian őt figyeltük, tőle vártuk a segítséget. Neki kellett agyoncsapnia azt a legyet.

– És mért pont ezt a bankot? – szinte magam is megdöbbenem azon, hogy folytatom.

– Itt volt beépített emberük.

– Igen, igaz. De miért nem egy olyan helyre építenek be egy embert, ahol többet lehet összeszedni. Százszor többet. Hát nem érzitek – szinte kapkodtam a levegő után –, hát nem érzitek, hogy milyen zavaros ez az egész buli? Itt valami nem kóser!

– Jól van, fejezd be! Egy kalap szar, amit mondasz! Ki vagy te, hogy megmondd itt nekünk, hogy mit gondoljunk? Ha ott fenn azt mondják, hogy csináljuk meg, akkor megcsináljuk és kész. Vagy esetleg meggondoltad volna magad? — kérdezte a főnök halk, rekedt hangján. Az elmúlt hetek alatt hozzászoktam ehhez a különös, parancsoló hanghoz, ami most egyszerre csak teljesen kitisztította a fejemet. A kételyeim és az aggodalmaim a következő lélegzetvétellel távoztak a testemből. Megdörzsöltem a homlokomat, majd

magabiztos hangon megszólaltam.

– Igazad van. Azt hiszem, hogy csak valami hülye lámpaláz volt... a feszültség miatt – próbáltam mosolyogni. – Felejtétek el!

– Na hál' istennek – szusszantott egyet a mellettem ülő srác. Olyan erőset szusszantott, mintha egész idő alatt, amíg beszéltem, mindig csak szívtá, szívtá volna magába a levegőt; szinte féltem, hogy felrobban a végén, mint valami légballon. Borostás arcára lassan viaszsimult a bőr.

A főnök végignézett rajtunk. Szótlatlanul felhúztuk a fekete sí maszkokat.

– Gyerünk! – mondta halkan, és félrerántotta a furgon tolóajtáját.

Amint a bankba értünk felperegtek az események. Mindenki tudta a dolgát és precízen végre is hajtotta. Ahogy meg volt tervezve és ahogy begyakoroltuk. Alig tíz másodperc múlva a teremben lévő három biztonsági őr már a földön feküdt lefegyverezve. Kihasználtuk a megrémült emberek holtidejét. Senkinek nem volt ideje a széf időzárát bekapcsolni, amely egy teljes órára blokkolta volna a páncélajtót – ez nem tett volna épp jót a tervünknek. Úgyszintén nem volt ideje senkinek sem a riasztóhoz nyúlni. Villámgyorsan tettük a dolgunkat, és nem telt bele egy perc, már mindenki a földön feküdt, lefegyverezve, magatehetetlenül.

Amint megkezdődött az akció, legbelül tökéletesen megnyugodtam. Az izmaimban volt, hogy mit kell csinálnom. Érzékeim felfokozódtak, hallásom szinte kiélesedett. Elrántottam a két nőt a pultról és a földre parancsoltam őket. Vigyáztam rájuk és közben a szememet rajta tartottam a teljes szektoron. Aztán megjelent Nyuszi és intett a fejével, hogy mehetek. Biccentettem neki és már rohantam is befelé az irodákhoz. Berúgtam az ajtót, ami hangos csattanással kivágódott. Végigrohantam a folyósón és benyitottam az igazgatói szobába. Minden úgy történt, ahogy gondolatban már többször lejátszottam magam előtt.

A három titkárnő éppen kifelé tartott. Feltehetően a kintről beszűrődő zaj vonzotta őket. Nem voltak riadtak. Nem tűntek kétségbeesettnek. Egyszerűen csak kíváncsiak voltak, pont úgy, mint amikor az emberek összeverődnek a kereszteződésben a fékcsikorgás, a csattanás és az üvegcsörömpölés hallatára; látni szeretnék a két autót, látni szeretnék, ahogy összementek, hogy megérkezik a rendőr és esetleg a mentő, mert most legalább történik valami izgalmas. A titkárnők szemében is csak az izgalom és a kíváncsiság fénylett.

– Hölgyeim! Lennének olyan kedvesek és megmondanák, hogy melyikük szokta a bankrablási ügyeket intézni? Csak hogy papírunk legyen róla, mert évvégén leírnánk az adónkból – mondtam, és rájuk vigyorogtam.

– Mi? – kerekedett ki a szemük szinte egyszerre. Az előttem álló titkárnő ijedten hátralépett a társaihoz.

– Ugyan! Csak egy kis kamatmentes kölcsönért jöttünk.

A hátul álló szőke lány néhány óvatos lépést tett hátrafelé.

– Maradnak, ahol vannak! Mindannyian! – kiáltottam rájuk, és felemeltem a pisztolyomat. Ketten ide lefekszenek a földre – intettem a lábam elé. – Maga pedig – mutattam a tőlem balra álló nőre –, bemegy és kihívja nekem a főnökét! De mozgás! És semmivel nem próbálkozik, mert megspékelem ólommal a barátnőit, világos?

A nő némán bólintott, az alsó ajkára harapott, amitől a vastagon kirúzsózott szája olyan lett, mint egy nagy szelet görögdinnye, amiből középen kiharaptak egy darabot. Amint a nő eltűnt, az egyik titkárnő le is feküdt rendben a földre. A másik azonban felnézett rám és panaszos hangon megszólalt.

– E...elnézést! Nem fekhethék inkább a heverőre? A parketta olyan koszos – mondta és hosszú szempilláival vibrálni kezdett.

– Nem, a francba is! Ez nem szépségssalon – morogtam. Finoman a csaj hátára tettem a bakancsomat. A nő karjai megremegtek, majd végre szótlánul a földre lapult. Mire végeztem a hölgyek adjusztálásával, már fel is bukkant a harmadik titkárnő, a nyomában pedig egy őszülő férfi lépett ki az igazgatói szobából.

– Mi folyik itt tulajdonképpen? – kérdezte, és kilépett a titkárnő takarásából.

– Fel a kezekkel, az istenit! – parancsoltam. A szemébe néztem és... és hirtelen képtelen voltam tovább gondolkozni, hirtelen elvesztettem minden önuralmammat. Többé nem érdekelték a földön fekvő titkárnők, többé nem érdekelt az akciónk sem, nem érdekelt a terv, amit eddig pontosan hajtottam végre, pont úgy ahogy azt elterveztük. Ahogy gondolatban begyakoroltuk. Egy olyan arcba néztem, ami kitörölt belőlem minden programot és beindított egy másikat, ami sokkalta mélyebben volt belém égetve, mint bármi más az életemben. Egy arc, aminek a vonásait oly jól ismertem, egy szempár, aminek sötét fényét annyiszor láttam már, ahogy rám villan gyerekkorom két álma között, alattomosan, démonian. Egy száj, ami sebek ezreit harapta rajtam, évről évre kíméletlenül, aki miatt szidtak és kínoztak éveken át. Még így is, hogy megöregedett, hogy megőszült, mióta utoljára láttam, még így is minden vonásban Ő volt...

A Kocka.

– Szóval Te? Te vagy a bankigazgató. – A hangszálaim üveghangon szólaltak meg; a flazsolett belenyilallt a fejembe. A Kocka, aki bemocskolt, aki arra kényszerítette a tüköremberemet, hogy mindenféle undorító dolgot csináljon, aki egy szemétládává formált minket, akinek minden szenvedésünket köszönhetjük. Hogy gyűlöltem ezt az alakot!

– Úgy van. Az igazgató vagyok. Ismerem magát valahonnan? Ha esetleg levenné a maszkját...

– Még most is parancsolgatsz másoknak, mi? Esetleg kihasználhatná az alkalmat és megerősíthatná a titkárnőit közben, majd ránk foghatná utána az egészet! – üvöltöttem.

– Jobb lenne, ha lehiggadna! És ne hadonásson a pisztolyával, ha megkérhetném! Idegesít.

– És még sokkal jobban is fog idegesíteni, ha nem csinálod azt, amit mondok – és az orrához nyomtam a pisztoly csövét.

– Üljünk le szépen és beszéljük meg a dolgot négy szemközt. Mint férfi a férfival. Biztos találunk valami megold...

Nem tudta folytatni, mert gyomorszájon vágtam. Egyszerűen meglendült az öklöm és már nem tudtam visszatartani. Ez a találunk rá valami megoldást duma meghúzott bennem egy ravaszt, és az agyam véglegesen elborult. A színek összerosódtak, a hangok visszhangossá, kongóvá váltak. Mintha óriási teremmé tágult volna a fejem, és teremnyi fejemben hirtelen tökéletessé vált volna az akusztika; suttogásom üvöltésként robbant az arcüregemben. Majd egy újabb robbanás, egy narancsvörös lángcsomó, mely egy pillanat alatt fekete korom pikkelyekkel vont be belülről a koponyámat.

– Te rohadt szemétláda! Kicsináltál, miattad kellett megölnöm magam, miattad kínoztak és büntettek! Nem emlékszel, mi? Halálra büntettek! És most te mered azt mondani, hogy majd megoldásokat fogsz itt nekem találni? Szarok a rohadt megoldásaidra, elegendő volt a rohadt megoldásaidból. De én is tudok egy megoldást, egy baszott jó megoldást, az egyetlen megoldást – kiabáltam. Előre tartottam a pisztolyt és a szájához nyomtam a csövét – Na gyerünk, a kurva életbe, kapd be és szopogasd, gyerünk! Azt mondtam, hogy kapd be és szopogasd, mert szétlövöm a kibaszott fejed!

A férfi szemében egy csöpp rémület sem volt. Nem félt tőlem. Biztos volt magában, piszkosul biztos. Vonakodva bár, de bekapta a pisztolycsövet. Szemeit az én szemeimbe mélyesztette és fölényesen nézett rám. A pisztolycső a szájában volt és fölényesen rám vigyorgott. A szemeivel. A legyőzhetetlen emberek fölényével, akik képtelenek elképzelni, hogy egyszer ők is lehetnek alul. Akik még ilyenkor is uralkodni akarnak. És ha az ember hagyja magát hipnotizálni, akkor a végén tényleg alul marad. Aztán egyszer csak arra ébred, hogy az ő szájába nyomják a pisztoly csövét, a saját pisztolya csövét. A hideg, uralkodó szemek rámosolyognak még egyszer, utoljára, aztán szétloccsantja az a picurka fémdarab a hülye legyőzött agyát. Csakhogy ezeket a szemeket én már túl jól ismertem ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen hipnotizálhassanak, túl jól ismertem ahhoz, hogy legyőzhessenek.

– Szopogasd a csövet, azt mondtam, hogy szopogasd, megértetted? És

közben mondd, hogy sajnálom, megértetted?! Azt mond, hogy *sajnálom*!

– Saj... (cupp)... saj (cupp-cupp)... nálom (cupp).

– Gyerünk, tovább! És süsd le a rohadt szemeidet, és mondd: légy szíves loccsantsd ki a kibaszott fejemet! Na halljam!

– Légysz... (cupp) loccsant (cupp-clupp) ki a kib... (cupp) feje (cupp) met (cupp-cupp).

– Térdelj le! Nem hallod, térdelj le! Úgy. És most mondd: Mit sütsz kis szűcs, sós húst sütsz kis szűcs! – mondtam, és a pisztolyom csövével óvatosan szilofonozni kezdtem a ritmust az alsó fogsorán.

– Mist (scupp) scűs... (clupp-cupp) sós (smucc) tsűtsz (cupp) kiscs (slumcs) slűcs (cupp)

– Ez most meg mi volt?! – üvöltöttem rá. – Ez semmi nem volt. Érthetően, a rohadt életbe! Ha nem lesz érthető, szétlövöm azt a rohadt érthetetlen fejedet!

– Mits (cupp) slűtsz (cupp-cupp-cupp) kis slúc (slomp) sós (cupp) slűtsz... – artikulálta.

Hirtelen megszólalt egy éles síphang. Egy sípjel. Egy hosszú egy rövid, egy hosszú egy rövid, egy hosszú – ismételtettem magamban némán, kétségbeesetten kutatva agyam mélyén a sípjel értelmét.

– Az (cupp) hiszsem (smuccc) agának s'pól (cupp) tak... – mondta az előttem térdelő Kocka és a szája mosolyra húzódott. Rám vigyorgott, pisztollyal a szájában. A pisztolyom oldalán végigfolyt a habzó nyála. Egész testemben remegni kezdtem

– Közöd? A... a kurva életbe... összenyálaztad a pisztolyom, te rohadt tetű, össze-vissza nyálaztad! Összenyálaztad – mondtam elborzadva, – tele ment a csöve az undorító nyáladdal! – üvöltöttem, és a másik kezemmel belemarkoltam a hajába és a fejét előre rántottam. Rárántottam a pisztolyomra, úgy hogy szinte már a ravaszon remegő ujjam is a szájában volt. – Mindenem tiszta nyál lett tőled, tiszta nyál...! Te rohadt nyáladzó állat, te...

– Mi a franc van már veled? – robbant be a szobába Nyuszi. – Nem hallottad azt a rohadt sípjelet? – kérdezte. Ahogy kivágta az ajtót, egész testemben összerándultam; olyan volt, mint amikor az embert áramütés éri.

A pisztoly elsült a kezemben. Akaratlanul húztam meg a ravaszt. Vagy... vagy mégis akartam? Igen, akartam. Az izmaim akarták, a bőröm így akarta, az ereim úgy lüktettek, hogy akarjam, a sejtjeim vártak rá. Az előttem térdeplő Kocka feje darabokra robbant.

Az elhaló pisztolyrobbanás után hirtelen csend lett. A scalp a kezemben maradt, a holtest oldalra dőlt. Meredten néztem a kezemben fityegő tenyérynyi csontdarabot, amiről lassú, bánatos ütemben hullottak a padlóra a vér és a

sárgás-rózsaszín agyvelő keverékének kövér csöppjei. A teremben mindent vér borított. Vér borította a padlót, a fehér falakat, agyvelőcseppek és koponyaszilánkok csillogtak a közeli íróasztal fehér géppapírjain, parányi vércseppek borították a titkárnők arcát. A szétrobbanó test finom vérpermettel teríttette be egyikük világos blúzáját is. Vagy... ilyen volt eleve a mintázata?

– A francba! – mondta halkán Nyuszi, majd hozzám lépett. – Jól vagy?

Azt akartam mondani, hogy igen, de képtelen voltam megszólalni.

– Na gyere, a francba is! Tűnjünk el innen! – mondta a srác. Megfogta a karomat és elkezdett kifelé vonszolni a véráztatta teremből. – Maguk meg maradnak, ahol vannak, ha nem akarnak a főnökük sorsára jutni! – kiáltott a titkárnőkre. A titkárnők dermedten kuporogtak a földön, láthatóan a sokk teljesen megbénította őket. Képtelenek lettek volna akár egy picit is megmozdulni.

Nyuszi kivonszolt a folyósóra. Majd tenyérrel hátba vágott, épp úgy mintha félrenyeltem volna valamit.

– Gyerünk már, gyerünk! Térj észhez, a francba is! El kell húznunk a csíkot. Megvan a szajré, megcsíptük, apafej! – mondta, és közben egyre csak ütögette a hátamat a lapockáim között.

– Megöltem... ez... ez hihetetlen – makogtam. – Megöltem a Kockát.

– Jól van. Igyekezzél! – sürgetett, és egyre idegesebben lökdösött végig a folyósón.

– Most megöltem. Hát nem érted? – kiáltottam rá, és megtorpantam. – Elkaptam a nyavalyást, a szemétládát! Gyilkos vagyok. – szemeimből elkezdtek folyni a könnyek. Nem örömkönnyek voltak. Nem bánatkönnyek voltak. Egyszerű könnyek voltak csupán. Vízcseppecskék, a bennem izzó forráság kondenzált gyöngyei.

– A tetves életbe! Megölted, és aztán? Ki a francot izgat? De ha maradni akarsz, akkor maradjál te barom! – kiáltott rám dühösen. Ezzel hátat fordított nekem és elrohant. Szavai valahogy lehűtöttek. Utána ugrottam és együtt rohantunk tovább. Pár lépéssel már kinn is voltunk az előcsarnokban.

A bank előcsarnokában mindenki a helyén volt. Pont úgy, ahogy elterveztük. Pont úgy, ahogy gondolatban begyakoroltuk. Amint feltűntem, bólintottak, és olajozottan belekezdték a visszavonulás utolsó fázisába. Mindenki tudta a dolgát.

Én elhúzódtam a D1 szektorba, a bejárat jobb oldalához. Amíg a többiek egymást fedezve kimentek a bankból, szemmel tartottam az alkalmazottakat. Már majdnem ott tartottunk, hogy mi is mehetünk, amikor észrevettem a mozgolódást a jobb oldalon, egészen közel a sötét színű pult oldalához. Kiléptem oldalra, hogy megnézzem mi az, és... hirtelen megláttam azt az embert. Mosolygott. Nem emlékszem, hogy láttam volna ezt az arcot... az istenverte!

Előre léptem, hogy leolvasszam az arcáról a röhögést. Felemeltem a pisztolyt... Az ürge előrenyújtotta a kezét, a kezében egy lapos kis valami, pont mint egy TV távirányítója... Céloztam... hogy odadurantsak... Felemeltem... Odaduranti... Felemeltem...

Léptem egyet előre... és... cé... loz... tam... és...

Minden lelassult körülöttem. Mintha megállt volna az idő. És megéreztem a fájdalmat. A fájdalom éles lett... A fejem! A férfi arca képlékeny lett... akár csak a hold képe a pocsolyában, amikor beletapos az ember. A képe megremegett, majd egészen lassan új formát öltött. A férfi arca újra összeállt, az arca pedig... az arca pedig a nemrég kivégzett Kocka arca volt. Egy halott, szétszaggatott fejű Kocka élő mosollyal.

És hirtelen újra... a maró fájdalom. A fájdalom elviselhetetlenül szaggatta az arcomat. Ott, ahol a Kocka fejéből hiányzott egy nagy darab. Ott szaggatott. Mintha a fájdalom... ahol már neki nem szaggathat... ott nekem szaggatna... A világ megfagyott körülöttem. Csak a fájdalom lüktetett. Az elviselhetetlen fájdalom. És a Kocka arca lüktetett. A szétroncsolt, agyvelővel borított arca. Az én arcom... A fájdalom... elviselhetetlen... és a Kocka szétroncsolt szája betűket formázott... Lihegő, óriás, vértől feldagadt betűket.

... Ö R Ö K K É V A L Ó S Á G I G...

Az... az nem lehet! Ez a fájdalom... ez... a lassú fájdalom...

És a Kocka eltorzult arca vigyorgott. Épen maradt fogai árkában sötét, rászáradt vér... és rászáradt fájdalom...

Halál haldoklás nélkül... – suttogta.

Fájdalom vég nélkül....ez itt a... POKOL.

Neeeeeeeeeee!

– Ha a vörös lámpa kigyullad, akkor kezdünk – mondta a riporter a hosszú, félhold alakú asztal mellett ülő férfiaknak, akik mindannyian roppant elegáns öltönyt viseltek. A riporter arcán az utolsó simításokat épp most fejezte be az egyik sminkmester fiatal asszisztense. A riporter mély ráncait most tökéletesen fedte a vastag púdertakaró.

Amint az adás kezdetét jelző lámpa kigyulladt, a riporter a megfelelő kamerába villantotta agyonhasznált mosolyainak egyikét, majd elmondta a megfelelő sablon köszöntő szöveget. Bár mondatai zavarosak voltak, s olykor lehetetlen volt őket követni, mindez nem számított az ő esetében hibának, sőt, egy ilyen ismert

showman esetén – legalábbis a műsor rendezője meg volt erről győződve – az ilyesmi egyértelműen a sztár vonzerejének fontos része.

Mindez a nézőket sem igen zavarta, hiszen a nézők többségét már rég leszoktatták a gondolkodás fárasztó, embert próbáló szokásáról. A televízió a társadalom végső, tökéletes rágógumijának bizonyult: csak rágd és rágd, amit a szádba adtak, fújj aztán belőle hatalmas lufikat és sose erőltess túl magad. Milliók ragadtak a TV képernyőjéhez és megettek mindent, amit adtak nekik; akár csak a szófogadó gyerekek, akiket egy-két műsor után finoman meg is büfiztetnek, nehogy megülje valami is kényes kis gyomrukat.

Ezen a vitaműsoron a riporternek három vendége volt. Az első és legfontosabb: az Embertükrözés-ügyi Miniszter személyesen. Őt a riporter közvetlenül maga mellé ültette. Úgy beszéltek meg ugyanis a műsor szerkesztőjével, hogy őket kettőjüket, vagyis a minisztert és a riportert fogja a kamera a legtöbbször mutatni. Mert minél többször lát a néző egy arcot, annál inkább képtelen nélküle élni. A média bizony egy merő pszichológia.

A riporter másik két vendége a belügyminisztérium államtitkára – egyben a Miniszter öccse – és egy népszerű újság fiatal szerkesztője volt. Az államtitkár fényes szőke haja és elegáns fekete öltönye feltűnően kiemelte őt a riporter és a Miniszter alkotta mosogatóvíz-színű háttérből. Épp ezért a riporter úgy döntött, hogy az államtitkár mögé egy nagy levelű zöld pálmát állíttat, ezzel is tompítva az államtitkár pimaszul feltűnő jelenségét. A harmadik vendég, a Tények Mögött újság fiatal szerkesztője a periférián foglalt helyet, mivel átnéztek rajta, mint az ablaküvegen. Az egyetlen oka annak, hogy most mégis itt ülhetett csak az volt, hogy a műsorvezető elhatározta: meg fogja őt nyilvánosan szégyeníteni. A műsorvezető ugyanis utálta a fiatal újságírót, mert, ellentétben vele, fiatal volt és tehetséges. Továbbá a fiatal újságíró száját soha nem hagyták el értelmetlen, oda nem illő mondatok, ráadásul minden szót érthetően tudott kimondani.

Miután a riporter hadarva bemutatta a három vendéget, az Embertükrözés-ügyi Miniszterhez fordult.

– Miniszter úr! Önt ország-világ úgy ismeri, mint aki sokat foglalkozik a tükrökkel – és saját szellemességén elmosolyodott. – Most, hogy az egyik tükre eltörött, hét évig nem fog megházasodni? Tényleg, ön nő ember?

– Elválltam. De úgy tudom, hogy ez a hét éves dolog csak a nőkre vonatkozik. Gondolom egyébként arra céloz, hogy a múlt héten meghalt egy tükörember annál a bankrablásnál...

– Igen, helyben vagyunk. Jó nagy felfordulás volt, amint az ismeretes. Nos, a Tények Mögött tegnapi száma szerint a tükörember programnak ezzel befellegzett – bámult gonosan izzó szemekkel az asztal túlvégén ücsörgő fiatal

szerkesztő felé.

– Igen, de... – próbálta kifejteni a szerkesztő, de a műsorvezető közbevágott. A fiatalembert olyan rövid ideig vágták csak be, hogy az még egy úrhajós kiképző program vizuális memória tréningén is megállta volna a helyét.

– Köszönöm. Tehát fiatal kollégám szerint ezzel fuccs a tükörember programnak – mondta és közben megkísérelt egyszerre a Miniszterre és a kamerába nézni.

– Természetesen nem lesz vége. Amit meg kell érteniük az az, hogy a tükörember programunk most, hogy ez a bankrablási ügy megtörtént, nem hogy megbukott, hanem végre egyértelműen értelmet nyert. A bankrablásnál, amennyire én tudom...

– Erről talán kérdezzük meg az államtitkár urat. Nos! Államtitkár úr?

– Mi a kérdés? – kérdezte a szőke férfi, és hideg, kék szemeivel a riporterre nézett.

– Természetesen a bankrablás. El tudná nekünk mondani röviden, de tényleg röviden, hogy mi történt azon a napon. Bár tudom, hogy már sokszor és sok helyütt elmondta, de talán jó lenne, ha a nézőknek... – mondta. Beszéde értelmetlen mormogásba fulladt.

– A rendőrségi jelentések szerint az történt, hogy az egyik bankrablót, aki tükörember volt, sikerült ártalmatlanítani azáltal, hogy az egyik alkalmazott be tudta kapcsolni a bankba nemrég telepített *rabláselhárítót*. A rabl...

– Ha jól tudom, ez volt az a tükörember, aki megölte a bankigazgatót – rikkantotta közbe a riporter. – Miniszter úr! Önök találták ki ezt a rabláselhárítót vagy tévednék? – kérdezte. Persze pontosan tudta, hogy nem tévedett, hiszen néhány fiatal kollégája napokat töltött azzal, hogy felderítse az ügy hátterét. Hogyan is tévedhetett volna?

– Nincs messze az igazságtól. Tulajdonképpen én találtam ki – mondta a Miniszter, és arcán önelégült mosoly futott keresztül. A mellette ülő államtitkár utálattal pillantott fel a bátyjára.

– Maga? Nahát! Akkor Ön és Edison kollegák – zizegte fojtott nevetéssel a riporter. Mivel a Miniszter zavartan nézett rá, még hozzátette: – Úgy értem, hogy Edison feltalálta a villanykörte, ahogy Ön most feltalálta nekünk ezt a rabláselhárítót – vidámkodott a riporter, teljesen megrészegetülve saját teljesítményétől. – Szóval, pontosan mit is talált fel, Miniszter úr?

– A tüköremberek agyába épített fejlődésút-kiegyenlítő rendelkezik egy olyan egységgel, amit ha beindítunk, képes megölni az adott tükörembert. Ha tehát egy bankba, és ez történt a múltkori bankrablásnál, beszerelünk olyan egységeket, amelyek működtetni tudják a fejlődésút-kiegyenlítő rabláselhárító modulját, akkor

képesek vagyunk blokkolni a bankrablókat, feltéve, hogy a bankrablást tüköremberek követik el.

– Hát ez túlon túl műszaki volt, azt hiszem. Röviden összefoglalnám ezt a tévénezők kedvéért – mondta a riporter. – Ha jól értem, a tükörember agyába szerelt egység felhasználható arra, hogy a tükörembert egyetlen gombnyomással kivégezzük?

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy a tüköremberek esetében a rabláselhárító jóvoltából a bűnt mindig büntetés fogja kísérni a jövőben. Elkerülhetetlenül – szúrta közbe az államtitkár, akit a riporter makogása mostanra igen felbosszantott. Az államtitkár szerette a nyelvtant és utálta a riportereket.

– De akkor miért nem haltak meg a rablók már amikor beléptek abba a bankba?

– A rabláselhárító jelenleg még csak kísérleti fázisban van. A jövőben már a bankrablás pusztá ténye is képes lesz beindítani a rabláselhárítót. Emberi beavatkozás nélkül. Ehhez persze a mérnökeinknek még ki kell fejleszteniük egy megfelelően biztonságos detektorrendszert, ami a bankrablás tényét fel tudja majd ismerni.

– Mi van akkor, ha a rabláselhárító vakriasztást csinál és így megöl egy csomó embert? – vetette közbe a fiatal újságíró. – Mindannyian jól tudjuk, hogy a gépek sem tévedhetetlenek.

– Azt hiszem, hogy ez csak az Ön hipotézise, merő fantazmagória.

– Ez tetszik – dorombolt a riporter a szemközti kamerának.

– Mi tetszik? — kérdezte a Miniszter.

– A fantazmagória. Jó szó. Azt hiszem, hogy a mi fiatal barátunk kifogásaira csakis ezt a szót lehet alkalmazni. Fantazmagória. Ez tetszik. De kérem, folytassa!

– Nem fordulhat elő, hogy véletlenségből..., mert a berendezés százszázalékosan biztos lesz, ezt garantálhatom.

– Ilyen nem létezik! Tudományos értelemben... – szólt közbe a szerkesztő, de a riporter leintette.

– Kérem! Engedje meg a Miniszter úrnak, hogy kifejtse a véleményét! Kérem, folytassa, Miniszter úr!

– Nos...

– Nos mi? – sürgette a riporter.

– Hol is tartottam?

– Ott, hogy amit a fiatalember állít, és amit lapjuk, a Tények Mögött nemrég lehozott, az egy merő fantazmagória.

– Á, köszönöm. A rabláselhárító tehát hamarosan automatizálásra kerül. Ez a

mostani bankrablás bebizonyította, hogy rendkívül jól használható. Csak ennyit akartam mondani.

– És mi lett a pénzzel? Amit a rabláselhárító ellenére is elraboltak? A nyomára bukkantak már? Tényleg, nem lenne jó ötlet, ha a tüköremberek egyforma ruhában járnának vagy viselnének valami jelet a kabátjukon? – sziporkázott kérdéseivel a riporter.

– Az ellopott pénz nyomára sajnos még nem sikerült rábukkannunk. Szerencsére csak a kisebbik széfet tudták kifosztani a rablók, ezért az elrabolt összeg sem túl nagy. Néhány millió csupán.

– Innen is látszik, hogy a rablók feltehetően amatőrök voltak. – szólt közbe a szőke férfi. – Egy profi társaság biztosra megy és nem vág bele egy bankrablásba, hacsak nem tudja biztosan, hogy jelentős mennyiségű pénzt tud onnan elvinni. Azt gyanítjuk, hogy a tetteseknek ez lehetett az első ilyen akciója és feltehetőleg véletlenül választották ki pont ezt a bankot.

– És mi a válasza a kérdéseimre? – mondta a riporter, mintha a szőke férfi ott sem lenne.

– Mi is volt a kérdése? – pislogott a Miniszter.

– Miért tudták elvinni mégis a pénzt annak ellenére, hogy a rabláselhárító funkcionált? Hogy funkcionált – ismételte alig hallhatóan magának, mivel a funkcionál szó nagyon tetszett neki.

– Nos, hát nem mindegyik rabló volt tükörember. Pont ezért támogatja a minisztérium azt a koncepciót, hogy évről évre mind több állampolgárból tükörember legyen.

– Még több kis tüköremberke, hát nem fantasztikus! Még nekem is lehetne egy csomó kis tüköremberem? Olyanok mint én? – ujjongott a riporter.

– Mi történt a bankigazgatóval, azt mondja meg – kiáltott közbe az asztal végénél ülő szerkesztő.

– Nézze, tisztelt uram! Már másodszor szakítja félbe a Miniszter úrral folytatott diskurzust. Próbálja meg modorálni magát, mert ez itt nem a népstadion, ahol a lelátókról mindenfélét bekiáltozhat. Elnézést kérek, Miniszter úr, a szerkesztő úr nevében is! Kérem folytassa!

– Azt hiszem, én befejeztem.

– De hiszen épp elkezdett valamit! És még nem válaszolt a kérdéseimre sem, hogy talán jó lenne a tükörembereket megjelölni. Mondjuk minden tükörembernek – folytatta lelkesen a riporter – viselnie kellene kötelezően egy nagy ezüst négyzetet, amin be vannak jelölve a tükörtengelyek. Nos, mit szól hozzá? Hát nem jó ötlet? – kérdezte a Minisztertől diadalmas hangon.

– Amíg elenyésző számban vannak tüköremberek, addig ennek semmi

értelme – mondta az államtitkár. – El kell végre érni, hogy a parlament meghozza a döntést a globális tükrösítés ügyében. Azt hiszem, hogy ez a mostani bankrablás bebizonyította, hogy a társadalmunk minden polgárát tükrözni kell. Meg kell valósítanunk végre a *Párhuzamos Társadalmat*, mely csupa tüköremberből áll.

– Arról beszéljünk inkább, hogy miért kellett meghalnia a bankigazgatónak – kiáltott közbe a félhold alakú asztal végére feltűzött fiatalember.

– Ugyan, tisztelt uram! Véletlen baleset volt. Az egyik rabló hadonászott egy kicsit a pisztolyával, a pisztoly elsült és a golyó megölte azt a szerencsétlent. Különbön is, a tettes tükörember volt, és így meg is bűnhődött azon nyomban a bűnéért – mondta az államtitkár hidegen.

– Ez mind mellékes! Arra hogyan tud nekem magyarázatot adni, államtitkár úr, hogy a bankigazgató ellen a rendőrség gazdasági ügyekkel foglalkozó osztálya éppen akkor kért az ügyészségtől letartóztatási parancsot, mert kiderült, hogy a tisztelt bankigazgató úr bizonyos társaságoknak...

– Tisztelt uram. Már említettem magának... – szólalt meg mérgesen a műsorvezető.

– Ez fontos, úgyhogy engedje, hogy ezúttal befejezzem. Elvégre meghívtak engem ebbe a műsorba, nem igaz? Szóval a rendőrség bizonyítékai szerint a bankigazgató bizonyos társaságoknak igen komoly, milliárdos pénzeket folyósított anélkül, hogy bármiféle fedezetet kért volna. Majd amikor ezek a társaságok egyszerűen felszívódtak a pénzzel együtt, akkor az egész milliárdos csalás egyik fő bűnösét és koronatanúját egészen véletlenül meggyilkolják egy bankrablás során. Azt kérdezném tehát, tisztelt államtitkár úr, hogy nem lehet-e az, hogy a bankrablás valódi célja nem is a pénz elrablása volt, hanem egy többmilliárdos csalás kényelmetlenné vált koronatanújának elegáns eltakarítása? Mert ebben az esetben csöppet sem egy amatőr akcióról van szó, hanem sokkal inkább profi...

– Hogy is mondta az előbb, tisztelt műsorvezető úr? Fantazmagória? – kérdezte az államtitkár álmos ábrázattal. – Nos, amennyiben a rendőrség elindított volna egy ilyen eljárást a meggyilkolt bankigazgató ellen, arról én egészen biztos, hogy tudnék. De ha mégis így lenne, amit én még egyszer mondom, kizártnak tartok, a szerkesztő úr állításai akkor is teljesen alaptalanok, sőt! Szeretnék mindenkit emlékeztetni rá, hogy *jogállamban élünk*. Vagyis mindenki ártatlan mindaddig, míg egyértelműen be nem bizonyosodott, hogy bűnös. Ezek alapján pedig az Ön állítása nem tekinthető másnak, mint pusztán alaptalan rágalmazásnak. Szeretném, ha a jövőben tartózkodna az ilyen jellegű nyilvános rágalmazásoktól, főleg ha a másik fél nem lehet jelen, hogy megvédhesse magát. Az ilyesmi elég tisztességtelen.

– Nagyon igaza van! Tökéletesen tisztességtelen. Remélem, hogy azért a tisztelt nézőket nem zavarta meg nagyon fiatal kollégám lehetetlen közbevetése – mondta, és belemosolygott a kamerába. Arca, mint valami nagy felhő, beborította az egész országot. – De térjünk is tán vissza az eredeti témánkhoz. Kérem, fogják rövidre, mert lassan kifutunk az időből. A kollégák már integetnek is ott hátul. De ezt még muszáj megkérdezni. Bocs fiúk! Majd legfeljebb levonjátok a fizetésemből – és a kamerába kacsintott. – Tehát visszatérve a rabláselhárítóra. Azt mondta, hogy ez képes blokkolni a rablót. Ez azt jelenti, hogy blokkolja vagy pedig azt, hogy kivégzi? – fordult az Embertükrözés-ügyi Miniszterhez.

– Nos hát, megöli. Köszönöm, hogy ezt szóba hozta, mert ez tényleg nagyon fontos. Tulajdonképpen nem csak egyszerűen megöli az illetőt, hanem beindít egy úgynevezett *haldoklásnyújtó* mechanizmust.

– Haldoklásnyújtót? Az meg mi fán terem? Mintha egy új szappanopera címe lenne, vagy talán egy új motorolaj esetleg? – próbált szellemeskedni a riporter, de hamar észrevette, hogy a Miniszter nem reagál rá. – Szóval mi is ez pontosan?

– Az én..., pontosabban a minisztérium ötlete volt – mondta a Miniszter. – A végső és tökéletes büntetés, amit a tüköremberekre kiszabhatunk. Személy szerint ugyanis én nem hiszem, hogy a halálbüntetés önmagában elrettentő.

– Természetesen. Értem, mire gondol – bólogatott a műsorvezető. – A halálbüntetés egyszerűen nem elég. Csak egy apró pillanat és már nem is létezik az illető. Ez semmiképp nem elég!

– Igen. De mi felismertük, hogy a *Pokol megteremthető*. Tudunk csinálni *Földi Poklot* is. Az örökké tartó fájdalom állapota: ez a haldoklásnyújtó, ez a Pokol!

– Földi Pokol? Ez aztán a jópofa!

– Képesek vagyunk valakit a társadalom ellen elkövetett bűneiért *de facto* Pokolra ítélni. A haldoklásnyújtó ugyanis a tükörember haldoklását végtelen haldoklássá változtatja.

– Akkor az az ember, akit a rabláselhárító rendszer múlt héten elkapott, még mindig... még ebben a pillanatban is haldoklik? – kérdezte a riporter.

– Dehogy. Pontosabban... szóval, az attól függ, hogy, szóval...

– Majd én elmondom – mondta a szőke államtitkár, és egy dühös pillantást lövellt értelmetlenül makogó bátyjára. – Ha az időt a mi világunkból szemléljük, az illető néhány másodperc alatt kiszenved. Tehát az a tükörember, akit elkapott a rabláselhárító, most már halott. A tükörember szemszögéből nézve azonban ő még mindig haldoklik, és *haldokolni is fog az örökkévalóságig*. Számára az idő megnyúlik, és amit mi néhány másodpercben érzékelünk csupán, azt ő végtelen hosszú időnek éli meg. Az ő haldoklása az idők végezetéig tart. Azt hiszem, *hogy ennél tökéletesebb büntetést ember még nem alkotott*. És ha lehet egy személyes

megjegyzésem mindehhez: Végre azt kapja a söpredék, amit megérdemel: a színtiszta poklot. *Mi nem bízzuk Istenre a dolgot.* Ugyan ki bízik manapság már benne?

– Hát, mit is mondhatnék. Ez... tényleg óriási! Azt hiszem, hogy most már tényleg retteghetnek a bűnözők! Szinte... szinte már sajnálom is őket! – mondta a riporter, és felröhögött. – Legyen hát ez a végszó, mert sajnos most már tényleg be kell fejeznünk. Köszönöm, hogy befáradtak a stúdióba! Köszönöm Miniszter úr, köszönöm államtitkár úr! Azt hiszem, hogy ez igen érdekes vita volt. És... Tisztelt nézőink, a jövő héten újra, ugyanekkor, ugyanitt! A viszont látásra, és... – hajolt előre, hogy arca majdnem megérintette a kamera lencséjét – maradjanak velünk!

A mosoly addig ült az arcán, míg a felvételt jelző piros lámpa el nem aludt. Majd a mosolya cserepes lett, mintha agyagból lett volna gyúrva, a cserépdarabok pedig sminkjének szilánkjeival együtt elkezdtek lehullani az arcáról. Amint elaludtak az erős fényű stúdiólámpák, a Miniszter és az államtitkár is felkászálódott. Arcukról a műsorvezető arcához hasonlóan peregni kezdtek a sminkszilánkok.

Csak a fiatal szerkesztő maradt ülve még sokáig, némán figyelve a hűlő stúdiólámpák pattogását. A fiatalembert, akár csak valami nagy lepkét, feltűzték a holdsarló alakú asztal hegyes sarkára.

– Anyu, anyuuuuuu! – kiáltotta a kisfiú, és berontott szüleinek a hálósobájába. A mezítlábas kisfiú egész testében remegett, a haja kócos volt és kuszán, vizesen tapadt homlokára, tágra nyílt pupillái szinte elvesztek rémült szemeinek sötét kútjaiban. Az anyja felült az ágyban, felkapcsolta az olvasólámpáját, majd álmos szemekkel a gyerek felé fordult.

– Mi az, kicsim?

Amint meglátta az ágya előtt ácsorgó, gyűrött, mezítlábas kisfiát, a feje körül kavargó álom maradéka is véglegesen szétrebbent egy szempillantás alatt.

– Na, gyere ide és mondd el, hogy mit történt! Biztos valami szörnyűt álmodtál. Hosszú ujjai hegyével megsimogatta a kisfiú homlokát, mintha a haját igazítaná. A kisfiú fölmászott az ágyra, összekuporodott és fejét anyja ölébe hajtotta.

És elkezdett zokogni. Először halkán, alig hallhatóan, mint a méhek egy virágos rét felett: a zsongás hol felerősödött, hol pedig lehalkult. Anyja simogatni kezdte a haját, puhán, szelíden. Nem szólt egy szót sem, csak simogatta a kicsi hátát és fejét. A gyerek zokogása a simogatás hatására felerősödött, mintha az

anyja ölében, ebben az egyetlen biztonságos zugban, most végre kiszabadult volna belőle minden fájdalma. És még annál is több: összes másolatának, összes valaha élt tüköremberének minden összegyűlt fájdalma, amit minden sejtjében egyaránt hordozott, amiből lelke mállekony fala épült. Az anya mindaddig simogatta a fiút, amíg sírása ismét halk zokogássá tompult. Majd egész halkan megszólalt.

– Elmeséled nekem, hogy mit álmodtál?

– Nem... nem... álom volt – szipogta a gyerek. – Nem álom.

– Hát? Akkor meg mi történt?

– Meg... meghalt. A tüköremberem. Éreztem, hogy meghal, éreztem, hogy meg... megölik.

– Meghalt? Miért ölték volna meg?

– Éreztem, hogy fáj. Fáj neki. Soká... nagyon soká – mondta a kisfiú, és a hangja elcsuklott. Fejét visszafúrta az anyja ölibe.

– Csak álmodtál. Higgy nekem, csak álmodtál!

– Nem, nem álmodtam. Tudom, anya. A Pokolban van. Te anya, mi... mi az a Pokol?

– Biztos, hogy nincs a Pokolban kicsim. Még... akkor sem, ha meghalt. A Pokol, tudod... csak az emberek találták ki valamikor nagyon régen, hogy legyen mivel egymást riogatniuk. Ne is gondolj rá! A Pokol nem létezik.

– Ez... ez biztos? Ugye én... én nem fogok a Pokolba kerülni, ha meghalok? Ugye... ugye nem? – kérdezte. Könnyes szemeivel anyja arcát kutatta.

– Hát persze hogy nem, kicsim. Persze, hogy nem. Nyugodj meg, *én azt nem engedem!* – mondta, és egy hatalmas, mosolygós puszit nyomott a kisfiú könnyes arcára.

– Mi az már megint? Te meg miért nem vagy a helyeden? – kelt fel az apa és dühösen pillantott a fiúra. – Nyomás aludni! Te meg mit babusgatod állandóan! Nem csecsemő már – szólt mérgesen a feleségére.

– Csak rosszat álmodott. Most már minden rendben van.

– Anyu... anyu... nem maradhatnék itt? – kérdezte a kisfiú alig hallhatóan.

– Nyomás, menj vissza a saját ágyadba! Nem hallottad!

– Itt marad! Ma éjszakára. Csakis erre a maira – mondta az anya határozottan.

– Gyere kicsim – szorított helyet a gyereknek maga mellett.

– Ahogy gondolod – szusszantott a férfi. – De szerintem nem helyes... hogy így... babus... gatod – ásította, visszafordult, megigazította a párnát a feje alatt és szinte nyomban el is aludt.

– Na, gyere ide gyorsan, mert még megfázol itt nekem! – mosolygott a kisfiúra az anya. Amikor a gyerek elhelyezkedett, betakarta és átkarolta a kicsit.

- De most már aludjunk, jó! Ne félj semmitől! Én nem engedem, hogy azok a rossz álmok megint visszatérjenek.
- Megígéred? – kérdezte a kislány.
- Megígérem – mondta az anya, és megcsókolta a gyerek forró homlokát.

NEGYEDIK FÁZIS

Együtt magammal: a megszabadulás

*És látnék talán valakit,
ki szemmel, melegen
jelezné ennyit: vannak itt
s te nem vagy idegen.*

A lakás minden zugában koromsötét volt már, pedig alig múlt el hat óra. Kinéztem a hóval borított, homályba vesző udvarra, néztem ahogy a vastag hótakaró visszatükrözi a magányos utcai lámpák súlyos fényét, ahogy szerteszét szórja a csillagtalan, fagyos éjszakába ezt a különös, sárga világosságot.

Sokszor filozofálgatok mostanság a hó tűnékeny természetén. Úgy tűnik, hogy minden nap eljön egy pillanat, amikor a hó már nem bírja tovább, mintha egyszer csak felismerné a fény és önmaga közt feszülő ősi ellentétet. És ezzel a felismeréssel hirtelen elzárkózik a fények elől, haragosan visszaveri őket: elúzi az ablakok narancs izzású négyszögeit és az utcai lámpák magatehetetlen fényét. Ráébred arra, hogy ő fények nélkül teljes és igazi. A kinti fagyos, téli éjszaka pedig megtelik ezekkel a száműzött fényekkel: szétszóródnak a halott fák havas ágai között, amitől a felborzolt tollú rigók egyszerre ezer árnyékot vetnek. Behatolnak a falak repedéseibe és bevackolják magukat az alvó gyíkok mellé. Mintha minden belülről izzana ilyenkor, az éjszaka kísértetiesen ragyogni kezd. Egyetlen hely van csupán, ahová ezek a száműzött fények nem tudnak ma behatolni, és ez a lakásom zárt magánya, sötét, lelekatolt magánszférám titoktartó zugai.

Ezek a homálytól telt szobák és nehéz függönyök most mind hallgatnak körülöttem, s várják, hogy megérkezzenek a fiúk. Ez lesz az utolsó megbeszélés a Nagy Nap előtt. Ma este, utoljára. Mert még véletlenül sem követhetünk el hibát. Nem akarok meghalni, *nem akarok Pokolra kerülni*. Nem. Csak legyen minden a helyén, ez a legfontosabb. Ez az akció az én tervem, én dolgoztam ki a részleteket, én válogattam ki hozzá a srácokat, én mondom meg, hogy mit, hogyan és mikor csináljanak. Nincs benne hiba. Végigmentünk már sokszor,

nagyon sokszor minden részleten. De a terv egy dolog és megint más a valóság, tudom. Döbbenet vettem észre: kicsit remeg a kezem.

Ha ennek az egésznek vége lesz, felszívódom majd. Itt hagyom ezt a kísértetvárost, ezt a mára már meglehetősen rozogává vált házat, melynek falai átitatódtak gyerekkorom rémálmaival; itt hagyom a penészfoltos falaival, töredezett cserepeivel, beomlott kéményével, megvetemedett ajtóival, rozsdás rácsaival, melyek a poros ablakokat védik az utcán tomboló kölykök labdájától. Itt hagyom a romokat, életem eddigi romjait. Elmegyek majd egy másik városba, talán egy másik országba, eltűnök majd valahol a hegyek között, ahol soha nem lelnek rám, veszek majd egy barátságos kis házat. Birtokba veszem az erdőt, a rétet, a hegyi patakot, a vastag őszi levéltakarót, a smaragdzöld tavaszi füvet. Ennek az akciónak, ennek az utolsó akciónak most mindenképpen sikerülnie kell. Én nem fogom hagyni, hogy *még egyszer kivégezzenek!*

Milyen régóta is dédelgetem magamban a változást! Most már tudom: nem akarom így élni tovább az életem. Nem akarom ezt a házat, ezt a sírt, mely minden részletében csakis a múltra emlékeztet. Anyám hagyta rám. Miután elváltak, ez volt az otthonunk. De mióta Ő meghalt, minden olyan üres lett itt. Minden olyan végtelenül és végérvényesen üres.

Ennek már lassan két éve... S mintha a vakolat, a csempék, a kő, a cserepek, a bádogg ereszcsonalra mind-mind megérezték volna, hogy Ő nincs többé, és lassan elkezdett minden széthullani körülöttem; a vakolat hámlani kezdett, a csempék leváltak a fürdő faláról. Egyik reggel észrevettem, hogy a nappali kövein és a gang betonján hosszú repedés szaladt végig; az eresz pedig csöpögni, majd lassacskán folyni kezdett. A ház haldoklott körülöttem. A ház haldoklik az anyám nélkül. Már sokszor gondoltam rá, hogy eladom, de iszonyodom a gondolattól, hogy egy hasonló, másik csendes lakásba költözzek itt valahol.

Gondolataimba beszakadt a valóság, néma meditációm vékonyka jege hirtelen összeroppant. A ház előtt egy kopott diesel autó fékezett le és végigkaristolta a környék csendjét. Az ablakhoz léptem és a lehúzott redőny rései közt kilestem az utcára. Az autó befordult a kocsiforrára, szusszant még néhányat, majd a motor köhögve leállt. Egy idegtépően elnyújtott pillanatig a reflektorok még némán meredtek előre; a szemközti, kopott tűzfalra polipszerűen tapadtak a reflektorok élénksárga fénykorongjai. Megérkeztek a fiúk.

Az órára pillantottam: pont hat harminc van, rendben. Csak holnap is tartsák meg ezt a jó szokásukat. Elvettem a kezemet az ablakpárkányról, de a szememet a kinti, hófedte világ még egy pillanatra fogva tartotta. Igen! A hó még akkor is tiszta marad, amikor besarazzák kívülről az utcákon rohanó gumiabroncsok. És ha a meleg tavaszi szélről olvadni kezd, legbelül tiszta marad még akkor is.

Persze nem bír örökké harcolni a folyton támadó világgal. Nem. Itt a városban belefárad a küzdelembe, mert itt a városban örökösen mindennel és mindenkivel harcolni kell. De vannak helyek, ahol tisztán, békében élhet. Fenn a magas hegyek ormain. Ott a hónap többé nem kell félnie az olvadástól sem, mert ott még az is jó és természetes. Megráztam a fejem. Nem, ne kalandozz most el! Merengeni még lesz elég időd. Most csakis a holnapi akció a fontos. Csakis a jövő.

Meghallottam a többiek dörömbölését az ajtón.

Hát igen! Bár a kinti száműzött fények nem akarták csillapítani magányom, ma este mégsem leszek egyedül.

Szinte ma is látom magamat, és látom magam előtt az ébenfekete koporsót a ravatalon. Anyámra vártam ott.

Tudom, hogy a koporsókat mindenki végérvényesnek tekinti. A balta nehéz feje lesújt a fahasábra, a fa pedig kettéreccsen; másképp nem is lehet. De én hinni akartam, hogy az a koporsó nem végleges. Nem lehet végleges!

Hittem, hogy Anya meg fog mozdulni a fehér szemfedő alatt. Figyeltem őt. Minden pillanatban, mintha... felemelné egy picit a fejét, épp csak egy picit; szinte láttam, hogy a koporsó is vele mozdul, életre kel a fa, megnyúlik, megcsavarodik, valószerűtlenül, mintha az egész egy különös Salvador Dali-kép lenne csak.

Némán álltuk körbe a koporsót. Az idő pedig telt-múlt. A kérlelhetetlenül múlt idő lassan beszivárgott lábainkba és átfagyasztotta azokat. Hosszú és arcpirítóan hideg tél volt ez is, épp mint az elmúlt telek.

Körbenéztem az arcokon. Mit tudnak ezek róla, ugyan mit? Hisz anyámat soha nem szerették ezek az emberek. Tisztelték őt, mert rettegték apa hatalmától. Amíg a szüleim együtt éltek, végig ott zsongtak körülötte, mert úgy képzelték, hogy rajta keresztül hatalmuk lehet apa dolgai felett. Ó, az ostobák. De amint apám elhagyta őt, úgy hámlott le róla mindez a hamis törődés, mint valami régi festék, és Anya ott maradt egyedül, barátok nélkül. Semmit sem nélkülözött jobban azokban az időkben, mint pár őszinte, biztató emberi szót. Most pedig idejön ez a csomó úgymond barát és ismerős, akik számomra is épp csak annyira fontosak, mint amennyire számukra valaha is fontos volt az anyám! És csak jönnek csak jönnek, egyesével, és megtöltik a termet az olcsó sajnálkozásukkal. Jönnek csak jönnek, fércelt szimpátiával az arcukon. Odajönnek hozzám, rám emelik üres szemüket, rám szórják preparált érzelmeiket, csak úgy kongnak a

szavak. Elmormogom hát nekik viszonzásul, amit hallani akartak. Hát legyen!

De hogy képzelik ezek! Ezek, akik semmibe vették míg élt! Hogy mernek idejönni nekem! Egy újabb apró fejbiccentés, gyertek csak, egy halovány mosoly, egy puha, nedves csigaszerű kéz érintése a kezemen. Igen, én is nagyon sajnálom, igen!

Azt mondják, hogy a temetőben az embereket meglegyinti az elmúlás szele. Micsoda baromság! Engem csak a ravatal körül álldogálok undorító parfümgőze legyintett meg, melybe a fonnyadt virágok nehéz illata keveredett. Semmi több. Néhányan pont úgy kiöltöztek, mintha színházba jöttek volna. Mintha valami látványosságra jöttek volna, csak hogy legyen új beszédtemájuk a mű-barátaikkal legközelebb. Akár a színházban, csak azt várják, hogy végre otthon legyenek és lerúghassák magukról kényelmetlen cipőiket. Milyen nevetséges! Betódulnak ebbe a sötét kis terembe ezek a csupa feketébe öltözött emberek, hogy részvétet vacogjanak egy fekete koporsó körül. De hát mit is várhatnék mást ezektől?

A Szervezet. Ott volt, ahogy mindig is ott lihegett a nyakamban. Úgymond elvegyültek a gyászolók között. Kapásból fel tudtam volna sorolni mindegyikük múltjának minden elemét, ismertem a rangjukat és néhányról tudtam olyasmit is, amit közülünk nem sokan. Apám gondosan nevelt és megosztott velem szinte minden részletet. Mert hitte, hogy családommá formálhatja ezeket. Beavatottá váltam, mert azt akarták, hogy beavatott legyek. S meg vannak róla győződve ezek az idióták, hogy tényleg az övük az életem. És azt hiszik, hogy elnézem nekik, amit az anyámmal tettek. Hát nem nézem el!

De csak higgyék, hogy így van! Csak higgyenek a lojalitásomban! A kinevelt és kitenyésztett lojalitásomban. Ezek az emberek, akár csak az apám, egész életükben a kiválasztottakat kutatják maguk körül; ez a Szervezet szent örülete. Aki pedig áthullik a rostán, behullik egyenest a Szervezet szent személtládájába a többi szerencsétlen áldozat közé, a Messiás-selejteket közé. A Szervezet pedig sohanemfáradó lendülettel szítál és szítál tovább. Talán azt hiszik, ha megtalálják az aranyrögüket, egy még nagyobb kukát vehetnek belőle a hulláiknak. Most pedig büszkék magukra, hogy az anyámmal is gyarapodott a szép hullagyűjteményük. És elvárják tőlem ezek az ostobák, hogy osztozzak idióta lelkesedésükben. Hát éljen, ez aztán a nagyszerű!

De érik bennem a bosszú. Minden lépéssel, amit ma anyám sírja felé teszek, minden lapát csonttá fagyott földdel, amit a koporsójára dobna majd, mint valami hatalmas óra tikk-takkolása, közeledik a perc, amikor véglegesen leszámolok velük. Rettenetes bosszút faragtak lassan csontjaimba, és én végrehajtom a terveket. Minden bűnükért fizetni fognak, amit anyám ellen és amit ellenem valaha is elkövettek, és fizetni fognak még több tucat nyomorult lélekért.

Hamarosan eljön az idő, amikor könyörögni fognak nekem, könyörögni az egyszerű halálért. Mert halálukban kegyetlenül szenvedni fognak, egy örökkévalóságon át, miközben lelkük sötét poklából saját vicsorgó képükkel néznek majd farkasszemet. Arra a keresztre feszítem fel őket, amelyet másoknak ők készítettek. Megszerzem nekik a vízumot a Pokolba, már csak ez van hátra, de én megszerzem nekik! Az egész már csak idő kérdése. A sorsukat már megírtam. És olyan elviselhetetlenné írtam, amilyen elviselhetetlenné ők változtatták mások életét.

A magnóból bűgő rekviem lassan elhallgatott. Most döbbszem csak rá, ahogy ez a halk zene elapadt, hogy mennyire nem illett ide. Csak a csöndre vágytam. Arra vágytam, hogy meghalljam a lelkemben halkan zúgó rekviemet, hogy anyára figyelhessek ebben a csöndben. Csönd. Ezeket a gondosan kitenyésztett és kiválasztott embereket azonban kifejezetten idegesítette a csönd, tudom. Mert a végén még neadjisten önálló gondolataik támadnának. És micsoda szégyen, ha valakinek saját gondolatai vannak, s nem csak azok az agyonfőtt, lefóliázott és gyorsfagyasztott gondolatok.

A pap megérkezett. Felém bólintott, hát visszabólintottam neki. A pap fekete kabátjának jobb vállán két fehér hajszál tekeredett. Képtelen voltam levenni róluk a szemem. A két vastag hajszál olyan volt a kabátján, mint két hosszú, húsrá éhes féreg, akiket mintha direkt a temetésre hozott volna magával. A pap fekete sapkája oldalra csúszott és kilátszott alóla napbarnított tarkója és kopasz feje. Két kísérője – két kövér, tokás asszony – jobbról és balról melléje állt. Ők is feketében voltak, kezeikben apró, fényes, fekete fedelű, sárgás lapú imakönyv vacogott. Az egyikőjük ujján, nagy, ormótlan rózsaszín üvegekőves gyűrű – az egyetlen üdítő folt a teremben. Minden zsibbadtságom ellenére elmosolyodtam magamban: íme, a menny színpompás angyla.

A pap belekezdett a szónoklatába. A hangja el-elcsuklott, képtelen volt egy mondatot végigmondani. Szavait értelmetlen mormogásként fröcskölte szét a csöndes teremben. Megpróbáltam rá figyelni, legalább néhány gondolatát elcsípni... de így még rosszabb volt. Csak behelyettesítette az ima kipontozott helyeire az általam megadott személyi adatokat, csak ennyire telt tőle, ennyire. Aztán szónokolt. Szónokolt a mennyországról meg a pokolról? Ugyan mit tudhat ez a pap a Pokolról? A szavai üres üvegbuborékok voltak, melyek a földre hulltak, és ott összetörték vagy elgurultak szerteszét. Minden csörrenésre összerándultam belül. Szavai meggyalázták a csendet anyám mozdulatlan, nyitott koporsója körül.

Részeg, részeg! – szinte arcul ütött ez a felismerés. Hogy merészel idejönni nekem részegen! Hogy merészel az anyám temetésén részegen a koporsóba

ködni a hazugságait! Ha az anyám nem tanít meg viselkedni, most megfognám a gallérjánál fogva ezt a szaros papot és kihajítanám a teremből.

Pillantásom a koporsóra tévedt. Mereven néztem a fehér szemfedőt, mely úgy formálta át anyám arcának alakját, mint téli hótakaró az ismerős dombokat. Sosem éreztem még, hogy ennyire hiányzik. Nem, csak mondja végig ez a pap a részeg szónoklatát, mondja végig hazug mondatait! Hagyd csak! Énekeljék csak ezek a rezgőtökájú asszonyok a hazug zsoltárokat! Hagyd csak, hogy recsejenek azok a hidegtől megvetemedett léchangszálaik! Ugyan ki törődik vele? Hirtelen nagyon kimerültnek éreztem magam. Istenem, kérlek, legyen már vége ennek az egésznek!

A szertartásnak néhány másodperc múlva vége szakadt. A pap befejezte a beszédét. Vége ugyanúgy nem volt, ahogy eleje sem. Feltehetően kifogyott a szuszából, csak ez történhetett. De legalább végre befejezte. Igen, lezárhatják a koporsót – biccentettem némán. Aztán a pap kérdő tekintete. Nagy, nedves szemeivel szinte végigmászott az arcomon. Fogalmam se volt, hogy mit akar. Igent bólintottam neki; ugyan mit számít, hogy mit akart?

Négy ember kezdte a koszorúkat és a csokrokat feldobálni a kint várakozó fekete furgon tetejére. Eközben az émelyítő gyászdal megint megtöltötte a termet. A mérnöki gonddal tervezett hatást némileg lerontotta az öreg, elnyűtt kazetta átható sercegése. Amint végeztek a virágokkal, megragadták a lezárt koporsót, vállukra vették, kivitték a teremből, majd egyszerűen a fekete furgon hátuljába csúsztatták. Némán követtem a koporsót a kinti télbe. Mögöttem pedig felsorakozott a menet, mintha a grandiózus zene utolsó, recsegő akkordjai üzték volna ki mögém az embereket. És a kiszabadult emberek egymással halkan beszélgetni kezdtek. Mentünk előre. Lassan. A lábam alá figyeltem. Biztos csupa fontos dolgot kell megbeszélniük, hisz' már vagy egy negyedórája nem szóltak senkihez. Itt sem lehetek csöndben, anya, látod! Micsoda förtelmes egy társadalmi cirkusz ez!

A szememet az előttem imbolygó koporsóra tapasztottam. Vajon ez tényleg a talpa? Vajon most az anyám talpa néz felém vagy a feje búbja? – tűnődtem. Hirtelen rettenetes késztetést éreztem, hogy előre rohanjak és megállítsam a sofőrt, hogy nyissuk fel a koporsót, mert ezt egyszerűen muszáj tudnom. Hogyan lehetnék nyugodt majd, hogyan gondolhatnék békével az anyámra később, ha még azt sem tudom, hogy az előttem zötykölődő koporsóban hogyan fekszik az anyám? Istenem, ez olyan észveszejtő, ez... ez olyan nevetséges!

Tudom, hogy ezen Anya most jót nevetne – mosolyodtam el. És hirtelen éreztem őt. Igen. Éreztem, hogy itt van és hallottam őt, ahogy szívből kacag azzal a csengő kacagásával. Kacagott a mögöttem masírozó gyászhuszárokon,

kacagott ezen az egész cirkuszon. Mert ő ilyen volt, mert ő tudott kacagni! Kacagása egyszerre kimosta belőlem minden bánatom. És én is vele kacagtam. A lába... vagy... vagy a... a feje... van... van-e felém? Ó, Istenem! – fojtottam magamba a nevetésemet.

Ebben a pillanatban a Nap kibukkant a sötét hófellegek mögül. A nagy égi számban feltűnt a vakító napkorong, és az ég ránk lehelte melegét. A fagyott föld, a deres bokrok és borostyánlevelek, a sírkövek zöld zuzmós kővirágai, a fonnyadt fejű krizantémok hirtelen visszakapták régen elfeledett árnyékaikat. Hirtelen minden éles lett és ragyogó, és minden élettelivé vált a fény váratlan ajándékától. Színek és éles formák vettek körül. Most minden határozott és tökéletes lett, a Nap szikrázó sugarai békét teremtettek körülöttem. Még az előttem imbolygó koporsó is tökéletes lett egy pillanat alatt. A Nap békét kacagott a világra. A Nap... ünnepli anyámat. A Nap így tiszteli őt. Mert... igen, mert a Nap szerette őt. Köszönöm neked, Nap! Köszönöm ezt a kacagó, aranyfényű misét! Az egyetlen misét, ami szegény anyámhoz illik.

A menet megzökkent. Megérkeztünk a kiásott sírhoz. Az emberek körülállták a gödröt. A pap épp nyitotta a száját, de rávillantottam a szemeimet, amitől benne akadt a szó. Megköszörmelte a torkát, hitetlenkedve rám nézett, majd gyorsan elmorzsolt néhány érthetetlen mondatot. A sírásók pedig szótlánul nekiláttak, hogy leengedjék a koporsót a fagyott földbe.

Mielőtt a koporsó elérte volna a gödör fenekét, hirtelen meglazult az egyik heveder; a koporsó megvonaglott és kibújt a hevederek szorításából, a gödör aljára nagyot csattanva érkezett.

– Szörnyen sajnálom! Lemegyek és megnézem, hogy nem tört-e el – mondta nekem az egyik sírásó. Szemeiben ijedtség és őszinte aggodalom volt. A sírásó tekintete volt az egyetlen őszinte tekintet, amivel azon napon találkoztam.

– Nem. Köszönöm! – mondtam, és megszorítottam a kezét. – Temessék be őt, kérem.

Ezzel hátat fordítottam a gödör körül álldogáló embereknek. Lassan sétáltam a mély, taposatlan hóban. Lehajtott fejjel baktattam előre, kifelé a temetőből. Az árnyékok egyszerre csak elkezdtek elmosódni. Felpillantottam az égre. A felhőszáj kezdett összezáródni, elharapva a sárga napsugarakat.

Egy könnycsepp jelent meg a szemem sarkában. Nem tudom, hogyan kerülhetett oda. Talán nem is könnycsepp volt, hanem egy harmatcsepp, a hűlő temetőkert utolsó ajándéka.

Letöröltem az ujjammal a cseppet és nedves ujjamra néztem. Ott volt bezárva abban az apró gyöngyben az az utolsó fénysugár... és ott volt benne Anyám tündöklő mosolya.

A hatalmas, szürke gyártelep elhagyatott volt. A telep udvarát nagy, megsüllyedt betonlapok fedték, melynek repedéseiben magas, kalászos fű burjánzott. A távoli gyárépület ablakain vastagon ült a por, az üvegek szürkén csillogtak a bágyatag napsütésben. Az épület falairól a vakolat helyenként lemállott és kilátszott alóla a vörös téglahús.

Kiszálltam az autóból, nagyot nyújtóztam, a telep kerítéséhez sétáltam, majd két kezemmel megfogtam a kerítés rozsdás dróthálóját; szememet elégedetten legeltettem a kopott telepen.

– Nos, hogy tetszik? – kérdeztem. A kisfiú becsukta a kocsiját, odajött hozzám és hozzám hasonlóan ő is megragadta a drótkerítést.

– Nem is tudom... annyira kietlen. Jobbat nem találtál?

– Pont ez benne a jó. Hogy kietlen. Ez itt a világ vége, hát nem úgy fest? Ki gondolna rá, hogy itt keresse őket. Na gyere, menjünk be, megmutatom!

A rozsdás főkapu csak nehezen, csikorogva nyílt, nagyot kellett taszítanom rajta. A kisfiú tágra nyílt szemmel követett. A gyártelep hátsó részén két robosztus épület állt. A magasabbik felé sétáltunk. A gyerek szórakozottan egy kavicsot rugdalt maga előtt, ahogy haladtunk előre. A kavics meg-megugrott a szétcsúszott és megsüllyedt betontáblák fűvel benőtt akadályain. Elkaptam az egyik visszapattanó kavicsot és focizni kezdtünk. Tulajdonképpen sosem szerettem egy kavicsot focizni, de az a tény, hogy a saját tüköremberkémmel focizok egy elhagyott gyárudvaron, most valahogy különös elégedettséggel töltött el. A tavaszi nap melegen sütött le ránk, a levegő azonban még hűvös volt. Egy szó, mint száz, olyan nap volt ez, amikor az embernek egyszerűen muszáj fociznia egy kavicsal.

Semmi okunk nem volt rá, hogy siessünk. A dolgok lassan, de biztosan alakultak a kezeim alatt. Ami a tüköremberemet illeti, ő még túl fiatal ahhoz, hogy valóban segítségemre legyen ezeknek a terveknek a végrehajtásában. Még túl keveset tud, s még nincs meg hozzá a hatalma. Egyszer majd persze képes lesz rá, képes lesz mindenre, amire én is képes vagyok, hiszen az én vérem lüktet az ereiben, minden sejtjében azonos velem. De nagyon remélem, hogy addigra már az emléke is sokat halványul majd mindannak, amit tervezünk.

– Mondd, tényleg kihúztál egy újabb nevet? Ez már a negyedik. Mi történt? Miért húztad ki? – nézett rám nagy szemével. – Azt az embert már nem akarod Pokolra küldeni a többivel?

– Az az igazság, hogy megkért rá – mondtam, és rávillantottam egy zavart mosolyt. – Tudod, odajött hozzám, szóval... tudod, hogy van ez.

– Hogyan megkért rá?

– Csak úgy. Mint abban a nyuszikás viccben, tudod! Amikor a medve egy hosszú listával a kezében járja az erdőt, rajta a kivégzendő állatok névével. És minden állatot ki is végez, akivel összefut és rajta van a listán. De amikor a nyuszikával találkozik, a nyuszi így szól hozzá: mondd, medve koma, nem tudnál kihúzni engem arról a listáról? Mire a medve: Dehogynem. És kihúzza. Szóval, odajött hozzám az az ürge, és megkért rá, hogy ha egy mód van rá, húzzam már ki a listámról. Annyira udvarias volt, olyan szépen kért. Meg kell értened – mondtam. Alig bírtam megállni, hogy el ne vigyorgjam közben magam.

A fiú hitetlenkedve nézte az arcomat egy darabig. Majd nevetni kezdett.

– Úgy tudsz hazudni... – nevette és apró öklével a hasamba boksztolt.

– Oké, haver! Szóval boksztolni akarsz, mi, nagyfiú? – Bokszállásba helyezkedtem és néhányat ütöttem előre a levegőbe.

– Dehogy! – mondta, és leengedte az ökleit. – De most komolyan! Miért húztad ki?

– A pénz miatt. Nem fért már be a költségvetésbe. Ez az egész eszméletlen sok kiadással jár, te is tudod! – mondtam, és elindultam előre. Az arcomat feltartottam és élveztem a meleg napsütést.

– Még mindig nem értem, hogy akkor miért nem nyírjuk ki őket inkább egyszerűen? – mondta a fiú és gyorsan felzárkózott mellém. – Az sokkal simább ügy lenne.

– Nézd, ne gyere megint ezzel a Ninjás szöveggel.

– Jó, de megbízhatnál akkor is valakit.

Abbahagytam az arcom süttetését és lepillantottam a gyerekre.

– Az semmi lenne, az túl egyszerű lenne. Egy pillanat lenne nekik csak az egész. Ezzel szemben én azt szeretném, hogy szenvedjenek, hogy érezzék azt az örökké tartó fájdalmat! Úgy szenvedjenek, ahogy a tükörembereink szenvedtek miattuk évtizedeken át. Eljött a bosszú ideje, fiú. Ez a mi sorsunk, az enyém és a tiéd, és az embernek a sorsát vállalnia kell.

– Értem! – mondta ragyogó arccal, és sunyi módon ismét hasba boksztolt. A második ütésnél elkaptam a kezét és finoman lefogtam. Mélyen belenéztem eleven, csillogó szemeibe. Pont olyan volt a szeme, mint amilyen az enyém volt valamikor.

– Szeretném, ha megértened. Csak így tudunk kitörni. Enélkül a bosszú nélkül egész életünkben csak nyomorultak lennénk. Gúzsba kötött nyomorultak. Szeretném, ha megígérnéd, hogy ha nekem valami bajom esik, te folytatod,

végrehajtod a tervet és Pokolra juttatod őket mind, ahogy megesküdtünk annak idején.

– Persze, de már megesküdtem.

– De ez nagyon fontos! Esküdj meg most is! – mondtam, és szigorúan tekintettem önmagamra.

– Jól van! Esküszöm!

– Ez az, fiú! – mondtam és elengedtem a kezeit. Felborzoltam a haját, majd átkaroltam a vállát és újra nekiindultunk a kopott épület felé.

Az épület ablakai töröttek voltak, az üvegszilánkok óriás fogakként lógtak itt-ott a keretekben. Az ablakok alatt magasra nőtt a gaz, a gaz között üvegtörmelék csillogott. Az üvegszilánkok hangosan sercegtek a talpunk alatt, ahogy az épületet megkerülve az oldalsó bejárat felé tartottunk. A bejárat ajtaja valamikor pirosra lehetett festve. A lehámlott részeken most vörös rozsdá virágzott. A bejárat drótüvegtáblája csillagszerűen be volt repedve – a környékbeli kölykök nyoma. A kulcsot a zárba erőltettem. A zár annyira rozsdás volt, hogy már-már attól tartottam, hogy bele fogom törni a kulcsot. Az ajtó végre kinyílt és beléptünk a gyárépületbe.

Az épületben mindenhol félhomály uralkodott. A csarnok majdnem teljesen üres volt. A vastagon koszos ablakok megszűrték a kinti fényt és kísérteties, lebegő szürkéséget kölcsönöztek a benti világnak. A törött ablakok némelyikén fénynyalábok izzottak át és vetettek sárga napárnyékot a koszos falakra. Az egész csarnok olyan volt, mintha egy elvarázsolt, ősi templom belsejét néznénk fekete-fehérben.

– Szóval ez az! – a kisfiú hangja élesen csengett a teremben. Ahogy ment előre, apró lábnyomai ott maradtak a porral borított padlón. Odaállt a terem átszelő egyik fénynyaláb mellé, belemerítette a kezét és szórakozottan nézte, ahogy a fal megvilágított darabján kezének árnyéka vészjósló, óriási szörnyeket ölt.

– Tetszik?

– Nem tudom – mondta tűnődve. Abbahagyta az árnyékszínházosdit és felém fordult. – Komolyan ide akarod őket hozni? Szóval, nézz csak körül! Innen röhögve meg fognak pattanni. Még az ablakokat sem kell kitörniük. Ezt még én is öt perc alatt megcsinálom!

– Várj! Ki mondta neked, hogy ide akarom dugni őket?

– Hát hová?

– Nyilván nem ide! Ne tévesszen meg a felszín. Nem vettem volna meg ezt a helyet, ha csak ennyi lenne az egész, elhiheted.

– Szóval van egy másik terem is?

Némán a földre mutattam.

– Egy pince?

– Egy óriás, hihetetlenül jó pince. Egy nagy, ablaktalan, földszagú, hűvös, sötét pince, amelynek egyetlen bejárata van csupán. Az ajtó pedig csak kívülről nyitható, olyan mint egy hatalmas széf. Na, megnézzük?

– Persze!

Némán indultunk át a porlepte termen. A padlón itt-ott rongydarabok, csőidomok és törött bútorok roncsai heverték. A tüköremberem elgondolkodott arccal lépkedett mellettem.

Kinyitottam egy kétszárnyú vasajtót, ami egy lépcsőházba vezetett. A csupasz villanykörte sápatag fénye egy hatalmas fémszerkezetre hullott, melyet a lépcsőkorlát mellé állítottak valamikor. Ki tudja, mire lehetett jó a régi időkben, de most pont olyan volt, mintha őrt áll volna itt, hogy majd azokat a személtládákat őrizze az örökkévalóságon át. A tüköremberemet előre engedve elindultunk lefelé a lépcsőn. Lefelé a Pokolba.

– Nincs itt valami más lejárati út?

– Volt egy kicsi teherlift. De megrekedt két emelet között. Olyan, mint valami nagy dugó a palackban. Bemásztam oda és megnéztem. Egy légy sem tudna átjutni rajta.

A fiú megvonta a vállát és láthatóan újra a gondolataiba merült. Le sem tudnám tagadni, hogy egyek vagyunk. Az arckifejezésében, vállrándításában, minden mozdulatában, ahogy elgondolkozik, ahogy a homlokát ráncolja magamat látom, saját régi tükörképemet.

– Hagy segítsék! – mondtam mosolyogva. A kisfiú teljes erejéből a lépcsőház alját lezáró nehéz, acél pinceajtónak dőlt. – Jó erős ajtó, nehéz még egy felnőttnek is egyedül.

– Csak kipróbáltam!

– Nem hiszel nekem, ugye?

– De hiszek! Mondom, csak kipróbáltam. Te én vagyok, nem? Köztünk nincs helye bizalmatlanságnak!

Némán matattam egy jó darabig az ajtó biztonsági zárával. Elfordítottam a nyitókereket és kihúztam a súlyos vasajtót. Az ajtó halkán kitérült. A pince szájában vaksötét uralkodott.

Amint az ajtót kinyitottam, megcsapta az orromat a savanyú, nehéz pinceillat. A villanykapcsoló után nyúltam és felkattintottam a világítást. A pince tetejéről hosszú drótszalakon lelógó csupasz villanykörtek bágyatag fénybe vonták a boltozatos termet. A tüköremberem egy ugrással bent termett és bátran elindult, hogy alaposan körbenézzen a helyiségben. Víz szivárgott át a mennyezeten, és

csöpögése, együtt a málló falakon reszkető fénnel, kísértetiessé tette a termet.

– Hát ez tök jó! Mint egy horrorfilmben. Égve hagyod nekik a villanyt vagy töksötétben fognak itt kuksolni?

– Legfeljebb egyet kettőt. Szeretnéd összetörni a többit?

– Hogy én? – kerekedett ki a kisfiú szeme. – Ez most komoly?

– Persze. Válassz ki egyet.

– Szuper! – A kisfiú szemében boldog tűz villant. Felvett a földről egy betondarabot és elhajította. Szép találat volt – konstatáltam elégedetten. A körték sorban durrantak szét a levegőben, elektromos szikrákat és üvegszilánkokat szórva a pincepadlóra. Pflupf..., klopp..., klopp..., pflupf..., pflupf-kopp. Néhány perc múlva a tüköremberkém már végzett is a villanykörték likvidálásával. Csak egyetlen egy maradt életben. Sápatag fénye alig-alig világította meg a pincét, a távolabbi részekre most mély sötétség borult.

– Nekem tetszik, hát neked? Nem lesz vaksötét és mégis... dermesztő. Tudják majd, hogy itt fognak elpusztulni, miközben ez az egyetlen gyenge fény remeg majd végig a fejük felett. Egy törékeny reménysugár. És mindeközben szépen lassan el fog fogyni a levegőjük, de csak lassan, nagyon lassan. Az utolsó percig reménykedni fognak. Minden pillanatban kialudhat ez a kis fény, jöhet a halál, de haldoklásuk napokig el fog tartani. Mi a kárhozat, ha ez nem?

– Tényleg, hogy állunk a másolatokkal?

– Pont most kérdeztem meg a labort, már a *gyorsított szintetizáció* fázisában vannak. Néhány hónap szereptanulás még és elkészülnek teljesen.

– És utána egyszerűen kicseréled a listán lévő valódi embereket a klónokkal?

– Igen. Amíg azokat a szemeteket bezárjuk ide, a másolatok átveszik majd a szerepüket.

– Biztos, hogy nem fogják észrevenni a cserét? Lesznek annyira jók azok a másolatok pár hónap tanulás után?

– Nem. Előbb vagy utóbb kiszúrják a dolgot. A kérdés az, hogy mikor? Nekünk pár nap is elég. Nem tudják majd sokáig megtéveszteni őket. Ne felejtse el, hogy a listámon szereplők között van néhány igencsak fontos ember. Az egész ország fel fog bolydulni. Tüvé tesznek értük majd mindent. És rájuk is fognak találni. De akkor már késő lesz, legalábbis nagyon remélem.

– Mi pedig akkorra már árkon bokron túl leszünk.

– Úgy ám!

– És akiket idehozunk... szóval biztos, hogy meg fognak itt fulladni. Elég jól zár az ajtó? Mert ha beszivárog a levegő, életben maradhatnak.

– Tökéletes az ajtó, ne aggódj.

– És az a liftakna?

– Lezártam felülről műanyag szigetelő habbal. Nyugi! Mindenre gondoltam.
– Mennyi ideig tarthatnak ki? – kérdezte homlokát ráncolva.
– Három nap..., esetleg négy, annál semmivel sem több.
– Leszámoltad belőle azokat, akiket kihúztál a listáról?
– Igazad van! Legfeljebb öt nap. Harminc embernél négy ember ide vagy oda, nem jelent túl sokat.

– Szerintem vissza kellene írnod legalább azt az egyet, akit nemrég kihúztál. Biztos, ami biztos.

– Nem tudom, majd meglátjuk. Talán – mosolyogtam.

A tüköremberem leült a kicsorbult lépcsőre, könyökeit a térdére támasztotta, állát a tenyerébe süllyesztette. Olyan volt, mint egy felnőtt, aki már vállára vette a maga félelem-terheit. Néhány pillanat múlva megszólalt.

– Biztos, hogy az az injekció működni fog?

– Biztos. A Professzor azt mondta.

– Jó, de honnan tudhatjuk biztosan? Mi van akkor, ha csak úgy egyszerűen megfulladnak itt, miután elhasználták a levegőt? Akkor nem kerülnek Pokolra, igaz?

– A Professzor túlságosan nagy pénzt kap ahhoz, hogy ez megtörténhessen. Mellesleg túlságosan fél tőlem. Nem fog átverni.

– Ha te mondd! – vont vállat a gyerek és felkászálódott a lépcsőről. – És milyen lesz szerinted a Pokluk?

– Ó! Ígéretes! Először is harcolni fognak egymással a levegőért. Aztán majd csak fekszenek itt egymás mellett a sötét pincében és gyűlölni fogják egymást. Mindegyik a másikat okolja majd a szenvedéseiért. Lihegnek majd, de nem lesz több levegő. Nagyon lassan fuldokolnak majd! Az injekcióból az agyukba beépült anyag ekkor lép majd működésbe és az örökkévalóságig elnyújtja a szenvedésüket. Már halottak lesznek, de a halál még mindig csak vonszolja fájdalomtól lüktető lényüket – mondtam és a pince plafonjáról lelógó villanykörte fényébe révedtem. – És a Pokluk tele lesz véget nem érő dühvel és *gyűlölettel*.

– Kár, hogy nem lehetünk itt, hogy láthassuk.

Pillantásom a pince koromsötét sarkaiba merült. És a sötétből mintha sóhajtások és jajgatások szakadtak volna ki.

– Hidd el, iszonyatos lesz a szenvedésük. Megfizetnek majd értem és teérted, és minden hozzánk hasonló...

Mögöttem ebben a pillanatban becsukódott a pinceajtó. Hangosan és félreismerhetetlenül kattant a zár. Kővé dermedten álltam ott, a zár kattánása visszhangzott a fülemben. Mint egy rossz álom – gondoltam szédülten. Megpróbáltam kinyitni az ajtót, de az mozdulatlanul, szilárdan állt a helyén.

Csapdába estem. A düh és a harag elöntötte az agyamat. Mindkét öklömmel a vasajtónak estem.

– Hé! Most meg mi a francot csinálsz! Eszednél vagy? Nyisd ki ezt a kurva ajtót! – A nehéz ajtó ökölcsapásaim alatt alig hallható puffanásokként nyögött csak fel. Az öklöm hamar megfájdult. Leálltam az ajtó csapkodásával, majd a fületem a hideg vasajtóra tapasztottam. Semmi. Csak a pincében idegtépő módon csöppörésző vizet hallottam; az ajtó túloldaláról egyetlen nesz sem hallatszott. Szédültem, le kellett, hogy üljek.

Öt perc múlva még mindig a kőlépcsőn ültem és a csöpögő vizet bámultam. A cseppek nyomán gyűrűk rohantak szét a lent összegyűlt kicsi pocsolyában. A magányos villanykörte pislogó, gyenge fénye kísérteties háttérrel kölcsönzött ehhez a ritmikus víz-szimfóniához.

Egyszerűen képtelen voltam megérteni. Hiszen a saját tüköremberem... hiszen ő én vagyok! Ezt nem teheti... nem hagyhat itt. Bénultan ültem a lépcsőn. Meg akar ölni? De hát miért? Éreztem, ahogy a pince sötét hidege körém gyűlik, mint a hiénák az áldozatuk köré. Sárga szemek villantak itt-ott a sötét sarkokban. Nem, nem akarok meghalni! – suttoztam magam elé. A hideg a bőröm alá hatolt. A félelem a mellkasom köré kulcsolta a kezét. Kiszorította a levegőt a tüdőmből, összepréselte a szívemet. A levegőt pedig... kapkodni kezdtem. Ne... csak azt ne! Itt egyedül... megfulladni ebben a sötétben. Hogy' tehette ezt velem!

Több mint egy percbe is beletelt, amíg felfogtam, hogy a kattanás mögöttem az ajtótól származott. Nem mertem megmozdulni. Nem hittem, hogy kinyitotta. Nem mertem felpillantani. A hideget már a csontjaimban éreztem. Aztán megéreztem apró kezét a vállamon.

– Jól vagy?

– Meg... meg is ölhetnél volna – nehezen jöttek a számra a szavak. Vacogtam a hidegtől. De a jég lassan, nagyon lassan elkezdett feltöredezni bennem.

– Csak vicc volt. Megijedtél?

Felemeltem a fejem és hosszan kutattam fénylő szemeit. Vagy ezer évet öregedhettem az előbb. Fáradt voltam minden porcikámban.

– Ezt... soha többé ne csináld!

– Jó, bocsánat. Csak játszottam.

– Ilyennel nem lehet játszani. *Tudnod kell, hogy kit gyűlölsz és kit szeretsz.* Ha elfelejted, hogy ki a barátod, mindenkit elveszítesz. Senki nem lesz, akiben bízhatasz majd. Érted?

Az ajtó kereke elfordult és újra kattant a zár. Ezúttal azonban mindketten kint voltunk a lépcsőházban. Nekiindultunk a lépcsőknek. A fiú néhány lépés után megtorpant, visszafordult és lenézett rám. Szemeiben ravasz mosoly izzott.

– Te összeszartad magad! Azt hitted, hogy otthagylak.

A fiú kettesével szedte a lépcsőket felfelé. Caplattam utána. A lépcsőfordulóban megállt és bevárt engem.

– Igen – mondtam neki néhány pillanatnyi habozás után. Néhány lépéssel fenn voltam mellette. Szeretettel vegyes utálattal borzoltam össze a haját. – De csak egy pillanatig. Tudtam, hogy végül úgyis visszajössz.

– Hazudsz.

– Miből gondolod?

– A tükörembered vagyok, vagy nem igaz? És szerintem te nem jöttél volna vissza értem. Vagy tévedek?

– Te tudod – mondtam. Hirtelen képtelen voltam tovább a gyerek hideg kék szemeibe nézni. Elfordítottam a fejem.

Némán megfordultam és elkezdtem tovább mászni felfelé. A gyerek léptei most egyáltalán nem hallatszottak mögöttem. Vagy csak a szívem dobogott túl hangosan a fülemben? Nem tudom.

A magánlaboratórium kékeszöld tetőcserepei habzottak a zuhogó esőben. A szél vadul tépte a kocsifelhajtót szegélyező gondozott rózsabokrokat, a hatalmas pocsolyák tetején piros és rózsaszín szírom-csónakok lebegtek, amíg el nem találta őket egy-két súlyos esőcsepp.

Lassan felhajtottam a kocsival a garázskapuig, majd kettőt dudáltam, azt remélve, hogy talán nem kell majd kiszállnom a kocsiból. Kint minden mozdulatlan maradt. Csak a kocsi ablaktörlője járt ide-oda a maga monoton módján, széthajtotta majd újra visszarántotta a szélvédőre a vastag vízfüggönyt. Íme az evolúció diadala! – gondoltam, és hirtelen elmosolyodtam. A város minden autójának ablaktörlője ugyanígy integet most az esőnek. Mint a hazatérő hőst ünneplő nép, így köszöntik az ablaktörlők a hazatérő esőt. Talán az evolúció fő célja az eső méltó ünneplése volt? Ha így van, akkor az ember sem volt más, mint csupán egy eszköz a természet kezében, hogy kifejleszthesse a lehető legjobb módszert az eső üdvözlésre. S íme: millió és millió ablaktörlő bólogat városszerte lelkesen, valahányszor esni kezd. Kétségtelen, az evolúció egyik csúcspontján ott áll: az ablaktörlő.

Időközben a garázs ajtaja felnyílt teljesen. Finoman ráléptem a gázra és begördültem a feltároló garázskapun. A kapu nyögött egyet, majd halkán elkezdett visszacsukódni. Az eső halkuló hangon tovább gurgulázott odakint.

Amint kiszálltam a kocsiból, automatikusan kigyulladtak a fények. Körbenéztem. A garázsban még két kocsi volt, két ragyogó, régi modell. Elindultam a jobboldalt árválkodó ajtó felé, mely az egyedüli lehetséges bejáratnak tűnt. Az íves kilincs olyan volt, mintha az ajtón egy hajlított török kardot döftek volna keresztül a túloldalról. Épp a kilincset vizsgálgattam, amikor egy kéz bukkant fel a hátam mögül, lenyomta a kilincset és belökte előttem az ajtót. Összerándultam. Nem vettem észre, hogy valaki van a hátam mögött! Pedig észre kellett volna vennem, főleg, ha egy új terepen vagyok! – dühöngtem magamban és sarkon perdültem. A kéz egy meglehetősen csinos nőben végződött. A nő pedig egy meglehetősen barátságos mosolyban végződött.

– Üdv! – mondta. – Csak nem ijesztettem meg? A Professzor úr asszisztense vagyok – nyújtott kezet. – Fáradjon be!

– Ő. Csak nem számítottam rá, hogy van itt még valaki. Mondja, hol volt eddig?

– Úgy lapultam a kocsija aljához, mint Odüsszeusz a bárány hasához az óriás barlangjában – mondta komoly arccal.

– Odüsszeusz? Mi? Ne szórakozzon! – próbáltam kiprovokálni egyet abból a barátságos mosolyából, de valahogy nem jött össze a dolog. – Szóval... hol a Professzor?

– Arra – mutatott kinyújtott kézzel a garázs szemközti, felső sarka felé. Követtem a kezét, de egy lerongyolódott pókhálón kívül az égvilágon semmi nem volt ott a sarokban.

– Úgy érti... , hogy meghalt? – kérdeztem idegesen. Csak nem szagolták ki a tervemet és kicsinálták az öreget idő előtt? Vagy benne lehetett valami más bizniszben is, és azért nyírták ki? A francba! Ha most ez beadta nekem a kulcsot, az az egész tervünket hazavágja egy pillanat alatt.

– Miért halt volna meg? – nézett rám a nő értetlenül. – Ja nem, csak éppen útban van egy konferenciára. Tudja, a szokásos presztízis találkozó. Tudományos melldöngetés. A Prof. is utálja, hisz a fontos dolgok úgyis mind a laborokban történnek és persze az íróasztaloknál otthon.

– De én mára beszéltem meg vele a találkozót. Miért nem értesítettek? – Kezdem elég dühös lenni. Csak még ez hiányzott nekem mára. – Remélem nem kell arra emlékeztetnem, hogy a határidő közeleg és ...

– A Professzor megbízott, hogy vezessem körbe magát és válaszoljak a kérdéseire.

– Nézze, nagyon kedves... de én nem egy városnéző túra miatt jöttem ide. Én pontos és szakszerű felvilágosítást szerettem volna kapni a ...

– Politikusairól, a klónok fejlődési mutatóiról, és arról, hogy állunk a 26 adag

Pokol-szérumával, amit rendelt. Pontos voltam? Azt hiszem, hogy be fogok válni, mint idegenvezető – mondta, és válasza sem várva határozott léptekkel elindult a garázsból nyíló folyóson. – Ja, és csukja be maga után a garázsajtót, ha megkérhetném! – mondta anélkül, hogy hátrafordult volna.

Vonakodva bár, de követtem a nőt végig a hosszú és keskeny folyóson. Nem örültem neki, hogy más is tud erről az ügyről. Veszélyes! Már így is a Professzor volt a leggyengébb láncszem a tervben. De ez most dupla veszély. Mert mi van, ha a csajt elcsípi és megcsiklandozzák egy kicsit, hogy elmondjon ezt-azt nekik? Nem ártana a csajra ráállítani valakit, hogy kicsit a körmére nézzen. Nagyon nem szeretném, ha belekőpne a levesünkbe. Másrésztől megértem, hogy a Professzor nem dolgozhat egyedül, és hogy úgy gondolja, a kollegáit a részletekbe is be kell avatnia. De az ilyesmit akkor is utálok. Miért nem mondta el nekem?

A nő épp ekkor tűnt el egy fordulóban. Dohogva baktattam utána. Azon gondolkodtam, hogy miképp tarthatnám a legjobban kézben ezt az egész ügyet. Adhatnánk a csajnak némi pénzt; bár a költségvetésünk eléggé padlón van, de ezt még ki lehetne szorítani. Ha pedig vérszemet kapna, adunk neki egy kis ólmot a fejébe a szép szemei közé; bár ezt nagyon nem szeretném. A kritikus időszak persze az a néhány hónap, amíg a másolatok végleg elkészülnek és amíg a szereptanuláson túljutnak. Ha ez alatt kiszivárogozik valami... Mit csináljunk?

– Becsukta az ajtót? – fordult hátra a nő váratlanul. Teljes testemben összerezzenem. A következő pillanatban pedig hihetetlenül dühös lettem.

– Magának az a mániája, hogy frászt hoz az emberekre? Lenne szíves befejezni ezt!

– Becsukta az ajtót? – kérdezte halkán, mit sem törődve azzal, hogy mindjárt robbanok. Meghatározhatatlan színű szemeivel elviselhetetlenül bámult rám. A szemében volt egy pici barna, egy pici zöld és egy icipici kék is, de akkora volt a pupillája, hogy az egész mégis inkább feketének hatott. Némán viszonyoztam a pillantását, és kétségbeesve éreztem, ahogy az előbbi dühömet felváltja valami indokolatlan jókedv.

– Nem, bocs, elfelejtettem! – mondtam vigyorogva. Most miért vigyorgok? És még én mondtam neki, hogy ne viselkedjen hülyén.

– Visszamenjek én vagy visszamegy maga?

– Már ne haragudjon... de sietek, és különben is, egy csomó fontos dolgot kell megbeszelnünk! Szóval kimondhatatlanul boldoggá tenne, ha nem akadnánk el egy ilyen kis semmiségen, mint egy vacak ajtó ...

– Visszamenjek én vagy visszamegy maga?

– Hát ez elképesztő! – mondtam duzzogva, de azért sarkon fordultam és végigloholtam a folyóson. Eközben a nő karba tett kézzel várt rám.

– Rendben – mondta amikor visszatértem, majd megfordult és kényelmes tempóban elindult felfelé egy lépcsőn. Felzárkóztam mellé és miközben kaptattunk felfelé, oda-odasandítottam rá. Néztam a profilját, picit előreugró állát, apró, pisze orrát, szépívű szemöldökét, amely jól hangsúlyozta okos szemeit. Lopva vizsgálgattam apró füleit, melyen összefogott, dús, világosbarna hajából egy-két elszabadult fürtöcske lengedezett szabadon. Nem volt az az ideális és tökéletes szépség, hanem sokkal inkább különleges volt, olyan egyedi. Egy kis idő múlva megtorpant és szembefordult velem. Arcán különös, fölényes mosoly ragyogott.

– Adok magának egy percet, hogy kigyönyörködjön magát. Ha akarja, körbe is fordulok. Azt hiszem, hogy ez így lesz a legjobb, mert különben képtelen lesz majd arra figyelni, amit mondok magának, és még elmulaszt valami fontosat. Na milyen? Mit szól?

– Hmm – mondtam bölcsen. Nem voltam biztos benne, hogy tényleg hallani akarja a véleményemet. A fene esne ebbe a nőbe! – gondoltam csodálattal vegyes méreggel. Azt hiszem, hogy elvörösödhettem. Ezt egyszerűen nem csinálhatja velem! Képtelen voltam elszakítani a pillantásomat az alakjáról.

– Javaslom, lépjen hátra egy-két lépcsőnyit, úgy sokkal jobban szemügyre veheti! – mondta, és átható szemeit nekem szegezte.

Szó nélkül hátraléptem, ami számomra egészen megdöbbenő volt, ugyanis utálok, ha parancsolgatnak nekem. De annyira szerettem volna alaposan megnézni az alakját... képtelen voltam ellenállni. Nézem formás, kerek melleit, keskeny, harmonikus csípőjét, fenekének ívét, a testhez feszülő kék farmernadrágba bújtatott szép hosszú lábait.

– Nos? Megnézett alaposan? – kérdezte, miközben lassan körbeforgott.

– Hmm.

– Tudunk most már arról beszélni, amiért idejött?

– Pe... persze. – mondtam zavarodottan. Megráztam a fejem és felzárkóztam ismét mögé. Nagyot sóhajtottam, majd megköszörültem a torkom és megszólaltam.

– Igazán elárulhatná a nevét?

– Lea.

– Lea? Ennyi?

– Miért? Komoly lelki megterhelést jelent magának, ha egy vonzó nőnek történetesen nincs olyan hosszú neve, mint mondjuk Anasztázia vagy Katerina?

– Miből gondolja, hogy vonzónak találom?

– Ha – mondta jelentőség teljesen és elhúzta a száját. – Na persze, honnan is vehetném? Amióta megpillantott, majd' kiesnek a szemei, úgy bámul. A férfiak

időnként olyan naivak tudnak lenni, hogy az döbbenetes.

– Nézze, én üzleti ügyben jöttem ide, és nem azért, hogy udvaroljak magának, világos?

– Remélem is. Amúgy nem vagyok afféle könnyű préda, ha tudni akarja.

– Hát azt vettem észre.

– Akkor lássunk talán munkához, rendben?

A nő némán végigmért, majd megperdült és gyors léptekkel tovább indult a lépcsőn felfelé. Ez hihetetlen! – néztem utána. Tényleg jó feneke van, akárhogy is vesszük. De rettentő beképzelt és pimasz. Nagyot szusszantottam és elindultam én is felfelé. Sajnáltnám, ha ki kellene nyírni a végén. Van benne valami... valami döbbenetes. Ez kétségtelen.

Némán lépdeltem mellette. Még csak rá sem néztem. Mintha féltem volna tőle, hogy észreveszi, hogy bámulom, és ettől újra támadásba lendül. Az az igazság, hogy hülyének éreztem magam. És rettentően mérges voltam rá, amiért ilyen könnyedén hülyét csinált belőlem. Tudnia kellett volna, hogy én nem egy olyan ember vagyok, akivel csak így egyszerűen kikezdhethet. Na mindegy. Elvégre nem azért jöttem ide, hogy egy túlemancipált nővel erotikus töltésű szellemi tányérdobálást folytassak. A klónjaimat akartam látni.

A nő egy mágneskártyával kinyitott egy ajtót, végighaladtunk egy újabb rövid folyósón, majd egy pici terembe léptünk, ahonnan három egyforma fehér ajtó nyílt. Lea odalépett az egyikhez és a kezével befelé tessékelt.

– A laborba nem jöhet be az utcai ruhájában. Menjen be ide, vetkőzzön le és tegye minden ruháját a bal oldali szekrénybe. Ha kigyullad a sárga lámpa, az azt jelenti, hogy jól becsukta az ajtót. Ezután nyomja meg a *fertőtlenítés* feliratú gombot. Egy finom fertőtlenítő permetet fog érezni pár másodpercig. Bár egyáltalán nem veszélyes, lehetőleg ne lélegezze be, mert szédülni fog tőle. És csukja be a szemét! Ha a fertőtlenítési fázis rendben megtörtént, egy rövid sípszót hall majd. Magamban tízig szoktam számolni mielőtt levegőt vennék, hogy teljesen elüljön a permet. A jobb oldali szekrényben talál egy kezeslábast és egy maszkot. A zöld lámpa az ajtó felett azt jelzi majd, hogy bemehet a laborba. Megértette?

– Igen, azt hiszem.

– Akkor jó, bent találkozunk – mondta, és egy gyors mozdulattal rám zárta a fülke ajtaját.

– Istenem! – méltatlankodtam a zárt ajtó mögül.

– Nézze! Ez egy csíramentes labor. Ugye nem hitte, hogy csak úgy bemászkalhat akárki a koszos ruhájával, vagy igen? – jött a hangja tompán a falon keresztül.

– Nem. Hogy hittem volna? – duzzogtam, miközben lerángattam magamról a ruhámat és a baloldali szekrénybe dobáltam őket. Persze, hogy nem akarom romba dönteni a saját tervemet. Minek néz ez engem, idiótának? Ha kell ez a fertőtlenítési procedúra, ám legyen! Nem bánom! Csak azt tudnám, hogy mi a franc szükségem volt nekem erre az egész látogatásra. Bár végül is, ha másért nem, legalább azt megtudtam, hogy itt van ez a Lea. Nem árt majd rá odafigyelni.

Na, most jön a fertőtlenítő – gondoltam magamban, miután kigyulladt a sárga lámpa. Becsuktam a szemem, egy mély levegőt vettem, majd megnyomtam a gombot. Miután a sziszegő hang elenyészett, meghallottam a sípjelet. Benntartottam a levegőt még úgy tíz másodpercig, ahogy Lea tanácsolta, meg még tízig a biztonság kedvéért. A jobboldali szekrényben megtaláltam a hófehér, gondosan összehajtogatott kezeslábast, ami leginkább olyan volt, mint egy vékony, nyári úrruha. Miután hermetikusan becipzároztam, begomboltam és ahol megkötni való volt, mindent megkötöttem, visszacsuktam a szekrényajtót. Nyomban kigyulladt a zöld lámpa és hallhatóan kattant a fülke másik ajtaja, jelezve, hogy végre szabad vagyok.

A nő már fehérbe öltözve várt rám. Szemeim látszott, hogy mosolyog.

– Kíváncsi voltam, hogy néz majd ki benne.

– Csak azt ne mondja nekem, hogy erre az egészre nem is volt szükség, csak éppen látni akarta, hogy áll rajtam ez a gönc.

– Pedig így van.

– Most szórakozik velem?

– Nem lett volna rá szükség, ha nem akarja látni a klónokat saját szemével. De mivel maga ragaszkodott hozzá, hogy ebben a stádiumban lássa őket... ez meg ezzel jár. Csak önmagát okolhatja.

– Ha muszáj, muszáj. De ha lenne olyan jó, és végre megmutatná őket! – mondtam türelmetlenül. Az egészet egy félórára terveztem és már több mint egy órája itt vacakolok. És ezen a megdöbbentő nőn kívül még semmi mást nem láttam.

– Ó persze! Kövessen! – mondta és elindult előre.

Egy előszobaszerű helyiségbe értünk, amiből hófehérre mázolt, számomra ismeretlen feliratokkal felcímkézett ajtók nyíltak. Odavezetett a legközelebbihez, amely a közeledtére automatikusan, hangtalanul félresiklott a falba. A belső termet éles, fehér neonfény öntötte el. Hátrafordult hozzám és kezével tessékelt befelé, de szólni nem szólt semmit. Talán megbántottam a türelmetlenségemmel? – merengtem. Már megint hülye vagyok – torkolltam le magam. Azért jöttem ide, hogy lássam azt, amiért súlyos milliókat fizetek. Mit érdekel az engem, ha megsértődött egy asszisztens? Hát nem igaz!

– Amit itt lát, az a reprodukciós farmunk postembrionális laboratóriuma. Ha érdekli a prenatális laborunk is, azt is meg tudom mutatni.

– Az micsoda?

– Micsoda mi?

– Az a prenat... izé?

– A prenatális labor? Ott vannak a klónok a megszületésük előtt. Persze a születést itt idézőjelben kell érteni. Ott végezzük a befogadó sejt csírátlantítását és megtermékenyítését egy tesztmag genomjával; ezzel indul el a transzkripciós folyamat. Az embrionális fejlődést ebben a korai szakaszban végig nyomon követjük. Ha minden rendben van és az embrió fejlődési mutatói kielégítőek, akkor megkezdjük a növekedési szérum adagolását. Sajnos azt kell hogy mondjam, hogy erre minden tizedik egyednél kerül csak sor, mivel a fejlődés korai szakaszában rendszerint felborul az embrió enzimbázis tartása, ami súlyos degradációhoz vezet. Gyakorlatilag épp ezért minden egyes egészséges klónozott egyedhez átlagosan 10-15 megtermékenyítést kell, hogy végezzünk. Amelyik egyed reakciói optimálisak, az nagy valószínűséggel életben marad, és azt végül áthozzuk ide, ebbe a laborba. Itt pedig néhány hónap alatt felneveljük a klónt a kívánt fejlettségi szintre.

– Ne értsen félre, tényleg nagyon érdekes, amit mond ezekkel az embrióizékkal kapcsolatban, de már így is késésben vagyok! – pillantottam nyugtalanul az óráim helyére a karomon, bár tudtam, hogy az órámat a többi ruhámmal együtt az öltözőszekrénybe raktam. Az a pusztán tény, hogy nem tudom ellenőrizni, hogy mennyi az idő, önmagában is idegessé tett. Ezen csak némileg rontott, hogy a nő előadásának a felét sem értettem. Lea rám nézett és furcsán elmosolyodott.

– Ott van egy a feje fölött a falon – intett kezével egy nagy faliórára. – Tényleg ennyire zavarja, ha olyan dolgokkal találkozik az életében, amihez nem sokat ért? Vegyen egy mély lélegzetet, az megnyugtatja az embert! És ha kérdezni akar valamit, ami különösen érdekli, bátran kérdezzen! Bár csak egy idegenvezető vagyok, boldogan segítek – mondta, és szemtelenül tovább mosolygott.

– Nem, köszönöm! – mondtam bosszúsan. – Amint már mondtam, sietek. Ha lehetne, akkor talán térjünk a lényegre! Hol vannak a klónjaim, amiket rendeltem?

– Tényleg nem akarja látni a prenatális labort? Nagyon érdekes.

– Nem. Nem akarom. Azokat a klónokat akarom látni, ha szíveskedne odavezetni, ahelyett, hogy előadássorozatot tart nekem itt mikrobiológiából.

– Jól van na! Ahogy kívánja – vont vállat durcásan Lea, majd sarkon perdült és lendületesen megindult előre. Alig bírtam vele lépést tartani. A labor, mint hamarosan kiderült, nem egymáshoz kapcsolódó teremből állt, ahogy hittem,

hanem egy meglehetősen hosszú körfolyosó volt. A folyosón végig, amerre haladtunk, úgy két-három méterenként magas, átlátszó hengerek sorakoztak. A hengereket kitöltő opálos színű folyadékban felismerhetően emberi testek lebegtek. A különös, zavaros lötytyben azonban vagy csak a fejük, vagy a karjuk és a mellkasuk, a hasuk vagy a lábuk látszott csupán, attól függően, hogy milyen testhelyzetben lebegtek a tartályban, és éppen melyik testrészük nyomódott neki az üveghez. Az üveghengerek mellett szekrény nagyságú gépek trónoltak, tele sárgán világító kijelzőkkel és apró nyomógombok százaival. A gépeket egymással és az üveghengerekkel karnyi vastag kábel és csőkötegek kapcsolták össze. Az arcomon éreztem, hogy a gépek és a hengerek felől meleg sugárzik. A termet betöltötte egy furcsa vibráló, süvítő hang, amely különös módon nyugtatóan hatott rám.

– Ezek az enyéim? – kérdeztem izgatott hangon. Odaléptem az egyik közeli hengerhez és a homlokomat az üvegnek nyomtam abban a reményben, hogy talán megpillanthatom a benne lakó emberkezdeményt.

– Nem – húzott el finoman Lea a hengertől. – Ez egy másik kísérlet. És ne nyúljon semmihez, arra kérem! Még a hengerek falához se, jó! Nem szeretem az egész éjszakámat azzal tölteni, hogy rendbe tegyem, amit a kedves látogatók összezavartak itt. Inkább kövessen, megmutatom a maga klónjait!

– Csak nem attól fél, hogy véletlenül megölöm ezeket?

– Ne tartsa magát olyan sokra! Azt hiszi, ha komoly károkat tudna okozni azzal, hogy rátenyerel egy-két gombra, beengedtem volna ide?

– Miért gondolja, hogy nem tudnék nekik ártani, Lea? És mi lenne, ha például felborítanám valamelyik tartályt?

– Na persze. Látja, erre igazán nem gondoltam! Ha ez megerősíti férfiasságának tudatában, akkor tessék: igen, kárt tud bennük tenni! Tudja, minden élőlény sérülékeny. Na jöjjön!

Ahogy mentünk előre, magamban számoltam az üveghengereket. Már húsz felett tartottam, amikor Lea hirtelen megállt és felém fordult.

– Innentől jönnek a maga klónjai! – mutatott előre a folyosón változatlanul sorakozó hengerekre.

Ezeket a hengereket – leszámítva a felső részükre festett piros számoktól – semmi nem különböztette meg az eddigiektől; ugyanazzal az opálos lével voltak színültig és ezekben is lábak és kezek lebegtek.

– Láthatnám az arcukat? – kérdeztem, miközben az előttem tornyosuló egyik hengert vizsgálgattam.

– Hát persze.

A szemem sarkából láttam, ahogy Lea az egyik nagy géphez lép és matat rajta

valamit. Néhány másodperc múlva a folyadék sűrű fehér háttéréből előbukkant a tartály foglyának az arca. A fejet irányító robotkéz a férfi arcát finoman az üveghez vezette. A test nélküli arc különösen groteszk látványt nyújtott. Kísérteties volt. A szemei nyitva voltak. Nem pislogott, csak meredt előre, szemei valamilyen belső sötétbe vesztek. Megborzongtam. Egy halott ember szemei voltak, akinek csak az arca élt. Mert az arca végig finoman, de jól láthatóan rángatódzott egy meghatározott ritmusban. A rémisztő látvány ellenére határozottan felismerhető volt: az Embertükrözés-ügyi Miniszter lebegett itt előttem.

– Minden izmát periodikusan stimuláljuk, ezért rángatódzik az arca – hallottam Lea halk hangját a hátam mögül. – Ez a normális vérkeringése miatt szükséges. Ehhez hasonló eljárást alkalmazunk majd a végső fázisban is, hogy az eredeti emberrel azonos testfelépítést kiépíthessük. Ez azt jelenti, hogy a bőr szöveteinek feszítése illetve relaxáltatása révén kialakítjuk a megfelelő helyeken a megfelelő mennyiségű izomzatot illetve zsírszövetet. Ennél az egyednél pár napon belül rá is térünk erre a fázisra, azt hiszem – magyarázta, miközben le sem vette a szemét a tartály mellett álló gép képernyőjéről.

– Megnézhetném a következőt?

A Miniszter arca lassan visszasüllyedt a tartály mélyére. Lea a következő tartályhoz lépett, és hamarosan egy másik rángatódzó arc lebegett az üveghez. A szőke államtitkár volt. Hihetetlen öröm volt nézni ezt az arcot, ahogy ott lebegett előttem, és közben arra gondolni, hogy a valódit hamarosan elküldöm oda, ahová való, a Pokolba. De előbb még néhány fontos részletnek helyére kell rázódnia.

– Ha majd kész lesznek a klónok, ugyanúgy fognak reagálni, viselkedni és kinézni, mint az igaziak, ugye?

– Igen, a szereptanulási fázis után, természetesen.

Lea a gép képernyőjét némán vizsgálgatta egy darabig, majd ismét felém fordult.

– A klónjai igen erős hormonkezelést kaptak, hogy relatíve gyorsan elérjék a kívánt fejlettségi szintet. Fontos tudnia: ahhoz, hogy valaki normális ütemben öregedjen, egyenlőre elkerülhetetlen, hogy a fejlődése is normális ütemben történjék. Ezért aztán az öregedési és degradálódási ciklusuk is jelentősen le fog rövidülni.

– És pontosan mennyi ideig fog tartani? – vágtam közbe, mielőtt még valamilyen tudományos részlet ecsetelésébe belekezdene. – Úgy értem, hogy mielőtt valaki észre vehetné a változást?

– Az sok mindentől függ. Egy, legfeljebb két hét.

– És mennyi idő kell, hogy egy kívülállóknak is feltűnjön a dolog?

– Úgy egy hét. Kezdetben persze lassú lesz a hanyatlás, alig észrevehető. Aztán felgyorsul majd. Legelőször a tanított viselkedésmintákat veszti el, s így kiesik a szerepéből. Aztán fizikailag is elkezd majd leépülni. A maga klónjainak legfeljebb ha fél év lesz az egész élete.

Nagyot sóhajtottam. Helyes. Mostanában eleget aggódtam amiatt, hogy szemetet teszek a szemét helyére, hogy a klón esetleg teljesen átveszi majd a helyét és a szerepét az eredetinek, még ha rövid időre is. De így minden rendben... legfeljebb fél év. Nagy kő esett le a szívemről.

Lea is észrevette, hogy megkönnyebbültem.

– Csak nem jó hírt mondtam?

– Az attól függ. Bizonyos értelemben igen – mondtam zavart hangon, és gyorsan mindenfelé néztem, csak hogy elkerüljem fürkésző pillantását. – Megmutatná akkor...

– A többi klónt? Hát persze!

Lea végigvezetett a soron és végigmutogatta nekem a klónokat. Ott voltak mind, egytől egyig! Ott lebegtek a szemem előtt, bosszúm fegyverei, majdnem készen a harcra. Készen a végső leszámolásra.

– Készen lesznek vele a határidőre?

– Természetesen – mondta felhúzott orral, majd tovább indult a folyóson. Nagy nehezen ismét felzárkóztam hozzá és pár másodpercig némán menetelünk az emberi klónokkal töltött üveghengerek hosszú, monoton sora mellett.

– És a szérum? – fordultam hozzá.

– Rendben lesz az is. Az utolsó tesztek még hátra vannak. De meg tudom mutatni magának az eredményeket és az EEG diagrammokat is, ha érdekli.

– Nem, köszönöm. Úgysem... úgysem értenék egy szót sem belőle,... azt hiszem.

– Mi a fene! Szóval mégis csak vannak ilyen dolgok. Talán még olyanok is akadnak, ami felett esetleg nincs hatalma? – nézett rám Lea nagy, kihívó szemekkel. Szóval támadásba lendült – konstatáltam magamban. Egy pillanat kérdése volt, és felszaladt bennem a pumpa. És mielőtt végiggondolhattam volna, már ki is szaladt a számon:

– Tudja mi hiányzik leginkább magának Lea, egy hatalmas orgazmus.

Lea arca a méregtől tűzvörösre lobbant.

– Kikísérem az öltözőhöz – mondta – Azt hiszem, végeztünk – és elindult előre.

– Nem éhes? – kiáltottam utána.

Lea megtorpant, majd a válla felett hátranézett.

– Velem ebédelhetne esetleg? – tettem hozzá kicsit halkabban.

– Nem – vágta rá gondolkodás nélkül. A hangja jéghideg volt.

– És... és mi van abban a tartályban? – Mutattam az egyik tartályra. Mindezt csak azért, hogy mondjak valamit, mert... mert kellett valamit mondanom, és azért, hogy ismét megállítsam őt.

– Ahhoz magának semmi köze.

– Kíváncsivá tett. Ki van benne?

– Az egy állami kísérlet. Szigorúan titkos, úgyhogy...

– Egyre jobban érdekel! Meg kell mutatnia Lea... Nem azt kértem, hogy legyen a feleségem, igaz! – mondtam, de egyáltalán nem úgy tűnt, hogy sikerült őt meggyőzőm. Döntöttem: kijátszom az utolsó kártyámat is. – Azt hiszem, hogy elegendően nagy summát hagyok itt, vagy nem igaz?

– És a vevő kérése parancs, igaz? – a hangja sziszegett a lefojtott méregtől

Odalépett a tartály melletti géphez és dühösen megnyomott néhány billentyűt. – Hát tessék!

A tartály falához lassan egy arc lebegett. Egy arc, csupa ismerős vonásokkal. Szinte megbénultam. Megfagytak az ujjaim, majd a hideg elöntötte az egész testemet. Ott lebegtem a tartályban, előre meredő, halott szemekkel. Az arcom ritmikusan rángatódzott, ahogy végigfutott rajta a stimulált izomhullám. Éreztem, hogy megtántorodom. Forgott velem a világ. A tartály testmeleg oldalának dőltem.

Éreztem, hogy Lea engem néz. Tompaságom vastag burkán keresztül is éreztem, hogy elcsitult dühét felváltotta valami távoli részvét. De ismét szédülni kezdtem, és ez az örvény kitépett részvétének finom hálójából. Muszáj elkapnom valamit, mert... vagy valakit, aki holnap is itt lesz, hogy... meg azután.

Istenem! Nem bírom... *nem bírom már ezt az örökéletet egyedül!*

Kint, a laboratórium előtt, a növekvő pocsolyán lavírozó egyik rózsaszírom-csónakot éppen telibe találta egy kövér esőcsepp. Elsüllyedt, mint a kő.

Az étterem különös volt. Kívülről nem is gondolná az ember, hogy ha betoppan, milyen nagyszerű hangulatú helyre érkezik. Az asztalok és a székek fából készültek és egyszerű formájúak voltak. A bárpult körül pedig négy öreg, száraz, lehántolt kérgű fa magasodott, mintha oszlopok lennének. A természet ezen négy öreg zarándoka jelentette a helyiség egyedüli díszítését. A fák idő csavarta gumós törzsei és csupasz ágai az időtlen bölcsesség erdejének hangulatát, a békét hozták ide el. Talán ezek a fák az idők kezdete óta állnak itt,

és az emberek, akik ide jöttek valamikor, tiszteletben tartották őket, és tönkjük köré építették ezt a házat, mint valami különös síremléket. Minden asztal egyszerű fehér abrosszal volt leterítve. Az asztalokon pedig, mint valami elengedhetetlen kellék, egy-egy ormótlan váza állt benne nagy csokor mezei virággal. Esténként meggyújtották az asztali gyertyákat és néhány vastagabbat is a fali gyertyatartókban, a hely pedig megtelt a gyertyák narancsos, táncoló ragyogásával; a hullámzó gyertyafény hosszan világította be a halkán beszélgető vendégek jókedvét.

A vendéglő egyik eldugott sarkában ültem a tüköremberemmel. Bár már vacsoraidő volt, jóformán csak mi ültünk az egész teremben. Én sört ittam, ő pedig valami ragadós, fura színű lötytyöt kortyolgatott. Láthatóan és velem ellentétben ő egyáltalán nem undorodott az ilyen vackoktól. A harmadik hely az asztalunknál Leára várt.

A tüköremberem tulajdonképpen semlegesen reagált, Lea iránti hirtelen jött érdeklődésemet csupán enyhe féltékenységgel szemlélte. Elmagyaráztam neki már vagy fél tucatszor, hogy érdeklődésem a lány iránt része a tervünknek, egyfajta biztosíték csupán, mivel a nő túl sokat tud a Professzor dolgairól ahhoz, hogy csak úgy szem előtt tévesszük. A tüköremberemnek egy szót sem szóltam arról, hogy Lea megmutatta nekem a saját klónunkat a laborban. Nem akartam nyugtalanítani. Másrészt pedig, bevallom, azután ami a pincében történt, nem tudtam, hogy még mindig teljesen megbízhatók-e benne. Még az is felmerült bennem, hogy esetleg az ő keze is benne van ebben az újabb piszkos állami kísérletben. *Az ember sohasem ismerheti magát teljesen.*

A tüköremberem már egy ideje szuggerált. Tudtam, hogy mindjárt előáll valamivel.

- És mennyire jutottatok? Megdöntötted már?
- Mi? Kit? – kérdeztem elképedve.
- Hát azt a Leát, vagy hogy hívják.
- Te teljesen hülye vagy? Már elmagyaráztam neked nem, hogy mennyire fontos a tervünk szempontjából, hogy a kulcsfigurákkal állandó kapcsolatba legyünk. Meg akarom nyerni a nő bizalmát. Fel tudod ezt fogni?
- De azért gondoltál már rá, nem?
- Ezt honnan a fenéből veszed?
- Ha én már olyan idős lennék, mint te, egészen biztos, hogy nem hagynám ki, innen veszem.
- Óriási! Akkor hibernáld le a csajt, persze csak miután a munkáját elvégezte, és várj addig, amíg felnősz. Akkor talán majd megdöntheted te magad. Hogy lehet valaki ennyire hülye?

- Ha engem lehülyézel, magadat is lehülyézed, ezt ne feledd!
- Na elég legyen ebből! Minden alkalommal, ha nem tetszik neked, amit mondok, rögtön előhozod, hogy egyek vagyunk. Mintha minden kritikám, amit mondok, egyben önkritika is lenne.
- Mert az is.
- Nem az. Nagyon hasonlít, ahogy gondolkodunk, hasonlít a vérmérsékletünk is, belátom. Genetikailag azonosak vagyunk. De ez nem azt jelenti, hogy minden baromságért, amit csinálsz vagy mondasz, egyben én is felelős vagyok. Te egy tőlem teljesen független ember vagy, ezt ne felejtse el, rendben!
- Csak ki akarsz bújni a felelősség alól? Erről van itt szó – mondta, és felhúzta az orrát.
- Te vagy az, aki ki akar bújni a felelősség alól!
- Utálok, amikor lelki fröccsöt tartasz. Azt a Leat pedig nagyon is elkapnád egy-két körre, tudom jól. Csak el akarod terelni a szót...
- Hányszor mondtam még neked... Teljesen ki tudsz hozni a sodromból! – üvöltöttem, de gyorsan észbe kaptam és letompítottam a hangom. – Fejezd ezt be, jó! Ne kémleld állandóan a gondolataim. Foglalkozz inkább a sajátjaiddal!
- Te mondtad, hogy milyen fontos megfigyelnünk magunkat. Hogy az önismeret meg minden.
- Fontos is. De magaddal önismerkedj, ha kérhetnélek, rendben? Engem meg hagyj végre békén! Mert a végén újra egyedül találod magadat.
- Csak nem a jó öreg nevelőintézetre gondolsz? Ott, ahol rám találtál, vagy esetleg keresel egy másikat – mondta, és fanyar mosolya közé betuszkolta a szívószál végét. Jó nagyot szippantott abból az idétlen színű italából. Hogy szerethet egy ilyen italt? Ez nem megy a fejembe. Undorodva néztem a tüköremberemre. Viszonozta a pillantásomat, szemeiben pedig saját utálatom tükröződött. *Megborzongtam, ha arra gondoltam, milyen ember lesz belőle, ha felnő.* Merengésemből egy csengő női hang billentett ki.
- Bocs a késésért, de nem tudtam előbb elszabadulni a laborból.
- Örülök, hogy itt van. Mi itt épp csak... beszélgettünk – mondtam, majd helyet kínáltam őt.
- Igen, épp egy jót diskuráltunk, mint két barát – tette hozzá a tüköremberem, hangjából csak úgy sütt az irónia.
- Nos, igen – mondtam zavartan. – Volt egy kis nézeteltérésünk – mosolyogtam Leára, a tüköremberemre pedig szigorúan néztem néhány pillanatig. Sajnáltam, hogy állok, mert így nem rúghattam sípcsonton a kis gonoszt.
- Egy italt esetleg?

– Egy Martini jól esne, köszönöm.

Megrendeltem az italt és étlapot hozattam. Amint az étlap megérkezett rögtön teljesen bele is merültem az ételek böngészésébe, a tüköremberem nemkülönben. Lea karba tett kézzel, mozdulatlanul ült és kettőnkét fürkészett. Egy-két perc múlva megéreztem a pillantását és felnéztem. Akkor vettem csak észre, hogy még csak ki sem nyitotta az étlapot.

– Ilyen gyorsan döntött már? – kérdeztem zavartan. – Vagy valami baj van? Elfelejtettem esetleg valamit?

– Nem tudom eldönteni.

– Segíthetek?

– Igen, bemutatnák például a fiatalembernek. Ugye a fia? Nagyon hasonlít magára.

– Hát ez szép! Még csak meg sem említettél neki! Szégyellsz, vagy mi? – csapta le a tüköremberem az étlapot. – És mire számíthatok legközelebb? Talán a tervünk sem közös már, vagy mi? És én még azt hittem, hogy egyek vagyunk! – remegett egész testében a méregtől.

– Ne haragudjon, kiment a fejemből! Lea, ő a tüköremberem. Tudja,... ő is egy amolyan állami projekt – mondtam, miközben a tüköremberemet az asztal alatt végre tiszta erőből bokán rúgtam. Bevallom, üdítően hatott rám, ahogy megvonaglik az arca. – Bizonyára hallott már a globális tükrösítési programról – folytattam Lea felé fordulva. – A mi sajátcsaládunk fontos pillérnek számít ebben tudományos programban.

– Tudja, mit gondolok! Ez az egész koncepció olyan, mint egy rémálom.

– Szerintünk is az – tette hozzá a tüköremberem, a fejét kicsit oldalra biccentette, hogy közben láthassa rémült arcomat.

– Amint látja Lea – biccentettem a fiú felé – különös humorérzékünk van. Ha alaposan belegondol, biztosan maga is be fogja látni, hogy ez a tükrösítési program társadalmi szinten rengeteg előnnyel jár. Itt van például a *párhuzamos-társadalom* nagy szabású koncepciója. Hallott már róla esetleg? Szóval arról lenne szó, hogy minden emberből párhuzamosan nevelnének egy másolatot, aki egy úgynevezett *állandósított büntetés-végrehajtó intézetben* élne. Így aztán minden állampolgárnak születése pillanatától lenne egy másolata, akit már amúgy is életfogytiglanra ítélték. Hát nem figyelemre méltó ötlet? Mit gondol? – aggódva figyeltem a reakcióját.

– Figyelemreméltó, na igen. Az eredeti pedig szabadon tehetne bármit, szabadon garázdálkodhatna, nem kötné semmi sem, nem kellene félnie semmilyen büntetéstől. Ez a legbeteggebb dolog, amiről valaha is hallottam.

– Miért? Az emberek szabadok lehetnének végre. Visszakapnák teljesen a ősi

szabadságjogukat. Nem kötnék őket többé a régi kötelek. Maga nem a szabadságot választaná, ha ma választhatna? – mondtam, miközben végig erősen figyeltem arcának minden apró rezzenését. Még mindig nem voltam benne száz százalékig biztos...

– Egy szavát se higgye el! – avatkozott közbe megint a fiú. – Ha van valaki, aki igazán gyűlöli ezt az idióta kormánykonceptiót, akkor az mi...

Elöntött a pánik. Hogy lehet ez ennyire idióta?

– Fogd be a szád! – sziszegtem rá. Pörögni kezdtek a gondolataim, mint egy kétségbeesett tornádó. Lehet, hogy ez a nő kém, egy állami ügynök. A francba is, ez a gyerek tönkretelhet mindent! Lehet, hogy pont arra készül, hogy ránk húzza a vizes lepedőt. Minden alkalommal, amikor elém villant a kép, ahogy ott lebegek a tartályban ennek a nőnek a laborjában, hirtelen megfagytak a végtagjaim. – Szóval, pont erről vitatkoztunk, amikor megérkezett. Hihetetlenül színes még a fantáziája, ugye? – mondtam, és egy mosolyt erőltettem az arcomra.

– Miért nem mondd meg neki egyenesen, hogy attól félsz, hogy valamelyik állami fiú küldte rá, hogy kémkedjen? – ismételte el a tüköremberem előző gondolataimat. Lea komor arccal, egyenes tartással, mozdulatlanul ült velem szemben. És nézett.

– Szóval attól fél, hogy én kém vagyok? Akkor meg minek hívott meg vacsorára?

– Mert maga nagyon tetszik neki, azért – kontrázott a tüköremberem, miközben oda-odapillantott vörösödő arcomra.

– Befognád végre! – mordultam rá.

– Jó, hát neked elmondom, de kérlek senkinek egy szót se, különösen neki nem – intett felém a szemével Lea, majd ismét a tüköremberem felé fordult. – *Nem vagyok kém.* És csak azért jöttem el – folytatta továbbra is a fiú felé fordulva, mint ha ott sem lennék –, mert azt hiszem, hogy tetszik nekem.

– Ó! – mondta jelentősegteljesen a tüköremberem, és Leára kacintott. A nő visszakacintott rá. Ilyen nincs! Ezek ketten totál hülyére vesznek!

– És most mi lesz? – kérdezte Lea a gyereket, miközben feltehetőleg arcom elszíneződött tónusát vizsgálta.

– Azt hiszi, hogy hülyére vesszük – vigyorgott tovább rendületlenül a gyerek és egy nagyot szippantott a ragacsos üdítőjéből.

– Hölgyem, uraim, választottak már? – jelent meg a pincér hirtelen. Megállt a hátunk mögött és felemelt jegyzetömbbel a kezében támadásra készen várakozott. Ezúttal hihetetlenül gyorsan, szinte válogatás nélkül megrendeltem a lehető legdrágább ételeket. Szememmel követtem a pincért, ahogy győzelemittas táncot lejtett, miközben az asztalunktól a bárpult felé távozott.

– Szóval azt mondta, hogy nem kém? – kérdeztem néhány pillanat múlva, majd Leára emeltem a tekintetemet. Néztam a szemeit. Gyönyörű szemei voltak. Akár csak akkor, amikor először megpillantottam ott a laborban, most sem tudtam eldönteni, hogy valójában milyen színűek a szemei. Azon kaptam magam, hogy gyönyörködöm az arcában. Csak semmi érzelmösség! – ráztam meg magam, mit egy csuromvizes kutya. – És miért kellene ezt magának elhinnem?

– Csak. Mert én mondom.

– Meggyőző érv. Legalábbis hihető – mondtam. Hirtelen azt vettem észre, hogy ellazultam belül. Nem tudom miért és mikor történhetett, de előbbi feszültségem nyomtalanul távozott, és olyan könnyű lettem, mint körülöttem a levegő. Meggyőzött. A hanghordozása, a nézése és az a “csak” együtt valahogy megbékített és kioldotta belőlem a feszültséget teljesen. Elnevettem magam.

– Meggyőzte őt – mondta komolyan a tüköremberem Leának.

Meggyőzött, igen. És milyen könnyedén! Szinte hihetetlen.

– Mondja, mihez lenne kedve a vacsora után? – kérdeztem Leához fordulva. – Elmehetnénk talán... – láttam, hogy a fiú szeme elsötétül, mert azt gondolta, hogy csak Leára és magamra gondolok. – ... hárman valahová. Mit szól hozzá?

– Menjünk el egy kínzóparkba! – lelkesedett be rögtön a tüköremberem. Olyan rég nem voltam ott! Légyszi, légyszi! Jó?

– Nem. Megmondtam neked, hogy oda nem megyünk. Nem megyünk soha többé ilyen helyekre – mondtam mérgesen. – Hányszor kell még ezt neked elmondanom, mi?

– De lehet, hogy Lea szeretne – erősködött a gyerek.

– Nem szeretne – fordultam a nő felé esdeklő tekintettel. – Vagy mégis?

– Sokkal jobb ötletem van – mondta cinkosan Lea. Mindketten közelebb hajoltunk hozzá. – Először is lépünk le innen! Álljunk fel és egyszerűen sétáljunk ki, mielőtt a pincér visszatér.

– Hogy micsoda? – kérdeztem döbbenten. Nem hittem a fülemnek.

– Ez szuper! Baromi jó. Igen, pattanjunk meg! – kontrázott azonnal a tüköremberem. A szemeiben határtalan lelkesedés volt, és szemlátomást csodálattal nézett fel az előtte mosolygó nőre. Lépünk le, lépünk le! – követelte egyre izgatottabban.

– Azt hiszem, hogy nem jól hallottam. Azt javasolta az imént, hogy álljunk fel és sétáljunk ki fizetés nélkül? – ráztam meg hitetlenkedve a fejemet. – Ezt most komolyan gondolja?

– Igen – mondta a nő, élvezettel elnyújtva a szót. Olyan volt, akár egy macska. – Egyáltalán nem tetszik nekem ez a pincér.

– Baromi jó! Menjünk már! Mit kéreted magad?

– Fogd már be! De legalábbis ne üvölts! Szóval – fordultam Leához – ilyet még soha nem csináltam.

– Én sem – mondta és beterített a mosolyával. – És mit gondolsz? Nem kéne végre kipróbálni?

– De hát ez hülyeség.

– Na és? Majd megfizeti a számlát valamelyik tükörembere. Egy vagy két nap az életfogytiglan mellett nem sokat számít, ugye? – provokált tovább mosolyogva.

– Na mit szólna?

Ráemeltem a szemeimet és lassan elmosolyodtam én is. – De tudja mit, vigyük el ezt is – intettem az ormótlan vázára benne a nagy csokor vadvirággal, és már fel is emeltem a vázát. Jó nehéz egy darab – gondoltam magamban.

– Szuper! – dörzsölte össze a kezeit a tüköremberem.

– Gyerünk! – mondtam, és elvesztem Lea hatalmasra tágult pupilláiban. Most akkora volt a pupillája, hogy távolabbról a szeme szénfeketének tűnt. Ez volt a legszebb tünemény, amit valaha is láttam.

Kioldalogtunk a vendéglőből. Próbáltunk természetes módon viselkedni, ami nem volt épp könnyű dolog, ráadásul én még azt a dög nehéz vázát is cipeltem. Amint kiléptünk a szabadba, az első dolgom volt, hogy lendületesen megfordítottam az egészet. A víz a járdára zúdult, de Lea és én is jócskán kaptunk belőle. Hirtelen szaladni kezdtünk. Mint az őrültek. A kezünk ekkor egy pillanatra összeért. Akkor döbbsentem rá: szerelmes vagyok. A fenébe is, én szerelmes lettem belé! Borzalmas érzés volt. A felismerés. Ahogy ez így hirtelen tudatosult bennem... majdnem le kellett állnom egy kicsit pihenni.

– Szerelmes magába, ez nyilvánvaló! – kiáltotta a tüköremberem a mellettem szaladó Leának. Leának a mosolya határozottan kiszélesedett. Nem mondott semmit, csak kacskintott egyet a tüköremberemnek. És ami valóban hihetetlen: a tüköremberem visszakacskintott rá! A szája pedig fülíg ért.

A vendéglőben pedig, az idő öreg, lehántolt fáin alatt egy asztal nagyot sóhajtott: végre megszabadult nehéz és természetellenes terhétől.

Szeretni akarom őt. Szeretni akarom Leát!

A szobában elnyújtózott a homály. Csak a csillagok és néhány távoli utcai lámpa szórt, halovány fényét engedte be ide közénk.

Lea hason feküdt a széles franciaágyon, bal lábát felhúzta a derekáig. Ellazulva pihent szívdobbanásainak nyugodt hullámain. A feje alá kedvenc, lapos kispárnáját igazította, amit alaposan átjárt már csodálatos álomszaga. A piros mintás pizsama rövidszárú nadrágja kifeszült izmos combjain, kiemelve ezzel lába gyönyörű formáját. Ahogy mélyebbre fészkelte magát, a pizsama felső része picit felcsúszott és elővillant alóla arányos, karcsú dereka. A pizsama ujjait szokása szerint a könyökéig feltúrta, meztelen, selyemfényű alkarját pedig lazán hátrafelé vetette felhúzott térdé mellé. Szép kézfejének vékony ujjai békésen pihentek a bordó ágytakarón. Egy néma pillanatig csodáltam őt ebben a meghitt, szemkápráztató pózban. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megcsókoljam gyönyörű testét, hogy végigsimogassam a lábát, meztelen talpait, hogy végigfuttassam ujjaim gyönyörű, hosszú, világosbarna hajában, amely úgy terült szét a pléden, ahogy a liliomok egy békés tó felszínén.

Meggyújtottam egy illatgyertyát, majd visszaindultam, hogy Lea mellé bújjak. Lea mosolyogva figyelte minden mozdulatomat. Szemeiben táncolt a gyertyafény. Átöleltem. Simogatni kezdtem a haját és a vállát. Ujjaimat dús hajának folyójába merítettem, majd engedtem, hogy kifésült, lágy haja kiszaladjon az ujjaim közül. Szerette, amikor így birizgálom a haját.

– Emlékszel? – suttogtam – Emlékszel arra az estére abban a kis étteremben? Olyan gyorsan történnek a dolgok... – Percekig némán feküdtünk. Az emlékek megállíthatatlanul törtek elő s mi mosolyogva néztük őket. – Milyen jó téged szeretni!

– Szeretni mindig jó.

– Nem tudom. Nem tudtam. Talán... Szerettem én már úgy is, hogy az... szóval az közel sem volt ilyen.

– Akkor az nem volt szeretet, nem gondolod?

– Talán csak fájdalom volt. Igen. Meg féltékenység, meg... harag, meg gyűlölet... azt hiszem igazad van. De veled olyan nagyon jó! Tudod – folytattam lassan, tűnődve – régen azt hittem, hogy a szeretet csupa elfogadás. Anyám szeretett és én is szerettem őt nagyon.

– Tudom.

– De én csak... élveztem a meleget és a biztonságot, ami belőle áradt. Szeretett, megvédett apámtól, és megvédett a világtól is, amíg csak tehetett. Tudod, nem kellett semmit csinálnom érte. Csak el kellett fogadnom a szeretetét. Aztán most itt vagy Te. Kezdetben azt hittem, hogy téged is úgy kell szeretnem, ahogy az anyámat. Csak jelen kell lennem és ez elég... De rá kellett, hogy

döbbenjek: ez nem elég. Emlékszel, majdnem kudarcot vallottam. *Mert meg kellett értenem, hogy tennem kell azért, hogy szeresselek.* Figyelnem kell rád. Törődnöm veled, állandóan. Sok türelem kellett, hogy ne meneküljek el, főleg az elején. Ez... ez számomra olyan megrázó élmény volt. És ugyanakkor nagyszerű és felemelő. – A gyertya meg-megugró fényét néztem. A falakon árnyékok tűntek fel, majd újra beleolvadtak a sötétbe.

– Találhattál volna jobbat is, mint én – suttogtam. Mutató ujját a számra tette.

– Nekem nem kell jobb.

– De én távolról sem vagyok tökéletes. Ismerhetsz már eléggé.

– Nem kell tökéletesnek lenned ahhoz, hogy szerethess, és hogy szeressenek. Nekem tökéletes vagy, mert szeretlek. Én sem vagyok tökéletes, de te is elfogadsz olyannak, amilyen vagyok. És ennyi elég... Miért akarnak szerinted az emberek tökéletesek lenni vagy annak látszani? Olyan értelmetlen ez... Csak nézz körül: egész életükben versenyeznek egymással a hatalomért és a gazdagságért. Csupa olyan dologért, amelyekre valójában nincs is szükségük. S eközben nincs egy szusszanásnyi idejük sem arra, hogy elgondolkodjanak, vajon mi is az igazán fontos az életükben. Mert csökönyösen el akarják hitetni a világgal, beleértve magukat is, hogy ők tökéletesek. Hogy mindenben és mindenhol helyt tudnak állni, bármi történjék is. És tudod miért? Mert valójában értéktelennek tartják magukat. És ugyanakkor nem értik az élet legegyszerűbb igazságát: ahhoz, hogy boldogan éljenek, *nem kell tökéletesnek lenniük. Csak szeretniük kell valakit.* Egyetlen ember is elég. És azzal, hogy szeretnek, pont azzal kapják majd meg az igazi esélyt arra, hogy tökéletessé válhassanak.

– Tudod, időnként eltűnődöm... hogy tudsz ennyire szeretni? Annak ellenére, hogy tudod, engem azért tenyésztettek ki, mert a genetikai anyagom ideális bűnözőanyag; ismered a történetünket.

– Az az ő múltjuk és nem a tiéd. Ők nem döntöttek úgy, hogy szeretni akarnak. Te voltál az, aki eljutott idáig. Sosem kell azt szégyellni szerintem, ha az ember útja hosszú és nehéz. Te választottál, és én határtalanul tisztellek érte.

– Tényleg úgy gondolod, hogy van esélyünk, annak ellenére, hogy a genomunk...

– Nézz magadba! Ott megtalálod a választ is.

– Nem tudom. Időnként úgy hiszem... de aztán... A klónok pár napon belül teljesen elkészülnek. Harcolnom kell, Lea. Muszáj megbosszulnom anyám halálát, meg mindazt, amit a sajátcsaládommal elkövettek. Ez az egyetlen út... tudod? Hogy.... hogy nyugodtan élhessek. – Hirtelen elhallgattam és Lea hajába fúrtam az arcomat. Lea szorosan átölelt. – Tudod – szólaltam meg akadozó hangon – olyan börtön ez, amelyből nem tudunk máshogy kitörni. Nincs más

lehetőség, kedves. Nem akarok úgy élni, hogy csapdákat kelljen keresnem mindenütt.

– Akkor sem értem, miért kell ez a bosszú. Mért ragaszkodsz hozzá annyira?

– Ez a terv... az egyetlen esélyünk. Tudod, olyan régen... annyira régóta szeretnék már békében élni.

– És úgy gondolod, hogy a bosszú segíthet ebben?

– Ez a terv... minden – mondtam, a hangom nehéz lett, elbicsaklott. A sötét meglebbent tőle a szobában. – Beleöltem a lelkemet és minden pénzemet. Semmim sem maradt, Lea, semmim, érted ezt?

Egy szót sem szólt, csak nézett rám okos szemeivel. Végtelennek tetszett a pillanat, ahogy a lelkemet kutatta akkor. Fájt! Szemei tele voltak szerető ragyogással. Muszáj volt elfordulnom.

– Kérlek, ne csináld ezt velem!

– Csak megpróbállak szembesíteni önmagaddal. Azzal az emberrel, akit szeretek, akit csodálok, akit tisztetek.

– Miért kínoz!

– Mert szeretlek.

– És azután is szeretni fogsz, miután... megcsináltuk?

A mellemre hajtotta a fejét.

– Miért nem felejtetted el a bosszút? Miért nem választod egyszerűen a szeretetet a gyűlölet helyett?

Egy hosszú pillanatig ült rajtunk csönd. Hirtelen anyám szavai jutottak eszembe: fiam, ragadd meg a kormányt és tartsd erősen! Ne hagyd, hogy csak úgy sodorjon a folyó! Kormányozz, kormányozz és győzni fogsz!

– Tudod, nem fognak csak úgy elengedni... A víz alá nyomnak majd, előbb vagy utóbb! – Könyörgő szemekkel néztem rá. – Hányszor megtették már, Istenem! És megteszik majd ezután is!

– Akkor tanulj meg úszni! Szeress! Engem. Szeresd a tükörembered! Szeresd az embereket, akik megérdemlik a szeretetedet! Olyan sokan vannak, majd meglátod.

– Én nem találkoztam eddig velük. Csak egyedül veled.

– Mert az idődet olyan emberekre vesztegetted, akik nem érdemlik meg, hogy törődj velük. Csak keringtél a világban. Boldogtalan voltál. És ezért csak a hozzád hasonló boldogtalan embereket láttad meg magad körül.

– És most? Mi a különbség?

– Nézz körül! Mit láatsz?

– Sárga gyertyafényt. A te gyönyörű arcodat. Szép vagy Lea!

– Szép vagy belül te magad is. Hát nem érted? Mindig is ott volt benned,

bennetek a szép.

– Meg a gonosz is.

– Igen, a gonosz is, akinek a szemébe néztél. Nagy bátorság kellett hozzá. Bátorság, mert az ember tudja, hogy saját magát látja benne viszont. De most már nincs rajtad hatalma. És ezt te is tudod.

– Köszönöm!

Szorosan magamhoz öleltem. Kisírt szemeimmal mereven bámultam a szoba fehér falát. A sárga gyertyafény körbetáncolt minket, és Lea lassan, finoman simogatta a hátamat. Jó volt így mellette feküdni.

Egy idő múlva felé fordultam és megcsókoltam a homlokát. Az ujjaim öntudatlanul is a tarkójához tévedtek és lassan birizgálni kezdtem a haját.

Bárcsak sosem kelne fel a nap! – gondoltam. Egyszerűen nem akartam, hogy holnap legyen. Hirtelen ráeszméltem, hogy mennyire utálok azt a kormányt kézben tartani.

– Rendben, srácok. Akkor holnap pontban hatkor. És egy másodpercet sem késtek, világos! A pontosságnál most nincs fontosabb.

– Ne aggódj, Főnök! Minden oké lesz!

– És nem mentek ma este nőkhöz! És már nincs ivás sem, világos?

– Ó, édesanyám! Tízre tutira itthon leszünk – kezdett viháncolni az egyikük.

– Idióta banda! – Ökölbesorítottam a kezem. Az ujjaim kifehéredtek. – Humorosnak érzitek magatokat, mi? Tüköremberek vagyunk mindannyian, agyunkban azzal az átkozott implanttal. Ez nem egy kis pitiáner meló, ahol közben röhögcsélhettek össze-vissza. Ha kicsúszik az irányítás a kezünkől, akkor mind, felfogtátok, mind Pokolra kerülünk, mielőtt még kinyithatnátok a szátokat, hogy egy utolsót üvölthessetek! Azt is tudjátok, igaz, hogy mit jelent Pokolra kerülni? Nem hallom!

– Igen, tudjuk főnök – mondták szinte kórusban.

– Rendben. Akkor véssétek is az agyatokba!

A vidámságuk láthatóan megtört. Most mindannyian a padlót nézték, mint egy csapat gyerek, akik rossz fát tettek a tűzre. Utáltam, amikor ilyen gyerekesen viselkednek. Egyszerűen képtelenek felelősséget vállalni a dolgaikért. Ezek a gyors hangulat változásaik pedig szinte megőrjítenek. A legszívesebben az egészet magam csinálnám. De túl sok dolog van itt egyszerre, nem megy egy embernek, kiszámoltam már ezerszer. Csak arról kellene valahogy meggyőzőnem

még magam, hogy minden rendben lesz. Nagyon is tisztességesen elvégzik majd a feladatukat... Istenem, jobb nem belegondolni!

– Jól van! Szívódjatok fel! És ahhoz tartsátok magatokat, amit mondtam. Huszonnégy óra múlva pizsok gazdagok lesztek mindannyian. Na, tűnjetek el!

– Akkor reggel hatkor – mondták szinte kórusban, majd egyenként felém biccentve kiléptek az ajtón. Micsoda gyerekek!

A mély hó ropogott a lépéseik alatt. Ahogy trappoltak előre, halkan beszélgettek. Aztán beültek a rozoga autóba, majd beindították azt az átkozott motort, aminek hörgése újra felszakította a környékre ráborult csendet.

Szinte hipnotizálva bámultam a reflektorok fényében fürdő tűzfalat. Hirtelen megborzongtam. Mi van, ha nem sikerül? Mi van, ha mégsem sikerül? Mert időközben beszereltek egy másik aktivátort is, vagy mert például beépítettek egy új bűn-felismerő rendszert, amiről véletlenül nem hallottam? Nem... az lehetetlen. Nem akarok még egyszer... nem, soha! Talán jobb lenne hagyni a fenébe az egészet és elmenekülni? Beülni most a kocsiba és el innen... – és hagyni az álmaimat is... Még csak esélyem sem lenne, hogy békében élhessek.

Nem, most már vállalnom kell ezt a tervet. Ha ezt most nem csinálom meg, minden csak álom marad... csak markolhatok a *tabula rasa* után! Nem! Kell az a pénz, hogy nyomtalanul eltűnhessek. Hogy újrakezdhessem az életem fenn, valahol a hegyek között. Egy pici ház... Kell az a nyomorult pénz, a francba is! Muszáj, hogy ez a holnapi akció sikerüljön, egyszerűen muszáj! Nem szabad kételkednem benne! Csak lerombolom vele magam. Veszélyeztetem vele az egész akciót, az egész jövőmet. Istenem! Hogy kifáraszt... Hát pihenj! Gyűjts erőt, szedd össze magad!

Néztem, ahogy a kopott autó nagyokat szusszantva kitolatott a havas kocsifeljáróról, mély, saras nyompárt hagyva maga után. Utálkozva bámultam a sárnyomokat. Utálkozva bámultam a fiúk után, akik összerondították körülöttem az egyetlen szépet: az udvaromat borító fehér hótakarót. Azon kezdtem hirtelen tűnődni, vajon mire költik majd azt a temérdek pénzt. Valószínűleg egyszerűen elverik majd. Port vesznek majd rajta, meg lányokat. És ha elszórták az egészet, újra beleugranak majd egy ehhez hasonló, nagyszabású buliba. Nekem ez lesz az utolsó, de ők... Ők még nem készek a változásra. Sosem hagyják abba, s előbb vagy utóbb Pokolra kerülnek. Már most is nagyon nehéz végigcsinálni egy ilyen játszmát... Aki nem tud kiszállni, csak idő kérdése és Pokolra kerül. Mért nem értik meg ezt? Amíg van választás...! A kocsí lassan elveszett a jéghideg éjszakában. Hát itt hagytak. Itt hagytak egyedül ezekkel az agyzsugorító kétségeimmel.

Mélyet lélegeztem a fagyos levegőből, majd gondosan becsuktam az ajtót. A

házban sötétebb volt, mint valaha. Az éjszaka száműzött fényei egyszerűen nem akarnak ide behatolni. És soha nem is fognak, tudom. Csak vadul keringenek a zárt ajtók és ablakok körül, csak keringenek és keringenek, hogy szinte beleszédülök.

Csendes volt a fehér, téli éjszaka. A laboratórium környéke elhagyatott volt, nem mozdult semmi sem. A hó egyre sűrűbben hullott, a nagy, kuszán összetapadt pelyhek pedig puhán ráültek az autó meleg szélvédőjére, majd egy kis idő múlva elkezdtek lefelé kúszni az üvegen. A hűlő motor néha pattant egyet. Talán ez volt minden zaj a fehér éjszakában, leszámítva a hátsó ülés felől jövő egyenletes szuszogást. Elaludt a tüköremberem. Hátrapillantottam. Sima volt az arca. Boldog – gondoltam. Rajtam kívül senki sem tudná leolvasni az arcáról ezt az örömet. Boldog... Hisz bennünk, bennem és Leában. Bízik bennünk, félelmek nélkül, ahogy csak egy gyermek képes bízni valakiben.

A szemem sarkából vettem csak észre a mozgást. Nyílt az ajtó. Lea beugrott mellém a kocsiba.

– Hál’ istennek – sóhajtottam. Minden erőmmel próbáltam palástolni az idegességemet. Tudtam, hogy Lea úgyis észreveszi, de nem akartam, hogy aggódni kezdjen miatta. Idővel talán majd képes leszek ezeket a mélyen gyökeredző reflexeket is kitörölni magamból. De ahhoz sok idő kell, jó néhány nyugodt év. *Egy új élet...*

– Sikerült megsemmisítened mindent? – kérdeztem halk, remegő hangon.

– Igen. A számítógépek azt mutatják majd, hogy a klónodnál trombózis állt be, közvetlenül a postembrionális ciklus után, amikor az emlékreprodukciós szondákat felvezettük a cerebral cortexbe. – Bizonyára nagyon értetlenül nézhettem rá, mert pár másodperc múlva hozzátette: – Ez az, amikor megtanítjuk neki az eredeti példány emlékeit és tapasztalatait. – Miközben beszélt, kibontotta a nyaka köré tekert vastag, kötött sálát. Az olvadófélben lévő hópelyhek betérítették a vállát és ragyogó gyöngyökként tapadtak a bőrére. Olyan volt így, mint egy korán jött tavasztündér. – Az állami fiúk azt hiszik majd, hogy a klónodat egy váratlan agytrombózis vitte el. Nem fognak majd gyanút. Tudják ők is, hogy az eljárás még nem százszázalékos. A fejlettség ezen szakaszában a halálozási arány már lényegesen kisebb, de semmiképp sem elhanyagolható.

– És a hulla?

– Becsempészttem egy halott embriót, ahogy megbeszéltük. Analizáltattam a

pato-robottal, majd átírtam a korbonctani jelentését. Kemény munka volt, hogy hihető legyen, de azt hiszem, hogy sikerült. A hamvasztása már elindult. Fél órán belül csak egy marék hamu marad belőle.

– Tehát úgy gondolod, hogy biztonságban vagyunk?

Lea rám nézett és egy aprót bólintott.

– Hát a kicsi?

– A hátsó ülésen. Húzza a lóbőrt.

Lea hátrapillantott a válla fölött és sóhajtott egyet. – Rendben. Úgy tűnik, hogy jól alakulnak a dolgok. Induljunk szerintem! – mondta, majd hátradőlt és várakozó arccal nézett rám.

Némán bólintottam, majd beindítottam a motort. Az ablaktörlők pár másodperc alatt szétkenték a szélvédőre tapadt, vastag, súlyos hófüggönyt. Az éjszakai havazás különös, misztikus fénybe vonta a behavazott várost; most úgy tűnt, mintha csak az utcai lámpák aransátrában hullana a hó. Fehéren habos, néma és mozdulatlan volt körülöttünk minden. Lassan gördültem végig a szikrázó, fehértollú fák sorfala előtt. Az ágakról időnként alávetette magát egy-egy pici hókupac a koromfekete mélybe, mintha megunt volna a néma várakozást. Nem volt szél. Csak az ágakra növő hókupacok lettek időnként öngyilkosok.

Egyikünk sem szólt egy szót sem. Talán mert ez a nyugodt táj némaságot várt el tőlünk, és csöndes, merengő gondolatokat. Jó volt így ülni egymás mellett, nézni az elsuhanó, havas tájat. És gondolkozni. Képeket idézni magunk elé a közös jövőről, amit *mi választottunk*, s ami felé most ez az autó visz bennünket.

A béke érzése azonban nem tudott sokáig megmaradni bennem. Amint ráfordultunk az autópályára, az út monoton szürkése visszarázott kétségeim örvényébe és újra belém hasítottak az aggodalmaim.

– Egész biztos vagy benne, hogy az a klón képes lesz átejtetni őket? – pillantottam Leára nyugtalanul.

Lea lehajtott kezeit bámulta néhány idegtépő pillanatig. Nyugodt volt a hangja, amikor megszólalt.

– Szerintem tökéletes lett. Az egyik legjobb munkám. Alaposan felkészítettük. Te is hallottad minden szavát, amit a fiúknak mondott ma este. Egyikük sem fogott gyanút. Holnap reggel kirabolják azt a bankot a tervnek megfelelően.

– És mi van, ha valami közbejön? Mi lesz, ha véletlenül sikerül nekik és lelépnek a pénzzel, és nem halnak... – mondtam halkán, szinte csak magamnak. De Lea megértette szavak nélkül is.

– Te is tudod, hogy az lehetetlen. Nem tudnak arról az aktivátorról a bal oldali pult alatt. Az alkalmazottak sem hülyék. Ne aggódj! Meg fognak halni.

Lassan megráztam a fejemet. Szinte fájt a mozdulat.

– Ne feledd, hogy amúgy sem lenne hosszú életű. Jelentősen felgyorsított szintetizációval készítettük. Rövidebb élete lenne, mint azoknak a klónoknak, akiket a régi tervedhez készítettünk.

– A jó öreg tervem... Tudod, időnként még mindig előjön, hogy... talán mégis csak jobb lett volna, ha kitartok mellette.

– Nem. A bosszúd sosem hozhatott volna békét számodra. Te is beláttad. – Oldalra pillantottam. A szeme tele volt melegséggel és aggodalommal. – Higgy nekem! Helyesen döntöttél – mondta határozott, szelíd hangján és megérintette a kezem fejét. – Mit szeretnél leginkább, mit szeretnél, ha csak egyet kívánhatnál!

– Távol élni ettől a mocskos várostól. Nyugodtan. Semmi mást – sóhajtottam. – Elmenni veled meg vele. – A visszapillantó tükörben figyeltem néhány pillanatig a fiú nyugodt arcát. Elmosolyodtam.

– Ebbe a bosszúd nem illik bele. Higgy nekem! Elmegyünk. Együtt. Egy új életet kezdünk, távol ettől a várostól, csak mi hárman. Téged halottnak hisznek majd. Eltakarítottuk a nyomokat. Higgy ebben, kérlek, higgy az új életünkben. Minden jogod meg van rá, hogy hiess benne!

– Semmihez sincs jogom, Lea! Érted! Megöltem egy embert abban a kínparkban. Gyilkos vagyok.

– Nem vagy. Az nem Te voltál. Annak a szegény kölyöknek nem volt más választása. Arra nevelték, hogy gyilkos legyen.

– Persze. Én pedig éppen most küldtem a halálba egy másik tüköremberemet, akit Te csináltál. Az a szemét kis államtitkár. Ez is dob majd egyet a nyomorult statisztikáin. Ki kellett volna csinálni rögtön már az elején.

– Nem törölhetsz el magad minden gonoszt a Föld színéről. Ha megölsz az államtitkárt, azonnal felbukkan helyette valaki más, aki nem kevésbé hataloméhes, és aki ugyanúgy nem válogat a módszerek között.

– Valami módja csak van, hogy megállítsuk az ilyen mocskokat.

– Lehet, hogy igazad van. De ez legyen másnak a gondja és ne a tiéd! Te most már foglalkozz inkább az új életeddel! És ahelyett, hogy a múltadon rágod magad, inkább nevedes ránk! Szeress minket! Szükségünk van a szeretetedre.

– Hogyan szerethetnélek titeket teljes szívemből, amikor éppen most küldtem a halálba a tüköremberemet.

– Mondtam már. Csak pár hétig élhetett volna...

– Az a pár hét az én pár hetem lett volna, hát nem érted?

– Ahogy akarod.

– És ha rájönnek, hogy nem én voltam abban a bankban?

– Nem fognak rájönni – mondta, és egy mélyet sóhajtott. – Mielőtt egy szót szólhatna, már halott lesz.

Hirtelen a Pokol villant elém. Úgy kapaszkodtam a kormányba, hogy az ujjaim belefehéredtek. Lea rám nézett majd lassan megrázta a fejét. A kezét a vállamra tette. A hangjával pedig átölelt.

– De hát nem *úgy* fog meghalni.

Zavartan pillantottam rá. De hát a szérum...

– Az agyi implantja egy különleges darab. Módosítottuk egy picit. Nem kap majd szérumot, mielőtt meghal. Nem lesznek fájdalmai.

Szavaitól egész testemben elzsibbadtam. Másodpercekig tartott, amíg egyáltalán meg tudtam szólalni.

– És ezt miért csak most mondod? – nyögtem. – Miért hagytál ezen eddig rágódni?! – kiabáltam most már mérgesen. Tudnia kellett volna, hogy ez milyen fontos nekem. Mindennél fontosabb.

– Olyan természetes volt, hogy... hogy nem hagyjuk, hogy úgy haljon meg – mondta halkan. – Mért tettük volna ezt vele?

– Te soha nem érezted azt, amit én! A... a fájdalmat. Sosem voltál kárhozott... örökké! – mondtam akadozott hangon. Mély fáradtság szakadt rám.

Lea hirtelen a vállamra borult. Egyetlen hang nélkül zokogott.

– Fáradt vagyok – mondtam szárazon és elhúzódtam tőle. – Megállunk egy kicsit.

Lea visszasüllyedt az ülésbe és lehajtotta a fejét.

Némán haladtunk tovább néhány percig az autópályán. A következő pihenőnél lehúzódtam a sztrádáról. A pihenőt hatalmasak fák vették körül. Hófedte koronájuk fel-felragyogott az autópálya lüktető izzásában. Kikapcsoltam a motort. Csönd nehezedett ránk. Kinyitottam az ajtót, de nem szálltam ki. Egy jeges fuvallat egy kis havat hozott be a kocsiba. Távolról éreztem csak a hideget. Tompa voltam. Csak meredtem előre és a csöndet hallgattam. Miért? – kérdeztem magamtól. Miért kell állandóan szenvednünk, és újra meghalnunk meg újra meghalnunk? Miért, miért?

– Bocsáss meg! – hallottam Leát messziről. Annyira messze volt, de a hangja valahogy mégis eljutott hozzám, őszinte hangja átütötte tompaságom rám nehezedő búróját. Hirtelen a metsző hideget is megéreztem az arcomon. Felnéztem rá. – Sétáljunk egyet! mondtam, majd kikászálódtem a kocsiból, hogy kivegyem a csomagtartóból a kabátomat. Lea halottsápadt arca, mint a hold, követett, ahogy körüljártam a kocsit.

– Még mindig dühös vagy rám? – kérdezte, mikor kinyitottam neki az ajtót.

Kisegítettem a kocsiból és közel húztam magamhoz. Hosszan néztem gyönyörű szemeibe. Éreztem, ahogy szénfekete szemei végigtapogatják a lelkemet, és tisztán éreztem, ahogy rátalálnak az iránta érzett örökkévaló

szeretetemre. Közelebb lépett és hozzám simult. Mélyet sóhajtott.

– Na, gyere! Járjunk egy kicsit! – megfogtam a kezét, de Lea megtorpant.

– És a gyerek? Nem hagyhatjuk itt!

– Nem lesz semmi baja. Nem csecsemő már. Különben is, éppen alszik.

Ahogy magamat ismerem, ágyúval sem tudnád most felébreszteni.

Lassan sétáltunk a kis erdő széle felé. Egyik kezemmel átfogtam a derekát, másik kezemmel pedig a kezét melegítettem. Hamarosan rábukkantunk egy kis ösvényre és beléptünk az elvarázsolt fák közé. Hatalmas jég és hóborította gallyak hajoltak fölénk, fölöttük szédítően kavargott a szürke ég. A lelkeink együtt táncoltak a kavargó hópelyhekkel. Igen, táncoltunk. Lelkeink körbetáncoltak a vastag, feketekérgű, hóborította fákat, és itt-ott a hó picit felkavarodott tőle, mintha a szél játszana a frissen hullott, fénylő hópelyhekkel. Egy rövid pillanat volt csak: éreztem lelkem halhatatlan csöndjét, melyet átszótt Lea iránti végtelen szeretetem. De Lea valahol máshol járt már. Aggodalom csillant a szemében.

– Az én ötletem volt, hogy használjuk fel azt a másolatot. Hogy feláldozzuk őt. Hogy így meneküljünk... Tudod, azt hittem, hogy így lehetséges...

Próbáltam közbeszólni, de a kezével megállított.

– Ne, kérlek, ezt el kell mondanom. Azt hittem, hogy ez az áldozat... igazán elviselhető azért, hogy aztán boldogan élhessünk.

Nem értettem, miért mondja most mindezt. Annyira bízott a tervünkben. A magabiztosságával engem is pillanatok alatt meggyőzött. A szemei lassan felsiklottak a mellettünk álló nagy fa fagyos törzsén, egészen a szürke, kavargó égig. – Tudod... önző voltam.

– Csak minket féltettél. Csak meg akartál védeni minket.

– Igen. De... ez csak egy hamis kifogás. Hát nem érted? El akarunk menekülni valamitől. Mások szenvedésével akarunk fizetni a saját boldogságunkért. Azt hittem, ha elmegyünk innen... egy távoli helyen boldogok lehetünk. De a múlt kísérteni fog, bárhová is szaladunk. A végén talán majd meg is gyűlölsz majd... talán.

– Nem! Szembeszállunk vele. Szembeszállunk mindennel.

– Hogyan?

– Szeretjük egymást.

– Az nem elég! Sajnos nem elég – mondta, majd a vállamra borult. Zokogni kezdett.

Próbáltam neki valami vigasztalót mondani. A tüköremberem jutott hirtelen eszembe, aki nemsokára meghal majd. A Lea iránt érzett szeretetemre gondoltam... Miért önzés ez? A békére koncentráltam... és felvillant bennem a Pokol képe. Leára néztem. Istenem, ő is harcol a maga démonjaival. Szemeim a

fák közé szorult téli homályba révedtek. De hát mit tehetnék? Ha már idáig eljutottam... miért kell még mindig ennyi áldozat, mért kell végeláthatatlanul küzdeni és küzdeni?

– Nem lennél boldog a hegyekben. Csak elhítenéd magaddal, hogy az vagy – mondta, és a vállaimra tette a kezét. Néztam a könnyes arcát, és tudtam, hogy igazat beszél. Nem futhatok örökké.

– De nincs hova hazatérnünk, Lea! – néztem rá. Éreztem, ahogy lassan újra eluralkodik rajtam valami nagyon régi kétségbeesés. – Nincsenek barátaim sehol. Csak bizonytalanság vár mindenütt. Csak a félelem a holnaptól... a Pokol, vagy ebben az életben vagy valamelyik elkövetkezőben. Mindent elveszíthetünk, mindent. Még egymást is, Lea!

A hóborította fák gallyairól apró hókupacok vetették alá magukat a szurokfekete mélybe. Feltámadt a szél. Mit tehetnék? Csak egy aprócska helyet szerettem volna valahol a Földön, ahol békében élhetek velük! Hát olyan nagy kérdés ez, olyan nagy? Egy apró hókupac a cipőmre esett. Megráztam magam.

Gyengéden megszorítottam Lea kezét.

– Gyere, menjünk! – Némán lépegettünk visszafelé az ezüstösen ragyogó hóban, régi lábnyomainkban, vissza a parkolóban várakozó autó felé.

Szótlanul szálltunk be a kocsiba. Bent némán ültem még egy pár pillanatig, majd a kulcs után nyúltam és beindítottam a motort. A motor felbúgott, és nemsokára már a sztrádán repítettünk. Észrevettem, hogy elfelejtettem bekapcsolni a biztonsági övet. Ahogy áthúztam és bekattintottam magamon, mechanikusan Leára néztem, hogy bekapcsolta-e a sajátját. Bekapcsolta, konstatáltam és nyomban visszatértem az úthoz. De miért sír? – döbbsentem meg. Némán vezettem tovább. Követtem az út finoman kanyarulatát. Az utat, amely egy új kezdet felé vitt minket... Sír! De hát miért? Hiszen szeretem! Hisz' itt vagyunk egymásnak, és itt is leszünk mindig.

Nem tudom mi lelhetett abban a pillanatban. Egy útjelző tábla villant a szemembe. A pályáról kivezető útra kormányoztam a kocsit. Lassítottam és követtem a levezető utat. Csak a motor duruzsoló hangja és a menetszél tompuló dübörgése hallatszott. Aztán követtem a sztráda alá befutó utat. És akkor megint döntöttem. Félig öntudatlanul. Döntésem még engem is meglepett: rátértem a sztrádára felvezető útra. Most meg mit csinállok? – lepődtem meg magamon. Most majd kereshetek egy lehajtót, és fordulhatok meg megint. És egy csomó benzin...

Megéreztem Lea kezét a kezemen. Zavartan rápillantottam. Lea beharapta az alsó ajkát. Még mindig sírt. De a könnyei mögött mégis valahogy... ott bujkált egy napsugarú nevetés.

– Mi az? – mordultam rá.
– Semmi – suttogta. – Csak szeretlek.
– Én is szeretlek – sóhajtottam. Szerettem volna elengedni a kormányt és átölelni.

Hirtelen mozgolódás támadt hátul. Hallottam, ahogy a gyerek nyög, majd pedig ásít egyet.

– Hooool vagyunk? – ásította a tüköremberem, majd feltápáskodott az ülésen és a vállam mellett előre dugta a fejét. – Hova megyünk? – kérdezte érdeklődve.

– Haza kicsim – mondta neki Lea és megsimogatta a gyerek kócolós haját.

– Haza? – pislogott.

– Haza – mondtam halkán és Leára pillantottam.

Haza, hogy *végre felnevelhessük magamat* – gondoltam. Majd ismét előre fordultam és figyelmemet a felém rohanó sztrádára összpontosítottam.

A láthatáron éppen feltűntek a város fényei. A város ugyan az maradt, tudom. De mégis... valami megváltozott.